IAN FLEMING

DOAR PENTRU OCHII TĂI

VOLUMUL 9

www.virtual-project.eu

IAN FLEMING

Seria James Bond

Volumul 9

DOAR PENTRU OCHII TĂI

Original: *For Your Eyes Only* (1960)

Traducere din limba engleză și note:
ANACAONA MÂNDRILĂ-SONETTO

virtual-project.eu

BIBLIOTECA UNIVERSALĂ

2010

PARTEA ÎNTÂI

De la o privire la ucidere

Ochii din spatele ochelarilor laţi şi negri, cu ramă din cauciuc, erau reci precum cremenea. În iureşul motocicletei BSA[1] M20, ce rula cu o sută zece la oră, cu motorul mugind, erau singurele elemente calme din goana proiectilului om-maşină. Apăraţi de sticla ochelarilor, priveau fix în faţă deasupra ghidonului, chiar între coarne, şi concentrarea lor sumbră, neclintită, amintea de gura unei ţevi de pistol. Mai jos de ochelari, vântul pătrunsese prin gură şi trăsese de colţurile buzelor, formând un rânjet dreptunghiular ce lăsa să se vadă nişte dinţi mari şi laţi şi fâşii de gingie albicioasă. De o parte şi de alta a rânjetului, obrajii fuseseră turtiţi de vânt şi transformaţi în două pungi ce fluturau uşor. Flancând faţa acoperită de casca de protecţie, mâinile cu mănuşi negre ce ghidau vehiculul arătau ca labele unui animal mare, gata să atace.

Bărbatul purta uniforma de curier motociclist al Corpului regal de semnalizări, iar motocicleta, vopsită în verde-oliv, cu anumite modificări aduse valvelor şi carburatorului şi îndepărtarea câtorva filtre sonice ale ţevilor de eşapament, era identică cu motocicletele standard ale armatei britanice. Nici omul şi nici echipamentul său n-aveau nimic care să sugereze că nu era ceea ce părea să fie – excepţie făcând pistolul Luger cu magazia plină, fixat cu o clemă pe rezervorul de benzină.

Era ora şapte, într-o dimineaţă de mai, şi pe drumul absolut drept prin pădure licăreau micile fuioare luminoase de ceaţă primăvăratică. De o parte şi de alta a drumului, solul pădurii dese de stejari groşi, acoperit cu covoare de muşchi şi flori sălbatice, emana vraja teatrală a pădurilor regale Versailles şi St. Germain. Şoseaua era D98, un drum secundar ce deservea traficul local din zona St. Germain, iar motociclistul tocmai trecuse pe sub autostrada Paris – Mantes, pe care uruia deja traficul navetiştilor cu serviciu în Paris. Se îndrepta spre nord,

[1] Motocicletă militară britanică fabricată de Birmingham Small Arms Company (Compania de arme mici Birmingham) (n. trad.).

către St. Germain, și pe drum nu se vedea nimeni altcineva, nici într-o direcție, nici în cealaltă – cu excepția unei siluete aproape identice: alt curier motociclist al Corpului regal, la vreo opt sute de metri în față. Acesta era un bărbat mai tânăr și mai zvelt; așezat comod pe motocicleta sa, se bucura de farmecul dimineții și-și menținea viteza în jur de șaizeci și cinci la oră. Știa că n-are cum să întârzie, iar ziua era frumoasă. Se întreba dacă să mănânce ouă ochiuri sau ouă jumări când se întorcea în unitate, în jur de ora opt.

Cinci sute de metri, patru sute, trei, două, o sută. Omul care se apropia din spate reduse viteza la optzeci; prinse mănușa dreaptă între dinți, trase de ea și o scoase. Băgă mănușa pe jumătate sub tunică, printre nasturi, întinse mâna și desprinse pistolul din clemă.

Pesemne că de-acum tânărul din față îl vedea bine în oglinda retrovizoare, fiindcă întoarse dintr-odată capul cu o mișcare rapidă, surprins să dea peste alt curier pe ruta lui, la ora aceea a dimineții.

Se aștepta să fie un american sau, poate, cineva din poliția militară franceză. Ar fi putut fi oricare membru al personalului SHAPE[2], alcătuit din oameni din opt țări NATO. Recunoscu însă, uluit și încântat, uniforma Corpului regal. Cine naiba putea să fie? Ridică vesel degetul mare, în semn de recunoaștere, și-și reduse viteza la cincizeci, așteptându-l pe celălalt să ajungă în paralel cu el. Cu un ochi la drumul din fața sa și cu celălalt la silueta din oglindă, care se apropia, tânărul inventarie numele curierilor britanici din unitatea Serviciului special de transport a cartierului general. Albert, Sid, Wally – putea să fie Wally, avea aceeași constituție robustă. Distractiv! Va putea să-l ia la băscălie pe tema micii broscărițe de la cantină – Louise, Elise, Lise, cum naiba o chema.

Bărbatul cu pistolul încetini. Ajunsese la cincizeci de metri de cel din față. Chipul lui, pe care acum nu-l mai deforma vântul, căpătase niște trăsături grosolane, dure, poate slave. În fundul ochilor negri ca două guri de pistol îndreptate spre țintă ardea o scânteie roșie. Patruzeci de metri, treizeci. O coțofană solitară ieși din pădure, în fața tânărului curier, și zbură stângace de-a curmezișul drumului, intrând în tufele din spatele unui indicator

[2] Acronim pentru Supreme Headquarters Allied Forces Europe – Cartierul general suprem al forțelor aliate în Europa.

Michelin care spunea că mai e un kilometru până la St. Germain. Tânărul zâmbi larg și ridică ironic un deget, în semn de salut și de autoprotecție – „O coțofană înseamnă suferință”.

La douăzeci de metri în spatele lui, bărbatul înarmat își luă ambele mâini de pe ghidon, ridică pistolul Luger, îl sprijini cu grijă de antebrațul stâng și trase o dată.

Mâinile tânărului zburară de pe comenzi și se întâlniră în mijlocul coloanei vertebrale arcuite spre spate. Motocicleta lui se răsuci pe drum, sări peste un șanț îngust și intră vijelios pe un petic de iarbă presărat cu lăcrămioare. Acolo se ridică pe roata din spate, care se învârtea mugind, și se prăbuși încet peste motociclistul mort. O vreme continuă să tușească, să se miște și să rupă hainele tânărului și florile, după care rămase locului, tăcută.

Ucigașul execută o întoarcere la o sută optzeci de grade și-și opri vehiculul cu fața spre direcția din care venise. Coborî brutal pedala de sprijin, propti motocicleta de ea, după care porni printre florile sălbatice de sub copaci. Îngenunchind lângă tânăr, îi ridică o pleoapă cu un gest brutal; la fel de brutal, smulse de pe umărul cadavrului geanta de curier din piele neagră, descheie tunica făcând nasturii să zboare și luă portmoneul uzat din piele. Scoase ceasul ieftin de la încheietura mâinii stângi a tânărului cu o smucitură atât de bruscă, încât brățara cromată elastică se rupse în două. Se ridică și-și agăță pe umăr geanta de curier. În timp ce strecura portmoneul și ceasul sub tunică, ascultă cu atenție. Nu se auzeau decât sunetele normale ale pădurii și ticăitul metalului încins al motocicletei BSA prăbușite. Ucigașul făcu cale întoarsă spre drum. Mergea încet, împrăștiind frunze peste urmele de pneuri întipărite în pământul moale și în stratul de mușchi. Își dădu și mai multă osteneală cu cicatricele adânci de pe marginile șanțului și de pe porțiunea de iarbă de la marginea drumului. Se opri lângă propria motocicletă și se uită în urmă, la pâlcul de lăcrămioare. Nu era rău deloc! Probabil că doar câinii polițiști vor da de urma cadavrului și, dat fiind faptul că aveau de cercetat cincisprezece kilometri de șosea, vor avea nevoie de ore întregi, poate chiar de câteva zile – mai mult decât suficient pentru el. În misiunile de felul acesta, principalul era să ai suficientă marjă de siguranță. L-ar fi putut împușca pe curier de la patruzeci de metri, dar preferase să se apropie la

douăzeci. Iar luarea ceasului și a portmoneului fuseseră tușe elegante – tușe de profesionist.

Mulțumit de sine, omul își ridică motocicleta de pe sprijinitoare, urcă pe ea cu o mișcare elegantă și apăsă starterul cu piciorul. Acceleră încet, ca să nu lase urme de cauciucuri, îndreptându-se în direcția din care venise, și peste vreun minut mergea iarăși cu o sută zece la oră și vântul îi desenase iarăși pe față rânjetul gol.

În jurul scenei omorului, pădurea, care-și ținuse respirația în timpul comiterii lui, reîncepu încet să respire.

•

James Bond bău primul pahar al serii aceleia la Fouquet. Nu era o băutură ca lumea – în cafenelele franceze nu poți bea serios. Afară, pe un trotuar, în bătaia soarelui n-au ce să caute votca, whisky-ul sau ginul. Un *fine à l'eau* e o băutură destul de serioasă, dar te îmbată fără să aibă gust prea bun. O sticlă de șampanie de un litru sau o *champagne à l'orange*[3] e în regulă înainte de prânz, dar seara, un litru de șampanie duce la încă un litru, iar o sticlă de șampanie indiferentă constituie o temelie proastă pentru seara respectivă. Pernod[4] e permis, însă trebuie băut cu tovarăși și oricum, lui Bond nu-i plăcea, fiindcă gustul de lemn-dulce îi amintea de copilărie. Nu, în cafenele trebuia să consumi cele mai puțin ofensatoare dintre băuturile de comedie muzicală ce li se asortau, iar Bond bea mereu același lucru: un cocteil Americano – Campari amar, Cinzano, o felie mare de coajă de lămâie și sifon. La capitolul sifon cerea întotdeauna Perrier, fiindcă, după părerea lui, o apă minerală scumpă reprezenta cea mai ieftină cale de a îmbunătăți o băutură proastă.

Când se afla în Paris, Bond frecventa invariabil aceleași locuri. Își lua cameră la Terminus Nord, fiindcă-i plăceau hotelurile gărilor și fiindcă acesta era cel mai puțin pretențios și mai anonim dintre ele. La prânz mânca la Café de la Paix, la Rotonde sau la Dome, pentru că mâncarea era destul de bună și-l amuza să privească oamenii. Dacă voia o băutură zdravănă, se ducea în barul Harry's, atât pentru că băuturile erau într-adevăr zdravene, cât și pentru că, la prima sa vizită ignorantă la Paris,

---

[3] Cocteil conținând două treimi șampanie și o treime vin roșu de aperitiv Lillet și garnisit cu o felie de portocală.

[4] Băutură spirtoasă aromată cu anason.

la vârsta de șaisprezece ani, făcuse cum îl sfătuia reclama barului Harry's din ziarul *Continental Daily Mail* și-i dăduse șoferului de taxi adresa „Sene Ru De Nu". Așa începuse una dintre serile memorabile din viața sa, care culminase cu pierderea aproape simultană a virginității și a portofelului. La cină mergea într-unul din marile restaurante – Vefour, Caneton, Lucas-Carton sau Cochon d'Or. Despre acestea considera – indiferent ce spunea ghidul Michelin despre Tour d'Argent, Maxim și altele similare – că au evitat cumva să se păteze cu influența turiștilor avuți și a dolarului. Și oricum, le prefera bucătăria. După cină mergea în general la Place Pigalle ca să vadă ce i se va întâmpla. Când constata că nu i s-a întâmplat nimic, ca de obicei, traversa pe jos Parisul până la Gara de Nord și se ducea la culcare.

Pentru seara aceea, Bond hotărî să rupă în bucăți acest carnet cu adrese prăfuit și să-și facă rost de o distracție demodată. Se afla în Paris în trecere, întorcându-se dintr-o misiune la granița Austriei cu Ungaria, eșuată în mod urât. Misiunea constase în extragerea unui anumit maghiar. Bond fusese trimis de Londra special pentru a coordona operațiunea, peste capul Departamentului V. Acest fapt nu fusese deloc pe placul Secției Viena. Existaseră neînțelegeri – voite. Omul murise pe câmpul minat de la graniță. Urma să fie convocat un tribunal de anchetă. Bond trebuia să se întoarcă la sediul din Londra a doua zi, ca să-și dea raportul, și gândul la toate acestea îl deprima. Ziua aceea fusese nespus de frumoasă – una din zilele când aproape crezi că Parisul e frumos și vesel –, așa că Bond hotărâse să-i dea orașului ultima șansă. Va găsi cumva o fată neprefăcută și o va duce la cină într-un local fantezist din Bois de Boulogne, de pildă Armenonville. Pentru a alunga din ochii ei privirea lacomă de bani – căci acea privire va fi prezentă cu certitudine –, îi va da cât de curând posibil cincizeci de mii de franci și-i va zice: „Propun să-ți spun Donatienne sau poate Solange, fiindcă astea sunt numele care se potrivesc cu dispoziția mea și cu seara. Ne cunoaștem de mai demult și tu mi-ai împrumutat banii ăștia, fiindcă eram la strâmtoare. Poftim banii, iar acum ne vom povesti unul altuia ce-am mai făcut de când ne-am întâlnit ultima oară în St. Tropez, anul trecut. Până una-alta, poftim meniul și lista cu vinuri. Alege neapărat ceea ce te va face fericită și grasă." Iar ea își va vădi ușurarea că nu mai

trebuie să depună efort, va râde și va spune: „Dar, James, nu vreau să fiu grasă!” Și așa vor începe împreună basmul „Parisul primăvara”, iar Bond va avea grijă să nu se îmbete și-l va interesa persoana fetei și tot ce-i spunea ea. Și Dumnezeu îi va fi martor că dacă la sfârșitul serii reieșea că, la drept vorbind, vechiul basm răsuflat „Distracție în Paris” nu mai are pic de miez, asta nu va fi din vina lui.

Stând pe terasa Fouquet și așteptându-și cocteilul Americano, Bond zâmbi de propria-i vehemență. Știa că se joacă cu această fantezie doar pentru satisfacția de a administra un ultim șut orașului pe care-l displăcea cu cordialitate de la război încoace. Din 1945 nu mai avusese nicio singură zi fericită în Paris. Nu din cauză că orașul își vânduse trupul – multe orașe făcuseră același lucru. Problema era aceea că sufletul lui dispăruse – amanetat turiștilor, amanetat rușilor, românilor și bulgarilor, amanetat scursurilor lumii, care cuceriseră treptat orașul. Și, desigur, amanetat nemților. O citeai limpede în ochii oamenilor – prost dispuși, invidioși, rușinați. Arhitectura? Bond privi spre șirurile de mașini, ca niște panglici negre, lucioase, ce reflectau dureros de intens soarele. Pretutindeni era la fel ca pe Champs-Élysées. Existau numai două ore în care puteai să vezi cât de cât orașul: între cinci și șapte dimineața. După ora șapte îl înghițea șuvoiul tunător al mașinilor negre, cu care nu putea concura nicio clădire frumoasă, niciun bulevard larg, mărginit de copaci.

Tava chelnerului poposi zăngănind pe masa cu blatul din marmură. Cu o mișcare șmecheră, smucită, a unei singure mâini, mișcare pe care Bond nu reușise s-o copieze niciodată, desfăcătorul de sticle al chelnerului scoase capacul sticlei de Perrier. Omul strecură cartonașul protector sub frapieră, rosti mecanic „*Voilà, m’sieur*” și se depărtă cu iuțeală. Bond își puse gheață în pahar, îl umplu până sus cu apă minerală și luă o înghițitură bună. Lăsându-se pe speteaza scaunului, aprinse o țigară Laurens jaune. Firește că seara se va dovedi dezastruoasă! Chiar presupunând că găsea fata în următoarea oră, conținutul nu se va ridica la înălțimea ambalajului, în mod cert. La o examinare mai atentă se va dovedi că fata are pielea groasă, jilavă, cu pori dilatați, a burgheziei franceze. Părul blond, de sub bereta de catifea așezată strengărește, va fi brun la rădăcini și aspru ca sârma corzilor de pian. Mirosul de mentă al respirației nu va ascunde usturoiul mâncat la amiază. Silueta

atrăgătoare va fi învelită într-un eșafodaj complicat de sârme și cauciuc. Fata va fi din Lille și-l va întreba dacă e american. În plus, își zise Bond zâmbind pentru sine, ea sau al ei *maquereau*[5] îi va fura probabil portmoneul. Cerc complet! Se va fi întors în punctul de unde plecase. Mă rog, mai mult sau mai puțin. Ei bine, la naiba cu toată povestea!

Un Peugeot 403 negru, rablagit țâșni din șirul central al traficului, tăie calea celor de pe banda alăturată și trase pe dreapta, parcând nereglementar în dreptul altei mașini. Manevra stârni obișnuitele scrâșnete de frâne, claxoane și strigăte. Deloc impresionată, o fată coborî din mașină și, lăsând traficul să se descâlcească de la sine, porni cu pași hotărâți pe trotuar. Bond își îndreptă postura pe scaun. Fata avea tot, absolut ce cerea fantezia lui. Era înaltă și cu toate că un impermeabil subțire îi ascundea silueta, felul cum se mișca și ținuta corpului garantau că e un corp frumos. Chipul ei avea veselia și bravura ce cadrau cu stilul în care șofa, dar acum, în timp ce fata își croia drum pe diagonală prin mulțimea de pe trotuar, buzele strânse trădau nerăbdare, iar ochii păreau îngrijorați.

Bond o privi cu atenție cum ajunge la marginea șirurilor de mese și pornește pe culoarul dintre ele. Sigur că n-avea nicio șansă! Fata venea la întâlnire cu cineva – cu iubitul ei. Făcea parte din categoria femeilor care aparțin întotdeauna altcuiva. Întârziase la întâlnire, de aceea se grăbea așa de tare. Ce afurisit de nenoroc – totul la ea era exact așa cum își imaginase, până la părul blond de sub bereta așezată strengărește! Și se uita direct la el! Zâmbea…!

Înainte ca Bond să apuce să-și vină în fire, fata ajunsese la masa lui, trăsese un scaun și se așezase. Zâmbi încordat, privindu-i ochii surprinși.

— Îmi pare rău că am întârziat și mă tem că trebuie să ne punem în mișcare imediat! Ești chemat la birou.

Adăugă abia auzit:

— Accident la scufundare.

Bond se scuturâ cu putere ca să revină la realitate. Indiferent cine era fata, era categoric de la „firmă”. „Accident la scufundare” era o expresie de argou pe care Serviciul Secret o împrumutase de la Serviciul Submarine și însemna vești proaste

[5] Peste, proxenet (fr.).

– cele mai proaste. Bond băgă mâna în buzunar, aruncă pe masă câteva monede și spuse:

— În regulă. Să mergem!

Se ridică și o urmă pe fată printre mese, până la mașina ei, care continua să blocheze banda din dreapta a carosabilului. Putea să apară din clipă-n clipă un polițist. Câțiva șoferi mânioși le aruncară priviri tăioase când urcară în Peugeot. Fata lăsase motorul pornit; băgă repede mașina în viteza a doua și se strecură în trafic. Bond o privi dintr-o parte. Pielea deschisă la culoare era de catifea, iar părul blond, de mătase – până la rădăcină.

— De unde ești și care-i povestea?

Concentrându-se la trafic, ea răspunse:

— Sunt de la Secție. Asistentă gradul doi. Agentul numărul 765 la datorie, Mary Ann Russell în afara serviciului. N-am idee care-i povestea, am văzut doar telegrama de la sediul principal – trimisă personal de M. directorului Secției. „Urgență maximă” și tot restul. Îi cerea directorului să te găsească neîntârziat și, la nevoie, să ceară ajutorul celor de la *Deuxième*[6]. Șeful Departamentului F spunea că frecventezi aceleași locuri de fiecare dată când ești în Paris, așa că eu și încă o fată am primit o listă. (Zâmbi.) Am încercat doar la barul Harry’s, iar după Fouquet aveam de gând să încep cu restaurantele. A fost uimitor să te agăț așa! (Îi aruncă o privire rapidă.) Sper că n-am fost prea stângace.

— Te-ai descurcat de minune. Cum aveai să procedezi dacă aș fi fost însoțit de o fată?

— Aveam de gând să procedez identic, numai că ți-aș fi spus „domnule”, replică fata râzând. Îmi făceam doar griji despre felul în care te vei descotorosi de fată. Dacă începea să facă o scenă, intenționam să mă ofer s-o duc acasă cu mașina mea, iar dumitale ți-aș fi găsit un taxi.

— S-ar zice că ești plină de inventivitate! De cât timp lucrezi în Serviciu?

— De cinci ani. E prima oară când sunt detașată în străinătate.

— Îți place?

— Munca îmi place, da. Serile și zilele libere sunt cam plictisitoare. Nu-i ușor să-ți faci prieteni în Paris fără… fără tot

[6] Deuxième Bureau, agenția franceză de spionaj militar intern.

restul, zise ea cu o grimasă ironică grăbindu-se să adauge: Nu-s deloc mironosiță dar cumva, francezii fac ca toată treaba să fie cam iritantă. Știi, am renunțat să mai merg cu metroul sau cu autobuzele: indiferent de ora zilei, sfârșești cu posteriorul tot numai vânătăi! Pe lângă faptul că e plictisitor și nu știi ce să-i spui bărbatului, completă ea râzând, unele ciupituri chiar dor. Toate până aici! Așa că am cumpărat mașina asta, ieftin, ca să mă pot deplasa, iar partenerii de trafic par să evite să mi se pună în cale. Atât timp cât nu întâlnești privirea celuilalt șofer, îi poți înfrunta și pe cei mai afurisiți dintre ei. Se tem că nu i-ai văzut, iar înfățișarea boțită a mașinii îi îngrijorează, așa că mă ocolesc de la o distanță apreciabilă.

Ajunseseră la un sens giratoriu. Ca pentru a-și demonstra teoria, fata viră cu viteză și intră direct în traficul ce venea din sens opus, dinspre Place de la Concorde. Șuvoiul de mașini se despărți în mod miraculos și o lăsă să treacă pentru a intra pe Avenue Matignon.

— Bunicică manevră dar nu-ți face din ea un obicei! comentă Bond. S-ar putea să existe pe șosea câteva Mary Ann franțuzoaice!

Fata râse; intră pe Avenue Gabrielle și trase în fața sediului din Paris al Serviciului Secret.

— Încerc tipul ăsta de manevră doar când sunt la datorie.

Bond coborî și ocoli mașina, ca să ajungă pe partea fetei.

— Mulțumesc pentru plimbare. După ce se termină nebunia actuală pot să te plimb la rândul meu? Eu unul n-am parte de ciupituri, dar mă plictisesc la fel de tare ca și tine în Paris.

Ochii fetei, albaștri și depărtați unul de altul, îi cercetară pe ai lui; fata spuse cu seriozitate:

— Mi-ar plăcea. Centralista de aici știe totdeauna să mă găsească.

Bond întinse mâna prin geamul deschis și strânse mâna ei, aflată pe volan.

— Bun! zise el, apoi se răsuci pe călcâie și intră repede pe ușa boltită.

Comandantul de regiment Rattray, șeful Departamentului F, era un bărbat rotofei, cu obraji trandafirii și păr blond, pieptănat peste cap. Se îmbrăca într-un stil elegant, cu haine de costum cu manșetele răsfrânte și buzunare duble la piept, papioane și veste fanteziste. Dădea impresia de om cu o viață ușoară, aflat

în miezul lumii mondene, impresie contrazisă doar de ochii albaștri vicleni, leneși. Fuma neîncetat țigări Gauloise și biroul lui duhnea de fumul acestora. Îl întâmpină pe Bond cu ușurare.

— Cine te-a găsit?

— Russell. La Fouquet. E nouă?

— E aici de șase luni. Bună agentă! Dar șezi, avem o situație de urgență al naibii de urâtă și trebuie să te informez și să te trimit la treabă.

Se aplecă spre intercomul de pe masa de lucru și apăsă un buton.

— Trimite, te rog, o telegramă lui M. Personal, de la directorul Departamentului. „Zero-zero șapte localizat, în curs de informare.” Bine?

Luă degetul de pe buton. Bond își trase un scaun lângă fereastra deschisă, la distanță de pâcla deasă a țigărilor Gauloise. Traficul de pe Champs-Élysées se auzea ca un huruit slab, de fundal. Cu jumătate de oră mai devreme se simțea sătul de Paris și bucuros că va pleca în scurt timp; acum spera că va mai rămâne. Directorul Departamentului F spuse:

— Cineva i-a venit de hac curierului nostru motociclist care făcea cursa din zori de la SHAPE la St. Germain, ieri dimineață. Lotul săptămânal de documente de la Divizia Informații a SHAPE cu rezumatele, rapoartele serviciului comun de informații, planurile de luptă dincolo de Cortina de Fier – numai materiale de mare importanță. Un glonț în spate. I-a luat geanta de curier, portmoneul și ceasul.

— Urât! comentă Bond. Nu există șanse să fi fost un jaf banal? Sau se consideră că portmoneul și ceasul au fost luate pentru acoperire?

— Cei din serviciul de securitate de la SHAPE nu se pot hotărî. În ansamblu, se gândesc că au fost o acoperire. Șapte dimineața e o oră ciudată pentru un jaf. Dar te poți contrazice cu ei când ajungi acolo. M. te trimite ca reprezentantul său personal. E al naibii de îngrijorat! Pe lângă pierderea materialelor diviziei Informații, celor din divizia respectivă de la SHAPE nu le-a plăcut niciodată prezența unui departament de-al nostru în afara „rezervației” lor, ca să spunem așa. Încearcă de ani întregi să obțină încorporarea unității de la St. Germain în cadrul Diviziei Informații a SHAPE. Dar știi cum e M. – un bătrân diavol independent. Securitatea forțelor NATO nu l-a mulțumit

niciodată. Închipuie-ți, pe lângă faptul că Divizia Informații a SHAPE are doi, trei francezi și un italian, șeful departamentului Contrainformații și Securitate e neamț!

Bond fluieră.

— Problema e că afacerea asta blestemată e tot ce are nevoie SHAPE ca să-l pună la punct pe M. Oricum, M. spune că trebuie să te deplasezi acolo imediat. Ți-am obținut dreptul de acces și permisele. Te vei prezenta colonelului Schreiber, Ramura de securitate a conducerii cartierului general. E american, un tip eficient. El s-a ocupat de poveste încă de la început. Din câte-mi dau seama, a făcut deja cam tot ce trebuia făcut.

— Ce a făcut? Ce s-a întâmplat, de fapt?

Directorul Departamentului F luă o hartă de pe masa de lucru și se apropie de Bond cu ea. Era o hartă Michelin a împrejurimilor Parisului, la scală mare. Arătă cu un creion.

— Aici e palatul Versailles, iar aici, chiar la nord de parc, e intersecția cea mare a autostrăzii Paris – Mantes cu autostrada Versailles. Două sute de metri mai la nord, pe N184, se află SHAPE. În fiecare miercuri, la șapte dimineața, un curier al Serviciilor Speciale pleacă de la SHAPE cu materialul săptămânal de care ți-am spus. Trebuie să ajungă la sătucul ăsta numit Fourqueux, la doi pași de St. Germain, să predea materialele ofițerului de serviciu de la sediul nostru și să se întoarcă la SHAPE cel târziu la șapte și jumătate. În loc să traverseze toată zona asta locuită, din motive de securitate, curierul are ordinul de a merge pe N307, asta de-aici, până la St. Nom, să facă la dreapta pe D98, să treacă pe sub autostradă și să traverseze pădurea de la St. Germain. Distanța e de vreo doisprezece kilometri; fără să se grăbească, o poate parcurge în mai puțin de un sfert de oră. Ei bine, ieri, curierul a fost un caporal din Corpul de semnalizări, un om de treabă și de încredere pe nume Bates; când au văzut că e opt fără un sfert și Bates nu s-a întors, cei de la SHAPE au trimis alt curier după el. Nici urmă de Bates și nu se prezentase la sediul nostru. La opt și un sfert, Ramura de securitate intrase deja în acțiune, iar la nouă barajele rutiere erau instalate. Poliția și *Deuxième* au fost informate și s-au organizat echipe de căutare. L-au găsit câinii, dar abia seara, pe la șase, și între timp, dacă au existat indicii pe șosea, traficul le-a șters complet.

Șeful Departamentului F îi dădu lui Bond harta și se întoarse la masa de lucru.

— Și cam asta-i tot, exceptând faptul că au fost luate toate măsurile obișnuite – granițe, porturi, aeroporturi și așa mai departe. Dar lucrurile de felul ăsta nu vor ajuta. Dacă a fost o operațiune profesionistă, cel care a executat-o a putut să scoată materialele din țară până la amiază sau să le introducă într-o ambasadă din Paris în mai puțin de o oră.

— Exact! replică Bond iritat. Și atunci, ce naiba așteaptă M. din partea mea? Să le spun celor din serviciul de securitate al SHAPE să facă totul de la capăt, dar mai bine?! Lucrurile de felul ăsta nu țin deloc de activitatea mea. E o afurisită de pierdere de timp!

Directorul Departamentului F zâmbi înțelegător.

— La drept vorbind, i-am prezentat și eu lui M. același punct de vedere la telefonul cu codificator. Cu tact. Bătrânul a fost cât se poate de rezonabil. A spus că vrea să le demonstreze celor de la SHAPE că ia problema la fel de în serios ca și ei. Dumneata s-a întâmplat să fii disponibil și mai mult sau mai puțin la fața locului, și M. a zis că ai genul de minte care ar putea să surprindă factorul invizibil. L-am întrebat ce vrea să spună cu asta și a zis că la orice cartier general cu pază strictă trebuie să existe un om invizibil – un om a cărui prezență e considerată de toți de la sine înțeleasă, în asemenea măsură încât pur și simplu nu e observat – grădinar, spălător de geamuri, poștaș. I-am spus că cei de la SHAPE s-au gândit la asta și că toate muncile de tipul respectiv sunt îndeplinite de soldați. M. mi-a spus să nu mai gândesc atât de literal și a închis.

Bond râse. Vedea cu ochii minții încruntarea lui M. și-i auzea vocea scorțoasă.

— Bine atunci, rosti el. Voi vedea ce pot face. Cui dau raportul?

— Îl dai aici. M. nu vrea ca unitatea din St. Germain să fie implicată. Orice vei avea de spus, voi trimite direct la Londra, pe teleimprimator. Dar se poate să nu fiu disponibil când suni. Îți voi numi un ofițer de serviciu și vei putea lua legătura cu acea persoană oricând, douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Ar putea fi Russell. Ea te-a găsit, ar putea la fel de bine și să se ocupe de dumneata. Îți convine?

— Da. N-am nimic împotrivă.

Automobilul Peugeot, rechiziționat de Rattray, purta mirosul fetei. În torpedo se aflau fragmente din viața ei – jumătate de tabletă de ciocolată cu lapte Suchard, o bucată de hârtie răsucită în care se aflau agrafe de păr, un roman de John O'Hara în format broșat, o mănușă neagră din piele întoarsă, desperecheată. Bond se gândi la ea până ajunse la Etoile, după care și-o scoase din minte și mână mașina cu viteză prin Bois de Boulogne. Rattray spusese că drumul îi va lua cam cincisprezece minute, dacă mergea cu optzeci de kilometri la oră. Bond îi zisese să reducă viteza la jumătate și să dubleze timpul și să-l informeze pe colonelul Schreiber că va ajunge la el cel mai târziu la nouă și jumătate. După Porte de St. Cloud traficul se rări mult, așa că Bond merse cu o sută zece pe autostradă până când apăru în dreapta lui a doua ieșire pe un drum secundar și văzu săgeata roșie a indicatorului spre SHAPE. Viră și intră pe N184. Două sute de metri mai încolo, în mijlocul drumului, se afla polițistul de la rutieră după care i se spusese să se uite. Polițistul îi făcu semn să intre pe poarta mare din stânga și Bond opri în dreptul primului punct de control. Un polițist american în uniformă cenușie se aplecă afară din ghereta lui, aruncă o privire la permisul de trecere al lui Bond și-i spuse să intre în incintă și să se oprească. Apăru un polițist francez care-i luă permisul de trecere, notă detaliile pe un formular tipărit, prins pe o planșetă cu clamă, îi dădu un pătrat din plastic pe care era imprimat un număr mare, să-l prindă pe parbriz, și-i făcu semn să meargă mai departe. Când opri în parcare, o sută de becuri cu neon se aprinseră cu o bruschețe teatrală și luminară ca ziua jumătatea de hectar de clădiri scunde din fața lui. Simțindu-se dezbrăcat, Bond străbătu spațiul deschis, acoperit cu pietriș, deasupra căruia fluturau drapelele țărilor NATO, și urcă repede cele patru trepte scunde ce duceau la ușile late, din sticlă, de la intrarea Cartierului general suprem al forțelor aliate în Europa. În fața lui apăru punctul de securitate principal. Doi membri ai poliției militare, unul american și celălalt francez, îi verificară permisul de acces și notară detaliile. Fu încredințat unui polițist militar britanic, cu caschetă roșie, și condus pe coridorul principal, pe lângă nenumărate uși ce dădeau în birouri. Pe uși nu era trecut niciun nume, ci obișnuitele formulări abracadabrante ce pot fi întâlnite la orice cartier general. Pe una scria COMSTRIKFLTLANT ȘI SACLANT LEGĂTURĂ CU SACEUR.

Bond vru să știe ce însemna. Fie în necunoștință de cauză, fie, mai probabil, preocupat de securitate, polițistul militar răspunse impasibil:

— N-aș putea spune, domnule.

Dincolo de o ușă pe care scria „Colonel G.A. Schreiber, șeful securității, comanda cartierului general” se afla un american de vârstă mijlocie cu ținută perfect dreaptă, cu un păr ce începea să încărunțească și cu atitudinea politicos-negativă a unui director de bancă. Pe masa lui de lucru se găseau mai multe fotografii de familie, în rame de argint, și o vază cu un singur trandafir alb. În încăpere nu se simțea miros de fum de tutun. După preliminariile precaut-amiabile, Bond îl felicită pe colonel pentru măsurile sale de securitate.

— Toate aceste verificări și răsverificări îngreunează situația pentru opoziție, zise el. Vi s-a mai întâmplat vreodată să pierdeți ceva sau ați găsit vreodată semnele unei încercări serioase de atac?

— Răspunsul este „nu” la ambele întrebări, comandante. Sunt foarte mulțumit de Cartierul general. Doar unitățile externe mă îngrijorează. Pe lângă acea secție a Serviciului Secret al vostru, avem mai multe unități de semnalizare detașate. Apoi mai există, desigur, Ministerele de Interne reprezentante a paisprezece țări. Nu pot răspunde de ceea ce poate răsufla din acele locuri.

— Misiunea dumneavoastră n-are cum să fie ușoară, încuviință Bond. În ce privește încurcătura asta urâtă – a mai apărut ceva de când a vorbit ultima oară comandantul de regiment Rattray cu dumneavoastră?

— Am obținut glonțul. E de Luger. A secționat măduva spinării. Tras probabil de la circa treizeci de metri, plus sau minus zece. Presupunând că omul nostru avea o traiectorie dreaptă, glonțul trebuie să fi fost tras exact din spatele lui, pe o traiectorie orizontală. Cum un om aflat în picioare pe șosea n-ar fi putut face așa ceva, trebuie că ucigașul se afla în sau pe un vehicul de un fel sau altul.

— Așadar, omul dumneavoastră l-ar fi văzut în oglinda retrovizoare?

— Probabil.

— Dacă curierii dumneavoastră constată că sunt urmăriți, au instrucțiuni de adoptare a unor măsuri de evitare?

Colonelul surâse.

— Sigur că da! Li s-a spus să gonească de mama focului.

— Și la ce viteză a avut omul dumneavoastră accidentul?

— Experții cred că nu prea mare. Între treizeci și șaizeci. Unde bați, comandante?

— Mă întrebam dacă ați decis că a fost o operațiune profesionistă sau amatoricească. Dacă omul dumneavoastră nu încerca să fugă și presupunând că l-a văzut pe criminal în oglindă, lucru care sunt de acord că e doar probabil, asta sugerează că l-a acceptat pe cel care-l urmărea, considerându-l prieten și nu inamic. Asta putea să însemne o deghizare care s-ar potrivi cu decorul de aici – ceva ce omul dumneavoastră ar fi acceptat chiar și la ora aceea matinală.

Pe fruntea netedă a colonelului Schreiber începuse să apară o mică încruntare, iar când vorbi, glasul lui conținea o notă tăioasă, de încordare.

— Comandante, am luat în calcul, desigur, toate unghiurile de abordare ale cazului, inclusiv cel pe care l-ai menționat. Ieri la amiază, generalul comandant al unității a declarat starea de urgență în această chestiune, au fost formate comisii operative de securitate și introduse măsuri de securitate și din clipa aceea, fiecare unghi de abordare, fiecare indiciu, oricât de vag, a fost analizat sistematic până la capăt. Și pot să-ți spun, comandante, orice om care ar veni cu o idee cât de cât originală în acest caz ar trebui să se înrudească îndeaproape cu Einstein, rosti colonelul ridicând o mână manichiurată și lăsând-o să se așeze pe sugativa de pe masă, cu un gest ușor de subliniere. Nu există nimic, absolut nimic de la care să pornim în rezolvarea acestui caz.

Bond zâmbi cu un aer de înțelegere și se ridică în picioare.

— În acest caz, domnule colonel, nu vă voi mai irosi timpul astă-seară. Dacă aș putea obține procesele-verbale ale diferitelor ședințe, ca să mă pun la curent, și dacă unul dintre oamenii dumneavoastră mi-ar putea arăta drumul spre cantină și spre locul unde voi dormi…

— Sigur, sigur!

Colonelul apăsă pe butonul soneriei și în cameră intră un aghiotant tânăr, cu părul tuns perie.

— Proctor, condu-l te rog pe comandant în camera lui din aripa VIP, iar pe urmă du-l la bar și la cantină. (Se întoarse spre

Bond.) Voi pregăti documentația, s-o poți citi după ce mănânci și bei un pahar. O vei găsi în biroul meu. Nu poate fi scoasă de aici, desigur, dar vei găsi totul la îndemână în camera alăturată și Proctor va fi în măsură să-ți clarifice orice aspect care ar putea să lipsească. Bine? Ne vedem din nou dimineață, zise colonelul întinzând mâna.

Bond îi ură noapte bună și ieși pe urmele aghiotantului. În timp ce mergea pe coridoarele vopsite în culori neutre și cu miros neutru, își zise că misiunea aceea e probabil cea mai lipsită de speranță din câte a avut. Dacă șefii serviciilor de securitate din paisprezece țări erau absolut perplecși, ce șanse avea el? Când se băgă în pat în seara aceea în luxul spartan al unui dormitor de oaspeți, hotărâse deja că va mai rămâne două zile – în principal ca să țină legătura cu Mary Ann Russell cât mai mult cu putință –, după care va abandona cazul. Cu decizia luată, se cufundă imediat într-un somn adânc și liniștit.

Patru zile mai târziu – nu două –, când zorii se iveau deasupra pădurii St. Germain, James Bond stătea lungit pe ramura groasă a unui stejar, supraveghind un luminiș aflat în adâncul porțiunii de pădure de la marginea șoselei D98, șoseaua crimei.

Era îmbrăcat din cap până-n picioare cu uniforma de camuflaj a parașutiștilor, în nuanțe de verde, maro și negru. Chiar și mâinile îi erau acoperite cu același material, iar pe cap purta o mască cu fante pentru ochi și gură. Costumația îl camufla bine și avea să-l camufleze și mai bine când soarele se ridica mai mult și umbrele deveneau mai întunecate; nu putea fi văzut de nicăieri de la sol, nici măcar dacă ar fi stat cineva chiar sub ramura cea înaltă.

Ajunsese aici în felul următor: primele două zile la SHAPE fuseseră timp irosit, așa cum se așteptase. Nu realizase nimic, în afară de faptul că se făcuse întrucâtva nepopular din cauza insistenței cu care punea întrebări de verificare. În dimineața celei de-a treia zile se pregătea să meargă să-și ia rămas-bun, când primi un telefon de la colonel.

— Comandante, m-am gândit să te anunț că ultima echipă canină a poliției s-a întors din misiune aseară târziu – ideea dumitale că ar merita cercetată întreaga pădure. Îmi pare rău (în vocea colonelului nu se citea nicio părere de rău), dar rezultatul este negativ, absolut negativ.

— Ah! E vina mea că le-am irosit timpul.

Mai mult ca să-l irite pe colonel, Bond întrebă:

— Vă deranjează dacă stau de vorbă cu șeful echipei canine?

— Sigur, cum să nu! Orice vrei. Apropo, comandante, cât intenționezi să rămâi? Ne bucurăm să te avem printre noi cât de mult vrei, dar se pune problema camerei dumitale. Se pare că peste câteva zile va veni un grup mare din Olanda Personal din eșalonul cel mai înalt, desigur, și cei de la administrație spun că sunt un pic strâmtorări cu spațiul.

Bond nu se așteptase să se înțeleagă bine cu colonelul Schreiber, și nici nu se înțelesese. Replică amiabil:

— Să văd ce are de spus șeful meu și vă sun, domnule colonel.

— Da, așa să faci, te rog.

Vocea colonelului era la fel de politicoasă, însă ambii bărbați erau pe cale să-și piardă bunele maniere și cele două receptoare se așezară simultan în furcă, întrerupând convorbirea.

Șeful echipei canine era un francez din lande. Avea niște ochi vicleni, care-i jucau în cap – ochi de braconier. Bond se întâlni cu el la canisă, dar apropierea mânuitorului lor îi agita prea tare pe câinii alsacieni, așa că, pentru a scăpa de zarva lătrăturilor, acesta îl duse pe Bond în camera de serviciu – un birou mic, cu binocluri agățate pe cuiere din lemn și haine impermeabile, cizme de cauciuc, hamuri pentru câini și alte echipamente stivuite pe lângă pereți. Existau două scaune din lemn de brad și o masă acoperită de o hartă a pădurii St. Germain, la scară mare, care fusese împărțită cu creionul în sectoare. Șeful echipei canine făcu un semn peste hartă.

— Câinii noștri au parcurs-o în întregime, *monsieur.* Nu există nimic acolo.

— Vrei să spui că nu s-au oprit nici măcar într-un loc?

Omul se scărpină în creștet.

— Am avut probleme cu câteva animale sălbatice, *monsieur.* Un iepure sau doi, două vizuini de vulpi. Ne-a fost greu să-i scoatem dintr-un luminiș în apropiere de Carrefour Royal. Probabil că încă mai simțeau mirosul țiganilor.

— Aha! exclamă Bond, vag interesat. Arată-mi, unde au fost țiganii ăștia?

Șeful echipei canine arătă grațios cu degetul mic, murdar.

— Astea sunt denumiri rămase de pe vremuri. Aici se află Etoile Parfaite, iar aici, unde a avut loc crima, este Carrefour des Curieux. Iar aici, formând baza triunghiului, e Carrefour Royal, care formează o cruce cu șoseaua crimei, adăugă el dramatic.

Scoase un creion din buzunar și făcu un semn în apropiere de răscruce.

— Iar ăsta e luminișul, *monsieur.* O șatră de țigani a poposit acolo mai toată iarna. Au plecat luna trecută. Au făcut curățenie temeinică, dar pentru câini, mirosul lor va stărui luni întregi.

Bond îi mulțumi și după ce cercetă și admiră câinii și conversă cu șeful echipei canine despre ocupația acestuia, urcă în Peugeot și se duse la jandarmeria din St. Germain. Acolo află că da, firește că jandarmii au avut cunoștință de șatra de țigani. Aveau mutre tipice de romi. Nu vorbeau o iotă de franceză, dar s-au purtat bine. Nu s-a primit nicio plângere la adresa lor. Șase bărbați și două femei. Nu, nimeni nu i-a văzut plecând. Într-o dimineață pur și simplu nu mai erau acolo. Se putea foarte bine să fi plecat cu o săptămână înainte de a li se observa dispariția. Aleseseră un loc izolat.

Bond porni pe D98, prin pădure; când marele pod al autostrăzii apăru la patru sute de metri în față, acceleră, apoi stinse motorul și înaintă în tăcere până când ajunse la Carrefour Royal. Frână, coborî din mașină fără cel mai mic zgomot și, simțindu-se cam neghiob, intră încet în pădure, îndreptându-se circumspect spre locul unde se afla luminișul. După douăzeci de metri de la marginea pădurii ajunse la luminiș. Se opri între tufele și copacii care-l mărgineau și-l examină cu atenție, după care se duse și-l examină de la un capăt la celălalt.

Luminișul era cam de mărimea a două terenuri de tenis alăturate, fiind acoperit cu iarbă deasă și mușchi. Se vedea un pâlc de lăcrămioare, iar sub copacii învecinați iarba era presărată cu clopoței. Într-o parte se afla o movilă scundă, poate un tumul, complet împrejmuită și acoperită cu rugi de mure și tufe de măceș. Bond se plimbă în jurul ei și privi printre rădăcini, dar nu era nimic de văzut, în afară de forma movilei de pământ.

Se mai uită o dată de jur împrejur, după care se duse în colțul de luminiș aflat cel mai aproape de șosea. Exista o cale de acces facilă, printre copaci. Vedea oare urmele unei cărări, o ușoară turtire a frunzelor? Nu mai mult decât ar fi lăsat pașii țiganilor sau ai amatorilor de picnic cu o vară înainte. La marginea

șoselei se afla o cale de trecere îngustă, printre doi copaci. Bond se aplecă într-o doară ca să examineze trunchiurile, dar înțepeni și se lăsă pe vine. Curăță cu unghia, delicat, o dâră îngustă de noroi întărit: ascundea o zgârietură adâncă în trunchiul copacului. Prinse micii bulgări de noroi în căușul mâinii libere, scuipă ca să-i umezească și umplu la loc zgârietura, cu grijă. Existau trei zgârieturi camuflate pe un copac și patru pe celălalt. Bond ieși iute dintre copaci, pe șosea. Mașina lui se oprise pe o pantă ușoară ce cobora pe sub podul autostrăzii. Deși bubuitul tunător al traficului de pe autostradă îi oferea o oarecare protecție, preferă să împingă mașina, să sară în ea și să pornească motorul abia când ajunse sub pod.

Iar acum se afla din nou în luminiș, deasupra lui, și tot nu știa dacă intuiția pe care o avusese era corectă. Dictonul lui M. îl pusese pe pista respectivă – dacă era într-adevăr o pistă –, împreună cu referirea la țigani. „Câinii au simțit mirosul țiganilor... Mai toată iarna... au plecat luna trecută. Nicio plângere... Într-o dimineață pur și simplu nu mai erau acolo.” Factorul invizibil. Omul invizibil. Oamenii care fac parte din fundal într-o măsură atât de mare încât nu știi dacă sunt acolo sau nu. Șase bărbați și două femei, care nu vorbeau boabă de franceză. Țigani – bună acoperire! Puteai să fii străin și totodată să nu fii străin, fiindcă ești doar țigan. Unii dintre ei plecaseră cu șatra. Oare să fi rămas câțiva care și-au construit o ascunzătoare în timpul iernii, un loc tainic din care ieșiseră pentru prima oară ca să deturneze niște documente strict secrete? Până când găsise zgârieturile mascate cu grijă pe cei doi copaci, Bond se gândise că nu face decât să țeasă în minte povești. Zgârieturile se aflau la înălțimea la care pedalele unei motociclete de un fel sau altul s-ar freca de scoarța copacilor dacă vehiculul ar fi purtat de cineva pe sus. Ideea putea fi complet fantezistă dar pentru el era de ajuns. Singura întrebare din mintea lui era dacă indivizii respectivi dăduseră o unică lovitură ori aveau atât de multă încredere în siguranța ascunzătorii lor încât intenționau să mai încerce. Dezvălui toate acestea doar celor de la Departamentul F. Mary Ann Russell îi spuse să aibă grijă. Directorul Departamentului F, mai constructiv, ordonă unității sale de la St. Germain să coopereze. Bond își luă rămas-bun de la colonelul Schreiber și se mută pe un pat de campanie din sediul unității – o casă anonimă pe o

stradă dosnică din sat, anonimă și ea. Unitatea îi furnizase echipamentul de camuflaj și cei patru oameni din Serviciul Secret care o conduceau se plasaseră bucuroși la ordinele lui Bond. Își dădeau seama la fel de bine ca el că, dacă Bond reușea să dea peste nas întregii mașinării a securității de la SHAPE, Serviciul Secret va obține o victorie de neprețuit în raporturile sale cu Înaltul Comandament al SHAPE, iar grijile lui M. cu privire la independența unității sale vor dispărea pentru totdeauna.

Lungit pe ramura de stejar, Bond zâmbi pentru sine. Armate particulare, războaie particulare... Câtă energie deviau de la cauza comună, cât de multe gloanțe trimiteau în altă direcție decât cea a dușmanului comun!

Șase și jumătate: era timpul pentru micul dejun. Cu mișcări precaute, Bond își strecură mâna dreaptă într-un buzunar și pe urmă o duse la gură, prin fanta măștii. Supse tableta de glucoză cât putu mai încet, apoi băgă în gură încă una. Ochii lui nu părăsiră luminișul nicio clipă. Veverița roșcată care apăruse de la prima geană a zorilor și de atunci ronțăise constant lăstari de fag tineri fugi spre movila acoperită cu măceși, cale de câțiva pași, luă ceva de pe jos și începu să învârtă acel obiect între lăbuțe și să-i roadă. Doi porumbei de pădure care se curtaseră zgomotos în iarba înaltă începură să facă dragoste stângaci, în fluturări de aripi. Perechea de vrăbii își vedea mai departe de adunatul uscăturilor pentru cuibul pe care și-i construia, cu întârziere, într-un tufiș ghimpos. Sturzul cel gras găsi în sfârșit viermele pe care-i căuta și începu să tragă de el, proptit bine pe picioare. Albinele se adunară în număr mare printre florile de măceș de pe movilă; din locul unde se afla, la vreo douăzeci de metri de movilă și mai sus decât ea, Bond abia le auzea, slab, zumzetul văratic. Era o scenă de basm – florile de măceș, lăcrămioarele, păsările și fasciculele groase de lumină solară pătrunzând ca niște lănci printre copacii înalți pentru a se proiecta pe iarba de un verde lucios. Bond, urcat în ascunzătoarea lui de la patru dimineața, nu mai examinase niciodată cu atâta atenție sau atât de mult timp trecerea de la noapte la o zi splendidă. Se simți dintr-odată caraghios. Dintr-o clipă într-alta se putea ca o pasăre să vină să i se așeze pe cap!

Porumbeii fură primii care dădură alarma. Cu un fâlfâit sonor, își luară zborul și țâșniră în pădure. Toate celelalte păsările și

veverița îi urmară. Acum, luminișul era tăcut, cu excepția zumzăitului slab al albinelor. Ce anume dăduse alarma? Bond simți că inima începe să-i bată cu putere. Ochii lui cercetau amănunțit luminișul, căutând un indiciu. Ceva se mișca printre florile de măceș – o mișcare foarte vagă, dar extraordinară. Încet, centimetru cu centimetru, o tulpină țepoasă izolată – nefiresc de dreaptă și cam groasă – se ridică printre crengile superioare și continuă să se ridice până la vreo treizeci de centimetri mai sus de tufă, după care se opri. În vârful tulpinii se afla o solitară floare de măceș roz. Așa, izolată de tufă, părea nefirească, dar numai dacă s-ar fi întâmplat să vezi întregul proces al apariției sale. La o privire întâmplătoare arăta ca o tulpină izolată, atât și nimic mai mult. În tăcere, petalele florii părură să pivoteze și să se desfacă pistilurile galbene se traseră la o parte și razele soarelui făcură să scânteieze o lentilă de sticlă de mărimea unei monede medii. Lentila păru să privească direct spre Bond, dar apoi ochiul-floare începu să se rotească lent, foarte lent pe tulpină și continuă rotirea până când lentila ajunse iarăși îndreptată spre Bond și întregul luminiș fusese cercetat minuțios. De parcă ar fi fost mulțumite, petalele pivotară iarăși ca să acopere ochiul și floarea de măceș solitară coborî printre celelalte.

Bond expiră năvalnic aerul reținut în plămâni și închise o clipă ochii, ca să-i lase să se odihnească. Țigani! Dacă era să judece după instrumentul acela, sub movilă, în adâncul pământului se afla cu siguranță cea mai profesionistă unitate de spionaj lăsată în urmă pe terenul inamicului din câte fuseseră create vreodată – mult mai strălucită decât toate cele pregătite de Anglia pentru a opera în urma invadării reușite a Germaniei, mult mai bună chiar decât cele lăsate în urmă de nemți în Ardeni. Îl trecu un fior de emoție și anticipare – aproape de frică – pe șira spinării. Așadar, avusese dreptate! Dar în ce va consta actul următor? Din direcția movilei începu să se audă un scâncet subțire, ascuțit – sunetul unui motor electric ambalat cu putere. Tufa de măceș tremura ușor. Albinele se ridicară în aer, planară o vreme, apoi se așezară iarăși pe flori. De-a lungul tufei mari, chiar pe mijloc, apăru încet o fisură neregulată care începu să se lărgească lin. Cele două jumătăți ale tufei se deschideau ca o ușă dublă. Deschizătura întunecată se lărgi până când Bond putu să vadă rădăcinile tufei pătrunzând în pământ de o parte și

de alta a ușii deschise. Șuierul mașinăriei era mai puternic și muchiile ușilor curbate luceau metalic. Totul semăna cu deschiderea unui ou de Paște cu balamale. Câteva clipe mai târziu, cele două segmente se depărtară și între jumătățile tufei de măceș în care albinele continuau să freamăte se formă o deschidere largă. Interiorul chesonului metalic ce susținea pământul movilei și rădăcinile tufei apăru în lumina soarelui. Șuierul motorului încetase. În deschizătură apăru un cap de bărbat, urmat de umeri și de restul corpului; omul ieși cu mișcări tăcute și se lăsă pe vine, iscodind cu privirea luminișul. În mână avea un pistol – un Luger. Mulțumit, se răsuci pe loc și făcu un semn spre interiorul ascunzătorii. Apărură capul și umerii unui al doilea bărbat, care-i înmână primului trei perechi de obiecte ce semănau cu tălpicii de zăpadă și se lăsă în jos, dispărând înăuntrul ascunzătorii. Primul bărbat alese o pereche de tălpici și-i încălță peste bocanci. Acum putea să se miște liber, fără a lăsa urme de pași, fiindcă iarba se turtea doar preț de o clipă sub rețeaua de sfoară, după care se ridica la loc încet. Bond zâmbi în sinea lui. Deștepți nemernici!

Apăru al doilea bărbat, urmat de un al treilea; cei doi scoaseră împreună din ascunzătoare o motocicletă și se opriră cu motocicleta suspendată între ei cu ajutorul unei rețele de hamuri, în timp ce primul bărbat, evident conducătorul, îngenunche și le prinse peste bocanci tălpicii de zăpadă Porniră în șir indian printre copaci, înspre drum. Felul în care se deplasau prin umbră neauziți, ridicând mult genunchii și așezând cu grijă piciorul cu tălpic pe pământ la fiecare pas, avea ceva extraordinar de sinistru.

Cu un oftat prelung, Bond se eliberă de încordare și-și lăsă încet capul pe creanga pe care stătea, ca să-și relaxeze mușchii suprasolicitați ai gâtului. Deci așa stăteau lucrurile! Chiar și cele mai mărunte detalii puteau fi adăugate acum la dosar. Cei doi subordonați erau îmbrăcați în salopete gri, însă conducătorul purta uniforma Corpului regal de semnalizări, iar motocicleta lui era o BSA M20 verde-oliv, cu număr de înmatriculare britanic pe rezervorul de benzină. Nu era deloc de mirare că curierul de la SHAPE îl lăsase să se apropie de el. Și ce făcea grupul cu prada sa ultrasecretă? Probabil că transmitea ce era mai important prin radio, noaptea în locul unui periscop, din tufa de măceș se ridica o antenă cu aspect de tulpină, generatorul cu pedală

pornea în adâncul pământului și informațiile cifrate erau transmise cu mare viteză. Cifruri? Bond știa că, dacă reușea să captureze grupul la suprafață, va găsi în ascunzătoare multe secrete importante ale dușmanului. Și ce ocazie excelentă de a trimite informații false către GRU, agenția sovietică de spionaj militar care controla probabil această operațiune! Mintea lui Bond clocotea de idei.

Cei doi subalterni se întorceau. Intrară în ascunzătoare și tufa de măceș se închise. Conducătorul se afla probabil pe motocicletă, între tufele de la marginea drumului. Bond se uită la ceas: șapte fără cinci. Sigur că da! Individul aștepta să vadă dacă apare vreun curier. Fie nu știa că omul pe care-l omorâse făcea acea cursă săptămânal, lucru improbabil, fie presupunea că SHAPE va modifica rutina, pentru un plus de siguranță. Cei trei erau oameni precauți. Aveau probabil ordinul de a face capturi cât mai mari posibil până la începutul verii, când pădurea va fi cutreierată de prea mulți excursioniști în vacanță. Atunci echipa va putea fi extrasă și reintrodusă iarna. Cine putea ști ce planuri pe termen lung aveau? Ajungea că liderul lor se pregătea de încă o crimă.

Minutele treceau, măsurate de ticăitul ceasului. La șapte și zece, comandantul reapăru; se opri la umbra unui copac gros, la marginea luminișului, și fluieră o notă scurtă, înaltă, ca trilul unei păsări. Tufa de măceș începu imediat să se deschidă; subalternii ieșiră și-l urmară pe lider printre copaci. Două minute mai târziu se întoarseră cu motocicleta agățată între ei. După ce privi atent în jur ca să se convingă că n-au lăsat nicio urmă, conducătorul îi urmă în ascunzătoare și cele două jumătăți ale tufei de măceș se închiseră iute în urma lui.

Jumătate de oră mai târziu, luminișul revenise la viață. După încă o oră, când soarele ridicat sus pe cer făcea ca umbrele să fie mai întunecate, James Bond se târî fără zgomot de-a-ndărătelea pe ramura lui, se lăsă să cadă ușor pe un petic de mușchi din spatele unor rugi de mure și se topi în pădure.

În seara aceea, convorbirea lui telefonică de rutină cu Mary Ann Russell se dovedi furtunoasă.

— Ești nebun! zise ea. Nu te las s-o faci! Am să-i rog pe directorul Departamentului F să-i sune pe colonelul Schreiber și să-i spună toată povestea! Asta e treaba celor de la SHAPE, nu a ta!

Bond replică aspru:

— N-ai să faci nimic de felul ăsta! Colonelul Schreiber spunea că e cât se poate de bucuros să mă lase să fac mâine o cursă falsă, în locul curierului de serviciu. Asta e tot ce are nevoie să știe în acest moment. O operațiune gen reconstituirea crimei. Îl doare-n cot. A închis practic dosarul cazului. Acum fii fată cuminte și fă cum ți-am spus! Trimite-i lui M. raportul meu, pe teleimprimator. Va înțelege de ce e nevoie să lămuresc treaba asta și nu va obiecta.

— M. să se ducă naibii! Și tu să te duci naibii! Să se ducă naibii tot Serviciul ăsta prostesc! exclamă fata cu lacrimi în glas. Sunteți doar niște țânci care se joacă de-a pieile-roșii! Să-i înfrunți pe oamenii ăștia singur...! Te... te dai mare! Asta-i tot: te dai mare!

Bond începea să se enerveze.

— Ajunge, Mary Ann! Pune raportul pe teleimprimator! Îmi pare rău, dar e un ordin.

— Of, bine, spuse ea cu resemnare în glas. Nu-i nevoie să profiți că ai rang superior. Dar ai grijă să nu pățești nimic! Cel puțin îi vei avea pe băieții de la biroul local ca să se ocupe de curățenie. Mult noroc!

— Mulțumesc, Mary Ann. Și spune-mi, vrei să iei cina cu mine mâine seară? Într-un local ca Armenonville. Șampanie roz și țigani lăutari. Ceva stil „Parisul primăvara”.

— Da, răspunse ea cu seriozitate. Mi-ar plăcea. Dar atunci să ai și mai mare grijă, bine? Te rog!

— Sigur că voi avea, nu-ți face griji. Noapte bună!

— Noapte bună.

Bond petrecu restul serii îngrijindu-se de ultimele detalii ale planurilor sale și făcând un ultim instructaj cu cei patru oameni ai Departamentului.

Era o nouă zi frumoasă. Lui Bond, așezat comod pe motocicleta BSA care tremura ușor cu motorul pornit, gata de plecare, îi venea greu să creadă realitatea ambuscadei care-l aștepta imediat dincolo de Carrefour Royal. Caporalul din Corpul semnalizări care-i înmânase geanta de curier goală și era pe punctul de a-i da semnalul de plecare remarcă:

— Arătați de parcă v-ați fi petrecut toată viața în Corpul regal, domnule! Aș zice că va trebui să vă tundeți curând, dar uniforma vă vine perfect. Cum vă place motocicleta, domnule?

— Zboară ca visul! Uitasem cât de distractive sunt blestemățiile astea!

— Eu unul aș prefera oricând o mică Austin A40, domnule.

Caporalul se uită la ceas.

— E aproape șapte fix. (Ridică degetul mare.) Dați-i drumul!

Bond își trase ochelarii pe ochi, ridică mâna în semn de salut spre caporal, băgă motocicleta în viteză și porni pe aleea de pietriș, ieșind pe poarta principală.

Coti de pe șoseaua 184, intră pe 307, străbătu Bailly și Noisy-le-Roy, după care îi apărură în față clădirile risipite dezordonat ale satului St. Nom. Acolo urma să cotească strâns la dreapta, ca să intre pe D98 – „*la route de la mort*”[7], cum o numise șeful echipei canine. Bond trase la marginea drumului, pe iarbă, și mai aruncă o privire la pistolul Colt de calibrul .45, cu țeavă lungă. Băgă arma caldă la loc sub haină, lipită de abdomenul lui, și lăsă nasturele hainei descheiat. Pe locuri…! Fiți gata..!

Bond luă curba strânsă și acceleră până la optzeci la oră. Viaductul autostrăzii spre Paris apăru în față cu un aer sumbru. Gura întunecată a tunelului de dedesubt se deschise și-i înghiți. Zgomotul țevilor sale de eșapament răsună tunător și preț de o clipă simți mirosul tunelului, un miros rece și umed. În față, asfaltul lucios scânteia în linie absolut dreaptă cale de trei kilometri, prin pădurea vrăjită; mirosea dulce a frunze și a rouă. Bond reduse viteza la șaizeci și cinci. Oglinda retrovizoare din stânga tremura puțin din cauza vitezei și-i arăta doar întinderea pustie a șoselei, între șirurile de copaci care coteau în spatele lui ca un siaj verde. Nici urmă de ucigaș. Oare se speriase? Întâmpinase vreun obstacol? O clipă mai târziu însă, în mijlocul oglinzii convexe apăru un minuscul punct negru – un țânțar care se transformă în muscă, apoi în albină, apoi în bondar. Apăru casca de protecție aplecată mult peste ghidon, între două mâini negre, mari, ca niște labe de animal. „Dumnezeule, că repede se apropie!” Ochii lui Bond se mutară iute de la oglindă la drumul din față și din nou la oglindă. Când mâna dreaptă a ucigașului se îndrepta spre pistol…

Bond încetini – cincizeci și cinci, cincizeci, treizeci. În față, asfaltul era neted ca o suprafață metalică. O ultimă privire rapidă în oglindă. Mâna dreaptă se ridicase de pe ghidon; reflectat de ochelarii de protecție ai individului, soarele desena

[7] Drumul morții (fr.).

doi ochi imenși, arzători, mai jos de marginea căștii. Acum! Bond frână cu putere și făcu motocicleta să derapeze într-un unghi de patruzeci și cinci de grade, oprind totodată motorul. Nu reuși să scoată suficient de rapid pistolul. Arma ucigașului scuipă flăcări de două ori și un glonț se înfipse în amortizoarele șeii, lângă coapsa lui Bond. Dar apoi, pistolul Colt își rosti unicul cuvânt și ucigașul cu motocicleta lui, ca prinși cu lasoul din pădure, virară nebunește, ieșind de pe șosea, săriră peste șanț și se izbiră frontal de trunchiul unui fag. Preț de câteva clipe, încâlceala om-mașină rămase agățată de trunchiul gros, după care se prăbuși pe spate, în iarbă, cu hârâitul metalic al ultimei respirații.

Bond descălecă de pe motocicletă și se duse lângă amestecul urât de haine kaki și oțel fumegând. Nu era nevoie să caute pulsul. Indiferent unde nimerise glonțul, casca de protecție se zdrobise ca o coajă de ou. Bond se răsuci pe călcâie și-și băgă pistolul la loc sub tunică. Norocul fusese de partea lui; nu era deloc cazul să-l forțeze. Urcă pe motocicletă și acceleră din nou pe șosea.

Sprijini motocicleta de unul dintre copacii zgâriați din apropierea drumului, merse fără zgomot până la marginea luminișului, își ocupă poziția în umbra fagului cel gros, își umezi buzele și imită cât de bine putu fluieratul ca de pasăre al ucigașului. Așteptă. Oare fluierase greșit? Însă tufa începu să tremure și se porni șuierul subțire, ascuțit. Bond își băgă degetul mare al mâinii drepte sub centură, la câțiva centimetri de patul pistolului. Spera să nu trebuiască să mai ucidă. Cei doi subalterni nu păruseră înarmați și dacă avea noroc, era posibil să se predea fără luptă.

Ușile curbate erau acum deschise. Din locul unde se afla, Bond nu putea să vadă ascunzătoarea, dar după câteva secunde, primul bărbat ieși și se apucă să-și pună tălpicii de zăpadă, urmat de al doilea. Tălpicii de zăpadă! Bond simți că i se oprește inima în loc. Uitase de ei! Probabil că erau ascunși în tufe. „Prostul naibii! Oare au să observe?”

Cei doi bărbați veniră încet spre el, pășind cu delicatețe. Când ajunse la vreo șapte metri, cel din frunte rosti încet ceva într-o limbă ce părea a fi rusa. Văzând că Bond nu răspunde, cei doi încremeniră locului și se holbară la el uluiți, așteptând poate

răspunsul la o parolă. Bond simți că-l pasc necazuri; își smulse pistolul de sub haină și înaintă spre ei, ghemuit pe vine.

— Mâinile sus!

Le făcu semn cu gura pistolului. Bărbatul din frunte strigă un ordin și se aruncă în față. Simultan, al doilea încercă să fugă înapoi spre ascunzătoare. O pușcă bubui dintre copaci și individul se prăbuși, lovit în piciorul drept. Soldații din Departament ieșiră din ascunzători și se apropiară în goană. Bond se lăsă pe un genunchi și lovi cu țeava pistolului în sus, în direcția corpului lansat spre el ca din pușcă. Îl nimeri, dar în clipa următoare bărbatul fu peste el. Bond văzu unghiile lansate spre ochii lui, își feri capul și se pomeni cu un upercut. O mână îi prinsese încheietura mâinii drepte și începu să-i răsucească încet pistolul spre propriul corp. Nevoind să omoare, ținuse piedica pusă. Încercă s-o ajungă cu degetul mare, dar un bocanc îl lovi în cap, dintr-o parte, făcându-l să dea drumul la armă și să cadă pe spate. Văzu printr-o ceață roșie gura pistolului ațintită asupra feței lui. Îi trecu prin minte, ca fulgerul, gândul că va muri – va muri fiindcă a arătat îndurare!

Dintr-odată gura pistolului dispăru și nu mai simți nici greutatea individului peste el. Bond se ridică în genunchi, apoi în picioare. Cadavrul, răstignit în iarbă lângă el, zvâcni dintr-un picior pentru ultima oară. Pe spatele salopetei se vedeau găuri însângerate. Bond privi în jur. Cei patru soldați ai Departamentului stăteau grupați. Bond desfăcu cureaua căștii de protecție și, frecându-și capul acolo unde fusese lovit, zise:

— Mulțumesc! Cine l-a doborât?

Nu răspunse nimeni; soldații păreau rușinați. Bond se apropie de ei, nedumerit.

— Care-i necazul?

Pe neașteptate, surprinse o mică mișcare în spatele soldaților. Apăru un picior în plus – un picior de femeie. Bond izbucni în râs. Zâmbind stânjeniți, soldații se uitară în urmă. Mary Ann Russell, îmbrăcată cu cămașă maro și blugi negri, apăru din spatele lor cu mâinile ridicate. Într-una ținea un pistol ce părea a fi de tir, de calibrul .22. Fata coborî mâinile, băgă pistolul sub betelia blugilor, se apropie de Bond și rosti neliniștită:

— N-ai să învinovățești pe nimeni, sper! Pur și simplu nu i-am lăsat să plece dimineață fără mine! (Avea o expresie rugătoare în ochi.) La drept vorbind, cred că a fost un noroc că am venit.

Vreau să spun că doar s-a întâmplat să ajung la tine prima. Nimeni nu voia să tragă, de teamă să nu te nimerească.

Bond îi zâmbi, privind-o în ochi.

— Dacă n-ai fi venit, ar fi trebuit să nu-mi respect invitația aceea la cină.

Se întoarse spre soldați și glasul lui deveni autoritar.

— În regulă, unul dintre voi să ia motocicleta și să-i raporteze colonelului Schreiber esența celor petrecute. Să-i spună că așteptăm să vină echipa lui înainte de a arunca o privire în ascunzătoare. Și că-l rog să includă vreo doi soldați de la anti-sabotaj – ascunzătoarea aceea ar putea avea mine ascunse.

Apoi o luă pe fată de braț și-i spuse:

— Vino încoace, vreau să-ți arăt un cuib de pasăre.

— E un ordin?

— Da

PARTEA A DOUA

Doar pentru ochii tăi[8]

Cea mai frumoasă pasăre din Jamaica – și cea mai frumoasă pasăre din lume, spun unii – e pasărea colibri „doctor”. Masculul măsoară cam douăzeci și doi de centimetri lungime, dar din aceștia, optsprezece formează coada – două pene lungi și negre care se curbează și se intersectează, marginea lor interioară având un model similar cu cel al razelor cochiliei unei scoici. Capul și creasta sunt negre, aripile, verde închis, ciocul lung e roșu-aprins, iar ochii, strălucitori și încrezători, sunt negri. Corpul e de un verde-smarald atât de viu încât, atunci când îl scaldă soarele, vezi cel mai intens verde existent în natură. În Jamaica, păsările iubite primesc porecle. *Trochilus polytmus* este numită „pasărea-doctor” fiindcă cele două pene lungi ale cozii le amintesc oamenilor de coada neagră a fracului doctorilor din vechime.

Doamna Havelock nutrea un devotament deosebit față de două familii de păsări de acest fel, fiindcă le privise cum sorb nectar, se luptă, își construiesc cuibul și fac dragoste încă de când se căsătorise și venise la Content. Acum era trecută de cincizeci de ani, așa că multe generații ale acestor două familii veniseră și plecaseră de când primele două perechi primiseră de la soacra ei numele Priam și Tisbe, respectiv Dafnis și Cloe. Însă perechile succesoare păstraseră numele, așa că doamna Havelock ședea acum în fața serviciului elegant de ceai, pe veranda largă și răcoroasă, și-l privea pe Priam cum, cu un „ti-ti-ti!” feroce, îl atacă pe Dafnis, care terminase nectarul dulce al florilor din propria lui tufă imensă de pălăria-chinezului și se strecurase în cea învecinată, de euforbia, care-i aparținea lui Priam. Cele două minuscule comete negru cu verde se învârtejiră pe iarba frumoasă a peluzei, presărată cu petice strălucitoare de hibiscus și bougainvillea, până când dispărură în pâlcul de lămâi. Aveau să se întoarcă în scurt timp; războiul

[8] În original For Your Eyes Only, formulă cu sensul „strict confidențial”.

permanent dintre cele două familii era un joc, pentru că în grădina aceea bine îngrijită exista nectar din belșug pentru toți.

Doamna Havelock își puse ceașca de ceai pe masă, luă un sandviș cu pastă de anșoa și remarcă:

— Zău că sunt cei mai teribili fandosiți!

Colonelul Havelock privi peste ziarul *Daily Gleaner.*

— Cine?

— Priam și Dafnis.

— A, da, făcu colonelul, care considera că numele sunt idioate. Am impresia că Batista o va șterge curând. Castro menține bine presiunea la nivel ridicat. Un tip de la Barclay îmi spunea dimineață că se revarsă deja încoace sume mari de bani dubioși. Spunea că proprietatea Belair a fost vândută unui cumpărător necunoscut, prin reprezentanții acestuia. O sută cincizeci de mii de lire sterline pentru patru sute de hectare de căpușe bovine și o casă pe care furnicile roșii au s-o dărâme înainte de Crăciun! Cineva s-a dus fără veste și a cumpărat hotelul acela oribil, Bloe Harbour, și se spune chiar și că Jimmy Farquharson a găsit un cumpărător pentru proprietatea lui – cu tot cu păduchii de plante și ciupercile parazite de pe bananieri, presupun, așa, pentru siguranță!

— Ar fi bine pentru Ursula. Biata de ea, nu suportă viața de aici! Dar nu pot spune că-mi place ideea ca întreaga insulă să fie cumpărată de cubanezii ăștia. La drept vorbind, Tim, de unde au atâția bani?

— Din activități ilegale, din fonduri sindicale, din fonduri guvernamentale – Dumnezeu știe! Țara aceea colcăie de escroci și gangsteri. Pesemne că vor să-și scoată rapid banii din Cuba și să-i investească în altceva. Jamaica e o opțiune la fel de bună ca oricare altă țară din lume, acum că avem convertibilitatea cu dolarul. Se pare că tipul care a cumpărat Belair a răsturnat pur și simplu banii pe podeaua din biroul lui Aschenheim, dintr-o servietă. Presupun că va păstra casa un an, doi, iar după ce furtuna se termină sau când Castro ajunge la putere și termină curățenia, o va scoate iarăși la vânzare, o va vinde cu o pierdere acceptabilă și se va muta altundeva. Într-un fel e păcat. Belair era pe vremuri o proprietate excelentă. Ar fi putut să fie readusă la starea dinainte, dacă i-ar fi păsat cuiva din familie de ea.

— Pe vremea bunicului lui Bill avea patru mii de hectare! Vechilul avea nevoie de trei zile ca să parcurgă tot perimetrul.

— Că tare-i mai pasă lui Bill! Pariez că și-a cumpărat deja biletul spre Londra. Încă una din vechile familii pleacă... În curând vom mai rămâne doar noi. Slavă Domnului că lui Judy îi place aici!

Doamna Havelock rosti liniștitor „Da, dragă” și sună din clopoțel ca să fie luat serviciul de ceai. Agatha, o negresă imensă, cu pielea atât de neagră încât bătea în albastru și cu basmaua albă demodată care mai era purtată în Jamaica doar în zonele rurale izolate, ieși din salonul decorat în alb și roz, urmată de Fayprince, o metisă frumușică din Port Maria pe care o instruia pentru rolul de a doua servitoare. Doamna Havelock spuse:

— E timpul să ne apucăm de făcut suc, Agatha! Guavele s-au copt timpuriu anul ăsta.

Cu chipul impasibil, Agatha răspunse:

— Da, ’mna Da’ ne trebe mai multe sticle.

— Cum așa?! Abia anul trecut ți-am cumpărat două duzini din cele mai bune sticle pe care le-am putut găsi la Henrique!

— Da, ’mna. Cineva a spart cinci, șase din acelea.

— Aoleu! Cum s-a întâmplat?

— N-aș ști să spun, ’mna.

Agatha luă tava cea mare din argint și așteptă, urmărind chipul doamnei Havelock. Aceasta își trăise cea mai mare parte din viață în Jamaica și învățase că un obiect spart e un obiect spart și că n-ajungi nicăieri încercând să descoperi vinovatul, așa că se mulțumi să replice vioi:

— A, bine, Agatha. Am să mai cumpăr câteva când ajung în Kingston.

— Da, ’mna.

Agatha se întoarse în casă, urmată de fata cea tânără. Doamna Havelock luă un goblen și se apucă de cusut, cu degetele mișcându-se automat. Privirea ei se întoarse la tufele cele mari – cea de pălăria-chinezului și cea de euforbia. Da, cele două păsări mascule se întorseseră și se plimbau printre flori, cu coada arcuită grațios. Soarele coborâse mult la orizont și razele lui făceau să apară când și când străfulgerări de un verde frumos, aproape sfredelitor. Pe o creangă din vârful unui frangipan, un pănțăruș își începu repertoriul de seară. Orăcăitul unei broaște de copac timpurii anunță lăsarea amurgului scurt, violet.

Content, moșia de opt mii de hectare aflate pe dealurile piemontane ale masivului Candlefly, unul dintre vârfurile estice ale Munților Albaștri din comitatul Portland, fusese dăruită de Oliver Cromwell unui Havelock de demult ca recompensă pentru că se numărase printre semnatarii condamnării la moarte a regelui Carol I. Spre deosebire de mulți alți coloniști din acele vremuri și de mai târziu, familia Havelock întreținuse plantația de-a lungul a trei secole, prin cutremure de pământ și prin uragane, prin boomul și prăbușirea prețelor de cacao, zahăr, citrice și cocos. Acum, pe plantație se cultivau banane și se creșteau vite, iar Content se număra printre cele mai bogate și mai bine conduse proprietăți particulare de pe insulă. Casa, cât dreasă, cât reconstruită după cutremure și uragane, era un hibrid – o clădire centrală cu un etaj și cu coloane din mahon, construită pe vechea fundație din piatră flancată de două aripi fără etaj, cu acoperiș în stil jamaican, plat și mult extins dincolo de pereți, făcut din șindrilă argintie de cedru. Soții Havelock ședeau acum pe veranda lată a clădirii centrale, cu fața spre grădina în pantă lină dincolo de care priveliștea vastă a vegetației luxuriante abundente și încâlcite se întindea cale de peste treizeci de kilometri, până la mare. Colonelul Havelock lăsă jos ziarul.

— Mi s-a părut că aud o mașină.

Doamna Havelock spuse cu fermitate:

— Dacă sunt acei oribili soți Fedden din Port Antonio, trebuie pur și simplu să scapi de ei! Nu mai suport să-i aud văitându-se pe tema Angliei! În plus, ultima oară, amândoi erau beți la plecare și cina se răcise. (Se ridică repede.) Am să-i zic Agathei să spună că am o migrenă.

Agatha ieși pe ușa salonului, părând îngrijorată. O urmau îndeaproape trei bărbați.

— Domnu’ din Kingston ’mna. Venit la colonel.

Bărbatul din frunte se strecură pe lângă menajeră. Rămăsese cu pălăria pe cap – o pălărie panama cu bor îngust și foarte răsucit în sus. Și-o scoase cu mâna stângă, lipind-o de abdomen. Razele soarelui făcură să lucească părul dat cu briantină și dinții albi, dezveliți de zâmbet. Se duse la colonelul Havelock, ținând mâna dreaptă întinsă în față.

— Sunt maiorul Gonzales din Havana încântat de cunoștință, colonele!

Accentul lui amintea de imitația de engleză americană a unui șofer de taxi jamaican. Colonelul Havelock, care se ridicase în picioare, atinse scurt mâna ce i se întindea și se uită peste umărul maiorului, la ceilalți doi bărbați, care se plasaseră de o parte și de alta a ușii. Amândoi țineau în mână ultima modă la tropice în materie de genți de voiaj – o geantă Pan American pentru călătorii de o zi. Gențile păreau grele. Cei doi bărbați se aplecară simultan și le depuseră la picioarele lor încălțate cu pantofi gălbui, apoi se îndreptară de spate. Purtau șepci albe, plate, cu cozoroc transparent ce le proiecta umbre verzui pe pomeți. Prin umbrele verzui, ochii lor de animal inteligent erau ațintiți asupra maiorului, descifrându-i comportamentul.

— Ei sunt secretarii mei.

Colonelul Havelock scoase din buzunar o pipă și se apucă s-o umple. Ochii săi albaștri cercetară cu o privire directă hainele elegante, pantofii lustruiți și unghiile lucioase ale maiorului, apoi blugii și cămășile înflorate ale celorlalți doi. Se întrebă cum să-i atragă pe cei trei în biroul lui, aproape de revolverul din sertarul de sus al mesei de lucru. Îi întrebă:

— Cu ce vă pot fi de folos?

Își aprinse pipa, privind prin vălul de fum ochii și gura maiorului. Maiorul Gonzales desfăcu brațele; zâmbetul său larg rămase constant, iar ochii lichizi, aproape aurii erau amuzați, prietenoși.

— E o chestiune de afaceri, colonele. Îl reprezint pe un anumit domn din Havana, zise el făcând un gest cu mâna dreaptă, ca și cum ar fi aruncat ceva. Un domn puternic. Un om de calitate superioară. (Maiorul Gonzales își luă un aer sincer.) L-ați plăcea, colonele. El mi-a cerut să vă aduc urările sale de bine și să întreb care este prețul proprietății dumneavoastră.

Doamna Havelock, care urmărise scena cu un surâs politicos pe buze, veni lângă soțul ei și spuse cu bunătate, ca să nu-l facă pe bietul om să se simtă stânjenit:

— Ce păcat, domnule maior! Ai bătut atâta cale pe drumurile astea prăfuite! Prietenul dumitale ar fi trebuit să ne scrie mai întâi ori să întrebe pe oricine din Kingston sau din guvern. Știi, domnule maior, familia soțului meu locuiește aici de aproape trei sute de ani. (Îl privi dulce, cu un aer de scuză.) Mă tem că pur și simplu nu se pune problema de a vinde Content. Nu s-a

pus niciodată. Mă întreb de unde i-o fi venit prietenului dumitale ideea.

Maiorul Gonzales se înclină scurt, își întoarse iarăși fața zâmbitoare spre colonelul Havelock și spuse, ca și cum soția acestuia nici n-ar fi deschis gura:

— Domnului pe care-l reprezint i s-a spus că asta e una dintre cele mai alese *estancia*[9] din Jamaica. E un om foarte generos. Puteți cere orice sumă rezonabilă.

Colonelul Havelock răspunse cu fermitate:

— Ai auzit ce a spus doamna Havelock! Proprietatea nu e de vânzare.

Maiorul Gonzales râse – un râs ce părea sincer – și clătină din cap, de parcă ar fi explicat ceva unui copil încet la minte.

— M-ai înțeles greșit, colonele. Domnul pe care-l reprezint dorește această proprietate și nicio alta din Jamaica. Are niște fonduri, niște fonduri suplimentare, de investit. Aceste fonduri își caută un cămin în Jamaica. Domnul pe care-l reprezint dorește ca acesta să fie căminul lor.

— Înțeleg cât se poate de bine, maiorule, zise răbdător colonelul Havelock. Și-mi pare extrem de rău că ți-ai irosit timpul! Content nu va fi niciodată de vânzare cât trăiesc. Iar acum, te rog să ne scuzi. Soția mea și cu mine cinăm totdeauna devreme, iar pe dumneata te așteaptă un drum lung. (Făcu un semn spre stânga în lungul verandei.) Cred că vei constata că pe-aici e drumul cel mai scurt până la mașina dumitale. Să-ți arăt...

Colonelul Havelock făcu o mișcare de invitație, dar se opri văzând că maiorul Gonzales rămâne locului. Ochii săi albaștri începură să înghețe. Zâmbetul maiorului Gonzales dezvelea poate cu un dinte mai puțin și privirea sa căpătase o expresie atentă, dar purtarea îi rămăsese jovială. Zise voios:

— O clipă colonele.

Aruncă peste umăr un ordin scurt. Amândoi soții Havelock observară cum dispare masca de veselie odată cu cele câteva cuvinte tăioase rostite printre dinți. Doamna Havelock, care începuse să pară ușor descumpănită se apropie și mai mult de soțul ei. Cei doi bărbați ridicară de jos gențile albastre Pan American și avansară. Maiorul Gonzales întinse mâna spre fermoarul fiecăreia și le desfăcu pe rând. Gura întinsă a genților

[9] Fermă, plantație (sp.).

se deschise subit; amândouă erau pline-ochi cu teancuri groase, îngrijite, de bani americani. Maiorul Gonzales desfăcu brațele.

— Toate sunt bancnote de o sută de dolari. Autentice toate. Jumătate de milion de dolari. Asta ar însemna, în banii voștri, să zicem o sută optzeci de mii de lire sterline. O mică avere! În lume există multe alte locuri plăcute în care să trăiești, colonele. Și poate că domnul pe care-l reprezint va mai adăuga douăzeci de mii de lire, ca să fie suma rotundă. Vei afla într-o săptămână. Îmi trebuie doar jumătate de coală de hârtie cu semnătura dumitale pe ea. De rest se pot ocupa avocații. (Zâmbetul sugera certitudinea victoriei.) Ia spune, colonele, zici da și batem palma? După aceea, genții rămân aici și noi vă lăsăm să cinați.

Soții Havelock se uitau acum la maior cu aceeași expresie – o combinație de mânie și dezgust. Ți-o puteai imagina pe doamna Havelock istorisind a doua zi întâmplarea. „Un omuleț atât de ordinar, de murdar! Și genții acelea mizerabile din plastic, pline cu bani! Timmy a fost minunat! I-a spus să plece și să-și ia cu el murdăria”

Dezgustul făcu colțurile gurii colonelului să coboare.

— Credeam că m-am făcut înțeles, maiorule! Proprietatea nu e de vânzare, indiferent de preț. Iar eu nu împărtășesc setea populară de bani americani. Acum trebuie să-ți cer să pleci!

Colonelul Havelock lăsă pipa rece pe masă de parcă s-ar fi pregătit să-și suflece mâinile. Pentru prima dată căldura dispăru din zâmbetul maiorului Gonzales. Gura rânjea în continuare, dar acum era strâmbată într-o grimasă de furie. Ochii aurii lichizi deveniră dintr-odată obraznici și duri. Rosti încet:

— Colonele, eu sunt cel care nu s-a făcut înțeles, nu dumneata. Domnul pe care-l reprezint mi-a dat instrucțiuni ca, dacă nu vei accepta condițiile extrem de generoase pe care ți le oferă, să trecem la alte măsuri.

Doamnei Havelock i se făcu dintr-odată frică. Puse mâna pe brațul colonelului și-l apăsă cu putere. El îi acoperi mâna cu a lui, pentru a o liniști, și spuse printre dinți:

— Te rog să ne lași în pace și să pleci, maiorule! Altfel voi lua legătura cu poliția.

Vârful roz al limbii maiorului Gonzales ieși și linse încet buzele. Fața lui, de pe care dispăruse complet lumina, devenise încordată și dură. Zise cu asprime:

— Așadar, proprietatea nu e de vânzare cât trăiești, colonele?!

Duse mâna dreaptă la spate și pocni ușor din degete, o dată. În spatele lui, pistoalele celor doi ieșiră prin deschizătura cămășilor în culori vii, mai sus de betelia pantalonilor. Ochii ageri de animal priveau degetele duse la spate ale maiorului.

Doamna Havelock duse mâna la gură. Colonelul Havelock încercă să spună „da”, însă avea gura uscată. Înghiți în sec, cu zgomot. Nu-i venea să creadă. Probabil că escrocul acela cubanez jegos mergea la cacealma. Reuși să rostească răgușit:

— Într-adevăr.

Maiorul Gonzales dădu din cap scurt.

— În acest caz, colonele, domnul pe care-l reprezint va purta negocierile cu următorul proprietar – cu fiica dumitale.

Degetele pocniră. Maiorul Gonzales se dădu la o parte pentru a oferi un câmp de tragere liber. Mâinile tuciurii, ca de maimuță, ieșiră de sub cămășile vesele. Bucățile de metal urâte, în formă de cârnat scuipară și bubuiră – iarăși și iarăși, chiar și atunci când cele două corpuri începură să se prăbușească.

Maiorul Gonzales se aplecă și verifică unde au nimerit gloanțele, apoi cei trei bărbați mărunți de statură făcură rapid cale întoarsă prin salonul în roz și alb, prin holul întunecos, cu lambriuri de mahon sculptate, și ieșiră pe eleganta ușă din față. Urcară fără grabă într-o berlină neagră marca Ford Consul, cu numere de înmatriculare de Jamaica, maiorul Gonzales la volan, iar cei doi pistolari, pe bancheta din spate, și porniră agale pe lunga stradă Royal Palms. La intersecția străzii cu cea care ducea în Port Antonio, cablurile de telefon tăiate atârnau printre copaci ca niște liane sclipitoare. Maiorul Gonzales conduse mașina cu grijă, expert, pe drumul parohial dur, până ajunse la porțiunea pietruită din apropierea coastei. Abia atunci luă viteză. La douăzeci de minute după dubla crimă ajunse la limita exterioară a micului port bananier.

Acolo trase mașina furată pe marginea cu iarbă a drumului; cei trei coborâră și parcurseră pe jos, pe strada principală slab luminată cele patru sute de metri până la cheiurile unde se încărcau bananele. Barca cu motor aștepta, cu eșapamentul făcând bulbuci în apă. Cei trei bărbați urcară și barca porni cu viteză pe apele neclintite ale portului pe care o poetă americană l-a numit „cel mai frumos din lume”. Lanțul ancorei iahtului

Chriscraft scânteietor, de cincizeci de tone, era deja pe jumătate ridicat. Ambarcațiunea avea arborat drapelul american, iar cele două antene grațioase ale undițelor pentru pescuit oceanic la mare adâncime arăta că pasagerii sunt turiști – din Kingston, poate, sau din Montego Bay. Cei trei urcară la bord; barca cu motor fu urcată și ea. Două luntri de pescuit încercuiau iahtul, cerșind. Maiorul Gonzales aruncă spre fiecare o monedă de cincizeci de cenți și barcagiii dezbrăcați plonjară să le prindă. Motoarele diesel gemene porniră cu un muget spasmodic; iahtul își coborî puțin pupa și porni spre canalul maritim adânc ce trecea prin dreptul hotelului Titchfield. În zori avea să fie înapoi în Havana. Pescarii și docherii îl priviră cum se depărtează și-și continuară discuția în contradictoriu pe tema „care din celebritățile de cinema aflate în vacanță în Jamaica putea fi posesoarea iahtului”.

Pe veranda lată a proprietății Content, ultimele raze ale soarelui licăreau pe petele roșii. Unul dintre colibri trecu peste balustradă și plană deasupra inimii doamnei Havelock, uitându-se în jos. Nu, asta nu era pentru el! Porni vesel spre locul său de înnoptat, printre florile de hibiscus ce se închideau.

Se auzi sunetul unei mașini sport mici, care schimbă brutal viteza la cotitura aleii de acces. Dacă ar fi fost în viață, doamna Havelock s-ar fi pregătit să spună; „Judy, mereu îți zic să nu faci asta la colț! Împrăștii pietriș pe toată peluza și știi că pietrișul strică mașina de tuns iarba a lui Joshua!”

Trecu o lună. În Londra, octombrie începuse cu o săptămână de splendidă vară indiană și dinspre Regent’s Park venea, prin ferestrele larg deschise ale biroului lui M., zgomotul mașinilor de tuns iarba. Erau din cele cu motor și James Bond reflectă că unul din cele mai frumoase zgomote ale verii, lenești cântec metalic al vechilor mașini de tuns iarba, era pe punctul de a dispărea pe veci din lume. „Poate copiii de azi simt același lucru față de pufăitul și zarva micilor motoare în doi timpi… Cel puțin iarba tunsă miroase la fel.”

Bond avea timp pentru aceste reflecții fiindcă lui M. părea să-i fie greu să treacă la subiect. Îl întrebase dacă are vreun proiect în desfășurare, iar Bond răspunsese bucuros că nu și așteptase să se deschidă cutia Pandorei. Era puțin intrigat, fiindcă M. i se adresase pe numele mic și nu cu indicativul zero-zero șapte, lucru neobișnuit în timpul programului. Această misiune părea

să aibă o latură personală – ca și cum avea să-i fie prezentată ca rugăminte și nu ca ordin. Și Bond avea impresia că între ochii cenușii glaciali, teribil de limpezi, exista o cută de încruntare în plus. De asemenea, trei minute însemnau categoric un răstimp prea lung pentru aprinderea unei pipe.

M. își roti scaunul cu fața spre masa de lucru și aruncă pe ea cutia cu chibrituri în așa fel încât aceasta alunecă pe suprafața îmbrăcată în piele roșie, spre Bond. Acesta o opri și o trimise politicos înapoi în mijlocul mesei. M. zâmbi scurt și, părând să se hotărască, rosti blajin:

— James, ți-a trecut vreodată prin minte că fiecare om din flotă știe ce are de făcut, exceptând amiralul aflat la comanda ei?

Bond se încruntă.

— Nu, domnule, nu mi-a trecut prin minte, dar înțeleg ce vreți să spuneți. Ceilalți trebuie doar să execute ordinele. Amiralul trebuie să decidă care sunt acele ordine. Presupun că e totuna cu a spune că funcția de comandant suprem e cea mai însingurată din câte există.

M. făcu un gest smucit cu pipa în lateral.

— Cam aceeași idee, da. Cineva trebuie să fie tare. Cineva trebuie să decidă în cele din urmă. Dacă trimiți Amiralității un semnal indecis, meriți să fii scos pe tușă. Unii oameni sunt religioși – îi transferă lui Dumnezeu problema deciziei. (Ochii lui M. aveau un aer defensiv.) Am încercat și eu asta de câteva ori în Serviciu, dar el mi-a trimis de fiecare dată mingea înapoi – mi-a spus să-mi văd de treabă și să hotărăsc singur. Bănuiesc că lucrul ăsta îi prinde bine omului, dar e totodată dur. Necazul e că foarte puțini oameni rămân duri după vreo patru decenii de existență. Viața i-a lovit din stânga și din dreapta – au avut probleme, tragedii, boli... Lucrurile de felul ăsta te înmoaie. (M. se uită pătrunzător la Bond.) Cum stai cu coeficientul de duritate, James? Încă n-ai ajuns la vârsta aceea periculoasă.

Lui Bond îi displăceau întrebările personale. Nu știa ce să răspundă și nici care e adevărul. N-avea soție și copii – nu suferise niciodată tragedia unei pierderi personale. Nu trebuise să se confrunte cu orbirea sau cu o boală fatală. N-avea nici cea mai mică idee cum s-ar confrunta cu aceste lucruri care cereau mult mai multă tărie decât trebuise el să arate vreodată. Spuse șovăielnic:

— Presupun că pot suporta cele mai multe lucruri dacă trebuie și dacă consider că e corect, domnule. Adică… dacă, ăă… cauza e… într-un fel dreaptă, domnule. (Nu-i plăcea să folosească astfel de cuvinte. Continuă, simțindu-se rușinat pentru că-i aruncă mingea înapoi lui M.) Sigur că nu e ușor de știut ce e drept și ce nu. Cred că, atunci când primesc o însărcinare neplăcută la serviciu, presupun că respectiva cauză e dreaptă.

— La naiba! exclamă M. cu ochii sclipind de enervare. Tocmai la asta mă refeream! Te bazezi pe mine! Tu personal nu-ți asumi nicio afurisită de responsabilitate! Eu sunt cel care trebuie s-o facă! zise el împungându-și pieptul cu coada pipei. Eu sunt cel care trebuie să hotărască dacă un lucru e drept sau nu!

Mânia din priviri i se stinse; gura mohorâtă căpătă o expresie acră și zise posomorât:

— Eh, presupun că pentru asta sunt plătit. Cineva trebuie să conducă blestematul de tren!

M. băgă pipa în gură și trase din ea cu sete, ca să-și potolească trăirile sufletești. Bond simți că-l compătimește. Nu-l mai auzise niciodată folosind un cuvânt tare, ca „blestemat”. Și M. nu făcuse nici cea mai mică aluzie, în fața vreunui angajat, cum că resimte greutatea poverii pe care o purta încă de când renunțase la perspectiva certă de a deveni cel de-al cincilea lord amiral pentru a prelua conducerea Serviciului Secret. M. avea o problemă. Se întrebă în ce consta. Știa că nu are legătură cu pericolul. Dacă M. putea manevra șansele așa încât să fie mai mult sau mai puțin de partea lui, risca orice, oriunde în lume. Nu era nici ceva de natură politică. Lui M. nu-i păsa nici cât negru sub unghie de susceptibilitățile ministerelor și nu se dădea în lături de la a acționa pe la spatele acestora ca să obțină o decizie personală din partea prim-ministrului. Ar fi putut fi o problemă morală. Ar fi putut să fie una personală.

— Vă pot fi de folos cu ceva, domnule? întrebă Bond.

M. îi aruncă o privire scurtă îngândurată după care își roti scaunul astfel încât să poată privi pe fereastră norii înalți, vărătici. Întrebă pe neașteptate:

— Îți aduci aminte de cazul Havelock?

— Doar ce am citit în ziare, domnule. Un cuplu mai vârstnic din Jamaica. Fiica lor a venit acasă într-o seară și i-a găsit plini de gloanțe. S-a vorbit despre niște gangsteri din Havana.

Menajera a spus că fuseseră pe-acolo trei bărbați cu o mașină; credea că ar fi putut să fie cubanezi. S-a dovedit că mașina fusese furată. În seara aceea, din portul local a plecat un iaht, dar din câte mi-aduc aminte, poliția n-a obținut niciun rezultat. Asta e tot, domnule. N-am văzut nicio telegramă primită în legătură cu cazul.

— Nici n-ai fi avut cum, zise M. răstit. Mi-au fost trimise personal. Nu ni s-a cerut să ne ocupăm de caz. (M. își drese glasul: această folosire a Serviciului în scopuri personale îi împovăra conștiința.) Întâmplarea face că îi cunoșteam pe soții Havelock. De fapt, am fost cavaler de onoare la nunta lor. La Malta, în 1925.

— Înțeleg, domnule. Ce păcat!

— Oameni de treabă, replică scurt M. Oricum, am cerut Departamentului C să cerceteze. Cu oamenii lui Batista n-au ajuns nicăieri, însă avem un om de ispravă în tabăra cealaltă – a individului aceluia, Castro. Și oamenii din serviciul de informații al lui Castro par să fi reușit să pătrundă bine în guvern. Am obținut povestea completă acum două săptămâni. În esență, un individ pe nume Hammerstein sau von Hammerstein a pus la cale uciderea celor doi soți. Există mulți nemți bine înfipți în republicile astea bananiere. Sunt naziști care au scăpat din plasă la sfârșitul războiului. Ăsta a făcut parte din Gestapo. A obținut postul de șef al serviciului de contraspionaj al lui Batista. A făcut o mulțime de bani prin extorcare, șantaj și impunerea de taxe pentru protecție. Era aranjat pe viață, până când gașca lui Castro a început să obțină victorii. S-a numărat printre primii care au început să se pregătească s-o șteargă discret. I-a oferit o parte din banii câștigați necinstit unuia dintre ofițerii lui, unul pe nume Gonzales, și ăsta a pornit prin Caraibe cu doi pistolari care să-l protejeze și s-a apucat să pună la păstrare banii lui Hammerstein în afara Cubei – i-a investit în imobiliare și alte afaceri similare, pe numele unor reprezentanți. Cumpăra doar ce era mai bun, dar la prețuri imbatabile, pe care Hammerstein și le putea permite. Când banii nu dădeau rezultate, folosea forța – răpea un copil, ardea câteva hectare de plantație, orice, numai să-l facă pe proprietar să înțeleagă. Ei, și Hammerstein ăsta a auzit de proprietatea soților Havelock, una din cele mai bune din Jamaica, și i-a spus lui Gonzales să meargă s-o obțină. Bănuiesc că avea ordinul de a-i omorî pe soții Havelock dacă nu

vor să vândă, iar apoi să facă presiuni asupra fetei. Apropo, există o fiică. Ar trebui să aibă cam douăzeci și cinci de ani. Eu unul n-am văzut-o niciodată. Oricum, asta e ceea ce s-a întâmplat. I-au omorât pe soții Havelock. Apoi, acum două săptămâni, Batista l-a concediat pe Hammerstein. Poate că a aflat de vreuna din operațiunile astea, nu știu. Dar oricum, Hammerstein a plecat și și-a luat cu el mica echipă de trei oameni. Aș zice că a ales momentul oportun – pe cât se pare, Castro va ajunge la putere în iarna asta, dacă continuă cu presiunile.

— Unde s-au dus? întrebă încet Bond.

— În America. Tocmai în nordul statului Vermont, la un pas de granița cu Canada. Oamenilor de felul ăsta le place să fie aproape de granițe. Proprietatea se cheamă Echo Lake; e un fel de fermă a unui milionar, pe care a închiriat-o. Din fotografii arată frumos. Așezată la loc ferit în munți, cu un mic lac pe teren. Și-a ales într-adevăr un loc unde nu-l vor sâcâi musafirii.

— Cum ați aflat asta, domnule?

— I-am trimis lui Edgar Hoover un raport complet al cazului. Știa de Hammerstein. Presupun că e firesc; a avut o mulțime de probleme cu contrabanda de arme din Miami, destinate lui Castro. Iar Havana îl interesează încă de când banii marilor gangsteri americani au început să se îndrepte spre cazinourile de-acolo. Spunea că Hammerstein și trupa lui au intrat în State cu vize turistice pe șase luni. A fost foarte săritor; a vrut să știe dacă am suficiente date pe baza cărora să construiesc un caz și dacă vreau să fie extrădați în Jamaica pentru a fi judecați. Am discutat aici, cu procurorul general, iar el a spus că n-avem nicio speranță, decât dacă am putea vorbi cu martorii din Havana. Nicio șansă de așa ceva! Puținul pe care-l știm l-am aflat numai prin intermediul serviciului de informații al lui Castro. Oficial, cubanezii nu vor ridica nici măcar un deget. Hoover s-a oferit apoi să le anuleze vizele și să-i determine să se pună iarăși în mișcare. I-am spus „nu, mulțumesc” și ne-am oprit aici.

M. rămase tăcut câteva clipe; pipa i se stinsese, așa că o reaprinse și apoi continuă:

— Am decis să stau de vorbă cu prietenii noștri din poliția canadiană călare. Am luat legătura cu comisarul pe linia telefonică codificată. Omul ăsta nu m-a dezamăgit niciodată până acum. A pus unul din avioanele lor de patrulă pe frontieră

să se abată dincolo de graniță și a făcut o recunoaștere aeriană completă a proprietății ăsteia, Echo Lake. A spus că, dacă am nevoie să coopereze și cu altceva, mă pot baza pe el. (M. își roti iarăși scaunul cu fața spre masă.) Iar acum trebuie să decid ce să fac în continuare.

Bond înțelegea acum de ce era M. frământat, de ce voia ca altcineva să ia hotărârea; pentru că soții uciși îi fuseseră prieteni. Întrucât era implicat un element personal, M. lucrase la caz de unul singur, iar acum se ajunsese în punctul în care trebuia să se facă dreptate și indivizii responsabili să fie puși să plătească. Dar M. se întreba: e oare dreptate sau răzbunare? Niciun judecător nu acceptă un caz de crimă dacă l-a cunoscut personal pe cel ucis. M. voia ca altcineva – Bond – să dea sentința. Bond n-avea pic de îndoială în minte. Nu-i cunoscuse pe soții Havelock și nici nu-i păsa cine fuseseră, dar Hammerstein aplicase legea junglei asupra a doi oameni vârstnici și fără apărare. Întrucât nu putea fi folosită nicio altă lege, tot cea a junglei trebuia aplicată și asupra lui Hammerstein. Era singura cale de a face dreptate. Iar dacă era o acțiune de răzbunare, răzbunarea aparținea comunității.

— Eu n-aș șovăi nicio clipă, domnule! spuse el. Dacă gangsterii străini constată că pot scăpa basma curată cu lucrurile de felul ăsta, vor ajunge la concluzia că englezii sunt la fel de moi pe cât ne cred alte popoare. E un caz de dreptate dură – ochi pentru ochi.

M. continuă să se uite la Bond, fără să rostească nicio încurajare, niciun comentariu. Acesta spuse:

— Oamenii ăștia nu pot fi spânzurați, domnule. Dar ar trebui să fie omorâți.

Ochii lui M. încetară să se concentreze asupra lui Bond; rămaseră preț de câteva clipe lipsiți de orice expresie, părând a privi lăuntric. Apoi M. întinse încet mâna spre primul sertar din stânga al mesei sale de lucru, îl deschise și scoase din el un dosar subțire, fără obișnuitul titlu pe copertă și fără steaua roșie cu semnificația „Strict secret”. Îl așeză pe masă în fața lui și băgă din nou mâna în sertarul deschis, scoțând o ștampilă de cauciuc și o tușieră cu cerneală roșie. Deschise tușiera, apăsă ștampila de cauciuc pe ea, după care o aplică pe coperta cenușie a dosarului, cu grijă, astfel încât să fie aliniată îngrijit cu marginile colțului din dreapta sus.

M. puse ștampila și tușiera înapoi în sertar, îl închise, învârti dosarul și-i împinse ușor spre Bond.

Literele gotice roșii, încă umede, spuneau: DOAR PENTRU OCHII TĂI.

Bond nu rosti nimic; încuviință, luă dosarul și ieși din încăpere.

Două zile mai târziu, Bond luă cursa Comet de vinerea spre Montreal. Nu-i plăcu: avionul zbura prea sus și prea repede și erau prea mulți pasageri. Regreta vremea vechiului avion cu altitudinea de croazieră la șase mii de metri – avionul acela bătrân și greoi, dar elegant, care avea nevoie de zece ore pentru a traversa Atlanticul. În el puteai să cinezi liniștit, să dormi șapte ore pe o cușetă comodă și să te trezești la timp ca să cobori la nivelul inferior al avionului și să iei acel ridicol mic dejun „ca la țară” oferit de compania BOAC[10] în timp ce zorile se iveau și revărsau primele raze aurii ale soarelui emisferei vestice. Acum, totul se derula prea rapid. Însoțitorii de bord trebuiau să servească masa aproape în pas alergător, iar pasagerii puteau doar să tragă un pui de somn de două ore înaintea coborârii de la treisprezece mii de metri altitudine, coborâre ce se făcea de-a lungul a o sută șaizeci de kilometri. La doar opt ore după plecarea din Londra, Bond se afla la volanul unei berline Plymouth închiriate de la Hertz și conducea pe șoseaua 17, de la Montreal la Ottawa, încercând să țină minte să rămână pe partea dreaptă a drumului.

Sediul Poliției regale canadiene călare se află în clădirea Ministerului Justiției, aflată alături de clădirile Parlamentului, în Ottawa. La fel ca majoritatea construcțiilor publice canadiene, clădirea Ministerului Justiției e un bloc masiv de zidărie cenușie, construit astfel încât să aibă un aer de soliditate și importanță și să țină piept iernilor lungi și grele. Lui Bond i se spusese să întrebe de comisar la recepție și să se prezinte drept „domnul James”. Procedă întocmai și caporalul din poliția călare, un tânăr cu fața proaspătă, care arăta de parcă nu-i plăcea să fie ținut între patru pereți într-o zi caldă și însorită, îl duse cu liftul la etajul al doilea și-l dădu în seama unui sergent, într-un birou mare și ordonat, ce conținea o mulțime de piese de mobilier greoaie și două secretare. Sergentul vorbi la intercom, după care urmă o așteptare de zece minute, în care Bond fumă și citi

[10] Abreviere de la British Overseas Airways Corporation – Corporația aeriană internațională britanică (acum desființată).

o broșură de recrutare ce făcea poliția canadiană călare să semene cu o combinație între un centru de recreere stil fermă, Dick Tracy[11] și Rose Marie[12]. Când fu condus pe ușa de comunicație, un bărbat înalt, relativ tânăr, îmbrăcat cu costum bleumarin, cămașă albă și cravată neagră, întoarse spatele ferestrei și veni spre el.

— Domnul James? întrebă el cu un zâmbet subțire. Sunt colonelul... să spunem ăă... Johns.

Dădură noroc.

— Vino și ia loc. Comisarul regretă foarte mult că nu se află aici ca să te primească personal. L-a lovit o răceală urâtă – una din acelea diplomatice, înțelegi. (Colonelul „Johns” părea amuzat.) S-a gândit că ar fi cel mai bine să-și ia liber azi. Eu sunt doar un subaltern. Am fost în vreo două excursii la vânătoare și comisarul m-a însărcinat să mă ocup de mica dumitale vacanță. (Colonelul tăcu o clipă.) M-a însărcinat numai pe mine. În regulă?

Bond zâmbi. Comisarul îl ajuta bucuros, dar intenționa s-o facă cu mănuși groase. Nimic nu va arăta implicarea biroului său. Bond își zise că e un om grijuliu și foarte rațional.

— Înțeleg foarte bine. Prietenii mei din Londra n-au vrut ca domnul comisar să se obosească personal cu nimic. În plus, nu l-am văzut și nici nu m-am apropiat de biroul lui. Acestea fiind zise, putem vorbi lămurit vreo zece minute – doar așa, între noi?

Colonelul Johns râse.

— Sigur că da! Mi s-a spus să țin acest mic discurs și apoi să trec la treabă. Cred că înțelegi, comandante, că dumneata și cu mine suntem pe punctul de a pune la cale diferite delicte, începând cu obținerea unui permis de vânătoare canadian sub un pretext fals și complicitatea la încălcarea legilor frontierei, iar de aici încolo, alte lucruri mai grave. N-ar ajuta nimănui câtuși de puțin ca treburile astea să ricoșeze. Mă înțelegi?

— Asta e și părerea prietenilor mei. Când ies de-aici vom uita unul de altul, iar dacă ajung la Sing Sing, e problema mea Așadar?

---

[11] Personaj de benzi desene comice – un detectiv de poliție cu pumn greu, iute cu pistolul și extrem de inteligent.

[12] Personaj feminin canadian din musicalul cu același nume compus de Rudolf Friml și Herbert Stothart.

Colonelul Johns trase un sertar al mesei de lucru, scoase un dosar doldora și-l deschise. Primul document era o listă. Însemnă cu creionul primul articol de pe listă și se uită la Bond, cercetându-i costumul vechi, în dungi alb cu negru în zigzag, cămașa albă și cravata neagră subțire, și zise:

— Haine.

Desprinse din dosar o foaie de hârtie simplă și i-o dădu.

— Acolo ai o listă cu ceea ce cred că-ți va trebui și adresa unui magazin mare de îmbrăcăminte la mâna a doua, aici, în oraș. Nimic fantezist, nimic bătător la ochi – cămașă kaki, blugi maro închis, bocanci sau pantofi de alpinism de bună calitate. Ai grijă să fie comozi. Și asta e adresa unui farmacist de unde să-ți procuri pigment de nucă lichid. Cumpără patru litri și îmbăiază-te cu lichidul. La ora asta, pe dealuri sunt o mulțime de nuanțe de maro și probabil că nu vei vrea să porți mătase de parașută și nimic altceva care să miroasă a camuflaj. De acord? Dacă te prinde patrula, ești un englez în excursie de vânătoare în Canada, te-ai rătăcit și ai trecut granița din greșeală. Pușcă. M-am dus personal și am pus-o în portbagajul mașinii dumitale cât ai așteptat. O Savage 99F model nou, lunetă Weatherby 6 x 62, mecanism de repetare pentru cinci runde, cu douăzeci de cartușe de mare viteză, calibrul .250 – 3.000. Cea mai ușoară de tipul ei din câte există pe piață – doar trei kilograme. Aparține unui prieten care s-ar bucura dacă ar primi-o înapoi într-o bună zi, dar nu-i va simți lipsa în caz contrar. A fost testată și e în regulă de la distanțe de până la cinci sute de metri. Permisul pentru armă (colonelul Johns îl împinse spre Bond), emis aici, în oraș, pe numele dumitale adevărat, ca să concorde cu pașaportul. La fel și permisul de vânătoare, dar numai pentru animale mici, rozătoare, fiindcă sezonul de căprioare încă n-a început; de asemenea, permis de conducere în locul celui provizoriu pe care ți l-am lăsat la biroul Hertz. Rucsac, busolă – amândouă folosite, în portbagajul mașinii. (Colonelul Johns ridică privirea de pe listă.) O, apropo, ai asupra dumitale o armă personală?

— Da, un Walther PPK în toc Burns Martin.

— În regulă, dă-mi numărul. Am aici un permis de port-armă în alb. Dacă treaba asta ajunge înapoi la mine, e în regulă, am o poveste pregătită.

Bond își scoase pistolul și citi numărul de serie. Colonelul Johns completă formularul și-l împinse spre el.

— Acum hărțile. Asta-i o hartă Esso a împrejurimilor – de altceva n-ai nevoie ca să ajungi în zona care te interesează.

Colonelul Johns se ridică, se duse cu harta lângă Bond și o desfășură.

— Intri pe șoseaua 17 ce duce spre Montreal, schimbi și treci pe 37, peste podul de la St. Anne, apoi iarăși pe 7, peste râu. Mergi pe 7 până la râul Pike, iar la Stanbridge intri pe 52. În Stanbridge faci dreapta, spre Frelighsburgh, și-ți lași mașina la un garaj de acolo. Toate drumurile sunt bine întreținute. Întreaga deplasare ar trebui să-ți ia maximum cinci ore, cu tot cu popasuri. În regulă? Acum vine partea care trebuie să-ți iasă ca lumea. Fă așa încât să ajungi la Frelighsburgh pe la trei dimineața. Angajatul de la garaj o să fie pe jumătate adormit, așa că vei putea să-ți scoți echipamentul din portbagaj și să pleci fără ca el să observe, chiar dacă ai fi un chinez cu două capete.

Colonelul Johns se întoarse pe scaunul lui și scoase din dosar încă două hârtii. Prima era o mică hartă desenată cu creionul, iar cealaltă, o parte dintr-o fotografie făcută din avion. Îl privi pe Bond cu seriozitate și spuse:

— Astea sunt singurele obiecte incendiare pe care le vei avea la dumneata și va trebui să contez pe dumneata că vei scăpa de ele imediat ce le-ai folosit sau pe loc, dacă simți că ai putea să dai de belea. Asta e o schiță aproximativă a unui vechi traseu de contrabandă din vremea Prohibiției. Acum nu mai e folosit – altfel nu ți l-aș recomanda. (Colonelul Johns zâmbi acru.) S-ar putea să întâlnești niște mușterii duri venind din sensul opus – escroci, traficanți de droguri sau de sclavi albi –, capabili să tragă și să nu pună întrebări nici măcar după aceea, dar în prezent ăștia se deplasează predominant pe lângă Viscount. Traseul ăsta era folosit de curieri între Franklin, sat aflat imediat dincolo de Derby Line, și Frelighsburgh. Dacă mergi pe cărarea asta pe dealurile piemontane, vei ocoli Franklin și vei intra în Munții Verzi. Ăștia-s acoperiți complet cu molizi și pini de Vermont, cu câțiva arțari ici și colo, și poți să petreci luni de zile în ei fără să vezi picior de om. Traversezi pe aici, peste două autostrăzi, iar de la Enosburg Falls mergi spre vest. Asta te duce peste un munte abrupt, pe buza văii pe care o cauți. Crucea de

aici e Echo Lake și, judecând după fotografii, eu unul aș fi înclinat să cobor spre proprietate dinspre est. Ai reținut?

— Care e distanța? Vreo șaisprezece kilometri?

— Șaptesprezece. Îți va lua cam trei ore de la Frelighsburgh, dacă nu te rătăcești, așa că vei ajunge să ai proprietatea în raza vizuală pe la ora șase și vei avea cam o oră de lumină care să te ajute pe ultima porțiune.

Colonelul Johns împinse spre Bond fotografia pătrată făcută din avion. Era tăiată din mijlocul celei văzute de Bond în Londra și înfățișa un șir lung de clădiri scunde, bine întreținute, zidite din piatră. Acoperișurile erau din ardezie și se zăreau niște ferestre cu arcadă grațioase și un patio acoperit. Un drum de pământ bătătorit trecea prin fața intrării principale, ducând la garaje și la o construcție ce semăna cu o canișă. Pe partea cu grădina exista o terasă pardosită cu dale de piatră și mărginită de straturi cu flori, dincolo de care se întindea peluza frumos tunsă, cale de aproape un hectar, până la marginea unui lac mic.

Lacul părea să fi fost creat artificial, cu ajutorul unui dig adânc de piatră. Acolo unde digul se depărta de mal se vedeau niște piese de mobilier de grădină din fier forjat, iar la jumătatea digului era o trambulină și o scară pe care se putea ieși din lac. Dincolo de lac, pădurea urca într-o pantă abruptă. Dinspre partea aceea sugerase colonelul Johns să se apropie. În fotografie nu apăreau oameni, însă pe dalele de piatră din fața patio-ului se vedea mobilier de grădină din aluminiu, ce părea să fi costat scump, și o masă centrală din sticlă, pe care se aflau băuturi. Bond își aminti că fotografia mai mare arăta un teren de tenis în grădină, iar de cealaltă parte a drumului, garduri albe îngrijite și cai păscând – o fermă de armăsari de prăsilă. Echo Lake arăta exact a ceea ce era: reședința retrasă, izolată, departe de țintele bombelor atomice, a unui milionar căruia îi plăcea intimitatea personală și care putea probabil să-și plătească o mare parte din cheltuielile curente cu ajutorul fermei de armăsari și, ocazional, prin câte o închiriere profitabilă. Era un refugiu admirabil pentru un om care trăise zece ani agitați în politica din Caraibe și avea nevoie să se odihnească pentru a-și reîncărca bateriile. În plus, lacul era convenabil pentru spălarea sângelui de pe mâini.

Colonelul Johns închise dosarul acum gol și rupse lista scrisă la mașină în bucățele mici, pe care le aruncă în coșul de gunoi. Cei doi se ridicară în picioare; colonelul îl conduse pe Bond la ușă și-i întinse mâna spunând:

— Ei bine, cred că asta-i tot. Aș da mult să vin cu dumneata! Vorbind despre toate asta mi-am adus aminte de vreo două misiuni de la sfârșitul războiului, ca trăgător de elită. Pe atunci eram în cadrul armatei, sub comanda lui Monty, în Corpul opt. La stânga liniei din Ardeni. Terenul era foarte similar cu cel pe care-l vei folosi dumneata, doar copacii difereau. Dar știi cum e când lucrezi în poliție: hârțogărie din belșug și ferește-te de necazuri, ca să-ți primești pensia. Eh, rămas bun și mult noroc! Fără îndoială că voi citi toată povestea în ziare, indiferent cum va merge, încheie el zâmbind.

Bond îi mulțumi și-i strânse mâna. Îi veni în minte o ultimă întrebare.

— Apropo, trăgaciul puștii se declanșează cu o singură apăsare sau cu două? Nu voi avea ocazia de a afla, iar când apare ținta se poate să n-am prea mult timp pentru experimente.

— O singură apăsare, și e extrem de sensibil. Nu-ți pune degetul pe el decât când ești sigur că ai ținta. Și dacă poți, nu te apropia la mai mult de trei sute de metri. Bănuiesc că indivizii aceia sunt și ei destul de buni. Nu te apropia prea mult!

Întinse mâna spre clanță iar pe cealaltă o lăsă pe umărul lui Bond.

— Comisarul nostru are un motto: „Nu trimite niciodată un om acolo unde poți trimite un glonț.” Poate vei vrea să-l ții minte. Rămas-bun, comandante!

Bond petrecu noaptea și cea mai mare parte a zilei următoare la motelul KO-ZEE de la periferia orașului Montreal. Plăti în avans pentru trei nopți. În timpul zilei își căută echipamentul și purtă bocancii de alpinism moi, cu talpă de cauciuc, pe care-i cumpărase în Ottawa, pentru a se obișnui cu ei. Cumpără tablete de glucoză, niște șuncă afumată și pâine, din care își făcu sandvișuri. Mai cumpără o ploscă mare din aluminiu, pe care o umplu pe trei sferturi cu whisky și un sfert cu cafea. După ce se întunecă, luă cina, dormi puțin, apoi diluă soluția de pigment de nucă și se spălă peste tot, inclusiv la rădăcina părului. Când termină arăta ca o piele-roșie cu ochi albastru-

cenușii. Cu puțin înainte de miezul nopții deschise încet ușa laterală ce dădea spre parcare, urcă în Plymouth și parcurse ultima porțiune de drum până la Frelighsburgh.

Individul de la garajul deschis non-stop nu era chiar atât de somnoros pe cât preconizase colonelul Johns.

— La vânătoare, domnu'?

În America de Nord poți ajunge departe cu mormăieli laconice. „Hă", „Hm" și „Ha", cu diferitele lor modulații, împreună cu „sigur", „așa cred", „nu mai spune!" și „ce nebunie!" acoperă aproape orice situație posibilă. Bond, agățându-și pușca pe umăr, făcu „Hm".

— Un tip s-a ales cu un castor frumos sâmbătă, la Highgate Springs.

Bond replică indiferent „Nu mai spune!", plăti pentru două nopți și plecă. Se opri de cealaltă parte a orașului; de acolo trebui doar să urmeze autostrada cale de o sută de metri ca să găsească drumul de pământ bătătorit care pornea prin pădure, în dreapta lui. După jumătate de oră drumul dispărea treptat în dreptul unei ferme dărăpănate. Un câine legat cu lanț începu să latre de nebun, dar la fermă nu se aprinse nicio lumină Bond o ocoli și găsi imediat cărarea ce mergea de-a lungul pârâului, pe care trebuia s-o urmeze cale de aproape cinci kilometri. Lungi pasul ca să se îndepărteze de câine. Când lătrăturile încetară, se lăsă tăcerea – tăcerea profundă, catifelată a pădurii într-o noapte fără vânt. Era o noapte caldă, cu o lună plină, galbenă, ce arunca suficientă lumină printre molizii deși pentru ca Bond să vadă cărarea fără dificultate. Tălpile elastice, bine căptușite ale bocancilor de alpinism erau minunate pentru mers; Bond depăși primul moment de oboseală, simți un nou val de energie și știu că are un ritm bun. Pe la patru dimineața, copacii începură să se rărească și-n scurt timp mergea prin câmp deschis, având în dreapta luminile împrăștiate ale satului Franklin. Traversă un drum secundar, asfaltat, dincolo de care poteca prin pădure era mai lată, iar la dreapta lui apăru scânteierea palidă a unui lac. La ora cinci traversase deja râurile negre ale autostrăzilor americane 108 și 120. Pe a doua văzu un indicator care spunea ENOSBURG FALLS 1,5 KM. Se afla pe ultima porțiune de drum – o cărare îngustă pentru vânători, care urca abrupt. După ce se îndepărtă considerabil de autostradă, se opri, își mută pușca și rucsacul pe umeri, fumă o țigară și

arse harta desenată cu creionul. Pe cer apărea deja o ușoară decolorare, iar în pădure se auzeau mici zgomote – țipătul aspru, melancolic al unei păsări pe care n-o recunoștea și foșnetele stârnite de animale mici. Bond vizualiză casa, în adâncul micii văi aflate de cealaltă parte a muntelui din fața lui. Văzu ferestrele oarbe, cu perdelele trase, fețele boțite de somn ale celor patru bărbați, roua pe peluză și cercurile tot mai largi ale începutului de răsărit de soare pe suprafața de un cenușiu oțelit a lacului. Iar aici, de cealaltă parte a muntelui, se afla călăul care se apropia printre copaci. Bond își scoase imaginea din minte, strivi cu talpa mucul țigării, îngropându-l în pământ, și se puse în mișcare.

„Ăsta e un deal sau un munte? La ce înălțime devine dealul munte? De ce nu se fabrică nimic din scoarța argintie a mestecenilor? Pare atât de utilă și de prețioasă! Cele mai bune lucruri din America sunt veverițele fălcoase și tocana de stridii. Seara, întunericul nu se așterne, ci se ridică. Dacă stai pe vârful unui munte și privești cum apune soarele după muntele următor, întunericul se ridică spre tine din vale. Oare păsările își vor pierde vreodată frica de oameni? Trebuie să fi trecut secole întregi de când omul a omorât păsări mici în aceste păduri ca să le mănânce, și totuși ele continuă să se teamă. Cine e acest Ethan Allen care a condus clubul Băieții Muntelui Verde din Vermont? Acum, motelurile americane se laudă cu mobilierul Ethan Allen ca punct de atracție. De ce? Individul fabrica mobilier? Bocancii militari ar trebui să aibă tălpi de cauciuc, ca ăștia.”

Cu aceste gânduri și cu altele la fel de aleatoare, Bond urca în ritm susținut muntele și îndepărta cu încăpățânare ideea celor patru fețe adormite pe pernele albe.

Vârful rotund al muntelui se afla mai jos de linia pădurii și Bond nu putea să vadă nimic din valea aflată mai jos de el. Se odihni, apoi alese un stejar și urcă în el, înaintând pe o creangă groasă. Acum vedea totul – imaginea nesfârșită a Munților Verzi întinzându-se în toate direcțiile cât vedea cu ochii, departe, spre est, mingea aurie a soarelui care tocmai se ridica glorios, iar dedesubt, la capătul unei pante lungi și line de șapte sute de metri, acoperită de copaci întrerupți doar de banda lată a unei pășuni, printr-un văl subțire de ceață peluzele și casa.

Lungit pe creanga groasă, Bond urmări cum dunga palidă a primelor raze de soare se strecoară în vale. Avu nevoie de un sfert de oră ca să ajungă la lac, dar atunci păru să inunde instantaneu peluza sclipitoare și ardezia umedă a acoperișului. Apoi ceața se risipi rapid de pe lac și zona-țintă, proaspăt spălată, intensă și nouă apăru așteptând, ca o scenă pustie.

Bond scoase din buzunar luneta puștii și cercetă scena centimetru cu centimetru, apoi examină terenul înclinat de sub el și estimă distanțele. De la marginea pajiștii, singurul loc care-i oferea câmp de tragere deschis – asta dacă nu străbătea ultima centură a copacilor, până la marginea lacului –, erau vreo cinci sute de metri până la terasă și patio și vreo trei sute până la trambulină și malul lacului. Cum își ocupau acești oameni timpul? Care era programul lor obișnuit? Făceau vreodată baie în lac? Era încă suficient de cald. În fine, avea toată ziua la dispoziție. Dacă nu coborau pe malul lacului până seara, va trebui să-și încerce norocul cu patioul, de la cinci sute de metri. Dar șansele nu vor fi prea bune cu o pușcă necunoscută. Oare ar trebui să coboare imediat până la marginea pajiștii? Era o pajiște lată – poate cinci sute de metri de străbătut fără nicio acoperire. Ar fi fost indicat să execute manevra asta înainte să se trezească locatarii casei. Oare la ce oră se trezeau dimineața?

Ca pentru a-i răspunde, o jaluzea albă se ridică la una din ferestrele mai mici din stânga clădirii principale. Bond auzi clar pocnitura finală a resortului care o ridicase. Echo Lake! Sigur că da. Oare ecoul funcționa în ambele sensuri? Va trebui oare să aibă grijă să nu rupă ramuri și crenguțe? Probabil că nu. Sunetele din vale ricoșau în sus de pe suprafața apei. Dar n-avea voie să riște.

Un fuior subțire de fum începu să se ridice drept în sus dintr-un horn din stânga. Bond se gândi la costița și ouăle care vor fi prăjite în curând. Și la cafeaua fierbinte. Se retrase ușurel de pe creangă și coborî din copac, gândindu-se să mănânce ceva să fumeze ultima țigară nepericuloasă și apoi să se ducă la locul de tragere.

Pâinea îi rămase în gât; încordarea începea să crească. Auzea deja în imaginație lătratul sonor al puștii Savage, vedea glonțul negru coborând alene în vale, ca o albină cu zbor leneș, spre țintă, spre un pătrat de piele roz, pe care-l lovea cu o plesnitură

ușoară. Pielea se deforma, se rupea, apoi se închidea la loc, lăsând o gaură mică, cu margini vinete. Glonțul răzbătea mai departe, fără grabă, spre inima pulsândă, țesuturile și vasele de sânge despicându-se supuse pentru a-l lăsa să treacă. Cine era bărbatul căruia avea să-i facă asta? Ce-i făcuse lui personal? Bond își privi îngândurat degetul arătător, cel cu care apăsa trăgaciul, și-l îndoi ușor, simțind în imaginație curbura răcoroasă a metalului. Aproape automat, mâna lui stângă se întinse după ploscă. O duse la buze și-și lăsă capul pe spate. Amestecul de cafea și whisky îi aprinse în gât un mic foc. Puse la loc dopul ploștii și așteptă până când căldura băuturii îi ajunse în stomac. Apoi se ridică alene în picioare, se întinse și căscă cu poftă, luă pușca și și-o agăță pe umăr. Privi în jur cu atenție, ca să-și însemneze în minte locul pentru când se va întoarce din vale, și porni încet printre copaci.

Acum nu mai avea potecă, așa că trebuia să-și croiască drum cu încetineală, cercetând terenul în eventualitatea că ar fi existat crengi uscate. Copacii erau mai amestecați aici; printre molizi și mesteceni argintii apărea câte un stejar, un fag sau un sicomor și, ici-colo, focul bengalez intens al unui arțar în ținută de toamnă. Sub copaci existau lăstari nu prea deși și mult lemn mort, doborât de uraganele din trecut. Bond cobora cu grijă, făcând foarte puțin zgomot cu tălpile pe frunziș și pe pietrele acoperite de mușchi, dar în scurt timp pădurea îi sesiză prezența și transmise vestea mai departe. O căprioară mare, cu doi pui ce arătau ca Bambi, îl văzu prima și se depărtă în goană, cu un teribil tropot de copite. O ciocănitoare cu penaj viu colorat și capul roșu zbura în fața lui și emitea un țipăt ascuțit de fiecare dată când o ajungea din urmă, și mai erau și multe veverițe fălcoase care se ridicau pe labele din spate și-și înălțau botul mic, cu dinții dezveliți, încercând să-i prindă mirosul, după care o luau la fugă spre vizuinile lor, cu chițăituri ce păreau să umple pădurea cu frică. Bond se concentră și le trimise gândul să nu se teamă, pentru că pușca de pe umărul lui nu era pentru ele, dar la fiecare alarmă se întreba dacă nu cumva, când ajungea la marginea pajiștii, nu va vedea pe peluză un bărbat cu binoclu, care privise păsările speriate zburând din copaci.

Dar când se opri în spatele ultimului stejar gros și cercetă pajiștea lungă, până la ultima centură de copaci și, dincolo de aceasta, lacul și casa, văzu că nu se schimbase nimic. Toate

celelalte jaluzele rămăseseră coborâte și singura mișcare era fuiorul subțire de fum.

Era ora opt. Bond se uită la copacii aflați dincolo de pajiște, căutând unul potrivit pentru scopul său, și-i găsi: un arțar mare, cu frunzișul în tonuri arzătoare de ruginiu și roșu aprins. Va fi potrivit cu hainele lui, trunchiul era suficient de gros și copacul se afla puțin retras în raport cu zidul de molizi. Din acea poziție, stând în picioare, va putea să vadă exact cât avea nevoie din lac și din casă. Bond rămase locului o vreme, alegându-și traseul prin iarba deasă, presărată cu flori de câmp. Va trebui să se deplaseze pe burtă și încet. Se stârni un vânticel slab, care făcu iarba pajiștii să se unduiască. Ce bine ar fi fost dacă continua să bată, ca să-i mascheze înaintarea!

Undeva, nu prea departe, în stânga, la marginea copacilor, trosni o ramură. Trosni o dată cu hotărâre și nu-i mai urmă niciun alt zgomot. Bond se lăsă pe un genunchi, cu urechile ciulite, iscodind cu toate simțurile. Rămase așa zece minute – o umbră cafenie neclintită, proiectată pe trunchiul gros al stejarului.

Animalele și păsările nu rup crengi – pesemne că lemnul mort le transmite un semnal de pericol aparte. Păsările nu se așază niciodată pe crengi care se vor rupe sub ele și chiar și un animal mai mare, cum ar fi un cerb înzestrat cu coarne ramuroase și patru copite se deplasează fără zgomot prin pădure dacă nu fuge de ceva. Oare existau totuși paznici pe proprietate? Bond își scoase binișor pușca de pe umăr și-și lipi degetul mare de piedică. Poate că, dacă oamenii din casă dormeau în continuare, o unică împușcătură sus, în pădure va trece drept acțiunea unui vânător sau a unui braconier. O clipă mai târziu însă, două căprioare ieșiră dintre copaci, între el și locul aproximativ unde se rupsese creanga, și porniră fără grabă pe pajiște, spre stânga. E drept că se opriră de două ori ca să se uite în urmă, dar în ambele ocazii mâncară câteva smocuri de iarbă înainte să plece mai departe și să intre printre copacii pădurici de mai jos. Nu se arătară nici speriate, nici grăbite. Cu siguranță că ele cauzaseră ruperea crengii. Bond expiră cu un oftat. „Cu asta ne-am lămurit. Acum, să traversăm pajiștea.”

Mersul târâș cale de cinci sute de metri, prin iarba înaltă care te ascunde e o treabă de durată și obositoare. Îți pune la grea încercare genunchii, mâinile și coatele, peisajul constă doar în

fire de iarbă și tulpini de flori, iar praful și insectele mici îți intră în ochi, în nas și pe sub haine. Bond se concentră la plasarea corectă a mâinilor și la păstrarea unei viteze reduse, dar uniforme. Vântul cel slab continua să bată, dându-i certitudinea că siajul lăsat de el prin iarbă nu poate fi observat din casă.

Privit de sus, părea că un animal terestru mare – poate un castor sau o marmotă – străbate pajiștea. Nu, nu putea fi castor, fiindcă aceste animale se deplasează mereu în perechi. Și totuși, poate că era un castor – căci dintr-un loc aflat mai în susul pajiștii, altceva, altcineva pătrunse în iarba înaltă și-n marea adâncă a ierbii se desena un al doilea siaj, în spatele lui Bond și mai sus de el. Părea că vietatea respectivă îl va ajunge încet din urmă și cele două siaje se vor întâlni chiar la marginea copacilor din față.

Bond își continua mersul târâș în ritm constant, oprindu-se doar ca să-și șteargă sudoarea și praful de pe față și, din când în când, ca să se convingă că se îndreaptă în continuare spre arțarul ales. Însă când se apropie suficient de mult pentru ca arborii să-l ascundă de privirea celor din casă, la vreo șapte metri de arțar, se opri și rămase locului o clipă, masându-și genunchii și încheieturile mâinilor pentru ultima porțiune de drum.

Nu auzi nimic care să-l avertizeze, iar când șoapta ușoară, dar amenințătoare veni de la doar câțiva pași, din iarba deasă, în stânga lui, întoarse capul atât de brusc încât îi trosniră vertebrele gâtului.

— Dacă te miști un centimetru, te omor!

Vocea era de fată, însă cuvintele sunaseră foarte serios și pătimaș. Cu inima bubuind, Bond se uită la săgeata de oțel al cărei cap triunghiular călit despica firele de iarbă la vreo jumătate de metru de capul său.

Arcul era ținut lateral, lipit de iarbă. Încheieturile degetelor tuciurii care strângeau arcul mai jos de vârful săgeții erau albe. Mai departe se vedea corpul lung și lucios al săgeții de oțel, iar dincolo de penele metalice, parțial ascunse de firele de iarbă unduitoare, se zăreau două buze strânse cu un aer sumbru și doi ochi cenușii pătimași, pe fondul unei fețe cu pielea arsă de soare și umedă de transpirație. Doar atât reuși să distingă Bond prin iarbă. Cine naiba era fata?! Un paznic? Își adună saliva în gura uscată și începu să-și miște foarte încet mâna dreaptă, cea

ascunsă de privirea fetei, spre betelia pantalonilor și spre pistol, întrebă încet:

— Cine naiba ești?

Vârful săgeții se mișcă amenințător.

— Nu mai mișca mâna aia dreaptă dacă nu vrei să-ți înfig săgeata în umăr! Ești paznic?

— Nu. Dar tu?

— Nu fi tâmpit! Ce cauți aici?

Încordarea din voce se mai atenuase, dar vocea rămăsese dură și bănuitoare. În ea se citea o urmă de accent – ce să fi fost, accent scoțian? Gal? Oricum, era cazul să treacă pe poziții egale. Vârful albăstrui al săgeții avea ceva deosebit de mortal. Bond rosti calm:

— Lasă arcul și săgeata deoparte, Robina[13], și pe urmă îți spun.

— Juri că n-ai să încerci să scoți pistolul?

— Bine, jur. Dar, pentru Dumnezeu, hai să ieșim din mijlocul câmpului ăstuia!

Fără să aștepte, Bond se ridică în patru labe și-și reluă târâșul. Știa că trebuie să preia inițiativa și s-o păstreze. Indiferent cine era blestemata de fată, va trebui s-o înlăture rapid și discret înainte să înceapă runda de împușcături. „Dumnezeule, de parcă n-aș fi avut și-așa destule de luat în calcul!”

Bond ajunse la trunchiul copacului, se ridică în picioare cu grijă și aruncă o privire rapidă printre frunzele înflăcărate. Majoritatea jaluzelelor erau acum ridicate. Două servitoare de culoare așterneau cu mișcări lente o masă mare pentru micul dejun, pe patio. Avusese dreptate: câmpul vizual pe deasupra vârfurilor copacilor, care coborau abrupt spre lac începând din acel punct, era perfect. Bond își dădu jos de pe umeri pușca și rucsacul și se așeză cu spatele sprijinit de trunchiul copacului. Fata ieși din iarbă și se ridică în picioare sub arțar, păstrând distanța. Lăsase săgeata în arc, dar coarda arcului nu era întinsă. Cei doi se priviră circumspecți.

Fata arăta ca o driadă frumoasă și neîngrijită, îmbrăcată cu o cămașă zdrențăroasă și niște pantaloni la fel. Cămașa și pantalonii erau verde-oliv, boțite, stropite cu noroi și pătate, sfâșiate pe alocuri; își legase părul blond deschis cu lujere de

[13] Aluzie la Robin Hood.

flori de câmp, ca să-i ascundă strălucirea în vederea drumului târâș pe pajiște. Fața ei avea o frumusețe sălbatică și întrucâtva animalică, cu o gură mare, senzuală pometi proeminenți și ochi disprețuitori, cenușiu-argintii. Avea zgârieturi proaspete pe antebrațe și pe un obraz și o vânătaie care umflase și învinețise puțin pometele aceluiași obraz. Deasupra umărului drept se vedeau penele metalice ale unei tolbe pline cu săgeți. În afară de arc mai avea doar un cuțit de vânătoare la centură și, pe șoldul opus, un sac mic de pânză în care probabil că-și ținea mâncarea. Avea înfățișarea unei ființe frumoase și periculoase, care cunoaște ținuturile sălbatice și pădurile și nu se teme de ele. Era dispusă să treacă prin viață singură și civilizația n-o impresiona cu nimic. Bond își spuse că e minunată. Îi zâmbi și-i zise încet, liniștitor:

— Presupun că te cheamă Robina Hood. Pe mine mă cheamă James Bond.

Luă plosca, îi scoase dopul și i-o oferi.

— Șezi și ia o înghițitură din asta – apă de foc și cafea. Și am și ceva merinde. Sau tu trăiești doar cu rouă și fructe de pădure?

Fata se apropie puțin și se așeză la un metru de el. Ședea ca o piele-roșie, cu genunchii mult depărtați și cu gleznele încrucișate sub coapse. Întinse mâna să ia plosca și bău cu sete, cu capul dat pe spate, după care i-o înapoie fără niciun comentariu. Nu zâmbi; spuse doar „Mulțumesc” fără tragere de inimă, luă săgeata din arc și o aruncă în tolbă, alături de celelalte, după care zise, urmărindu-l cu atenție:

— Bănuiesc că ești braconier. Sezonul de vânătoare a căprioarelor se deschide abia peste trei săptămâni. Dar aici n-ai să găsești nicio căprioară – doar noaptea coboară atât de jos. Pe timpul zilei ar trebui să fii în locuri mai înalte, mult mai înalte. Dacă vrei, îți spun unde poți găsi câteva. O turmă mărișoară. E cam târziu, dar ai putea totuși să ajungi la ele. Ai merge cu vântul din față și pari că știi cum să pândești, nu faci mult zgomot.

— Asta faci aici, vânezi? Arată-mi permisul.

Cămașa fetei avea la piept buzunare cu nasturi. Fără să protesteze, ea scoase dintr-unul foaia albă de hârtie și i-o dădu. Permisul fusese emis în Bennington, statul Vermont, pe numele Judy Havelock. Pe lista tipurilor de permis fuseseră bifate

rubricile „Vânător ne-rezident” și „Arc și săgeată de ne-rezident”. Documentul costase optsprezece dolari și cincizeci de cenți, plătiți către Serviciul de vânătoare și pescuit Montpelier, Vermont. Judy Havelock declarase douăzeci și cinci de ani la rubrica „vârstă” și Jamaica la rubrica „locul nașterii”. „Dumnezeule atotputernic!” își zise Bond. Îi dădu fetei înapoi hârtia. Deci așa stăteau lucrurile! Rosti cu compasiune și respect:

— Ești o fată pe cinste, Judy! Din Jamaica până aici e cale lungă. Și aveai de gând să-i vii de hac cu arcul și săgeata! Știi ce spun chinezii: „Înainte de a porni să te răzbuni, sapă două morminte.” Ai făcut-o, sau te așteptai să scapi basma curată?

Fata se holba la el.

— Cine ești? Ce cauți aici?! Ce știi?

Bond reflectă. Exista o singură cale de a ieși din încurcătura aceea urâtă, și anume să-și unească forțele cu fata. Ce afacere oribilă! Zise resemnat:

— Ți-am spus cum mă cheamă. Am fost trimis din Londra, de către… ăă, Scotland Yard. Știu totul despre necazurile tale și am venit aici ca să achit o parte din datorie și să am grijă ca acești oameni să nu te supere. Cei din Londra sunt de părere că individul din casa aceea ar putea începe să facă presiuni asupra ta în legătură cu proprietatea și nu există nicio altă cale de a-l opri.

Fata zise cu amărăciune:

— Am avut un căluț preferat, un palomino. Acum trei săptămâni mi l-au otrăvit. Pe urmă mi-au împușcat câinele-lup. Îl crescusem de pui. Apoi am primit o scrisoare care spunea; „Moartea are multe mâini și una din mâinile ei e acum ridicată asupra ta.” Mi se cerea să dau anunț la ziar, la rubrica anunțurilor personale, într-o anumită zi. Trebuia să spun simplu „Mă voi supune. Judy”. M-am dus la poliție, dar polițiștii n-au făcut decât să-mi ofere protecție. Erau de părere că făptașii sunt niște indivizi din Cuba și nu puteau face nimic altceva. Așa că am plecat în Cuba, m-am cazat la cel mai bun hotel și am jucat pe mize mari în cazinouri. (Zâmbi ușor.) Nu eram îmbrăcată așa, ci cu cele mai bune rochii pe care le am și cu bijuteriile de familie. Oamenii au început să se dea bine pe lângă mine. Am fost drăguță cu ei – trebuia să fiu. Și-n tot timpul ăsta am pus întrebări. M-am prefăcut că sunt amatoare de senzații tari – că

vreau să văd lumea interlopă și niște gangsteri adevărați și așa mai departe. În cele din urmă am aflat de individul ăsta, zise ea făcând semn spre casă. Plecase din Cuba. Batista aflase de el sau așa ceva. Și are o mulțime de dușmani. Mi s-au spus o mulțime de lucruri și într-un final am cunoscut un bărbat, un fel de polițist cu funcție înaltă, care mi-a spus restul după ce... (Șovăi și evită privirea lui Bond.) După ce m-am dat bine pe lângă el. (După câteva clipe de tăcere continuă.) Am plecat de acolo și am venit în America. Știam de agenția Pinkerton, agenția de detectivi – citisem undeva despre ea. M-am dus la ei și le-am plătit ca să-mi găsească adresa omului ăstuia. Asta-i tot, încheie fata ridicând mâinile în poală, cu palmele în sus, cu o privire sfidătoare.

— Cum ai ajuns aici?

— Cu avionul până la Bennington, iar de acolo, pe jos. Am traversat Munții Verzi. M-am ferit din calea oamenilor – sunt obișnuită cu asta. Casa noastră din Jamaica se află în munți, și munții aceia sunt mult mai dificili decât ăștia. Plus că întâlnești mai mulți oameni, țărani. Aici pare că nimeni nu merge pe jos, toată lumea merge cu mașina.

— Și ce aveai de gând să faci în continuare?

— Am să-l omor pe von Hammerstein și am să mă întorc pe jos la Bennington, rosti fata pe ton degajat, de parcă ar fi spus că are de gând să culeagă o floare de câmp.

Din vale se auziră voci. Bond se ridică în picioare și aruncă o privire rapidă printre crengile arțarului. Pe patio ieșiseră trei bărbați și două fete, care-și traseră câte un scaun și se așezară la masă, pălăvrăgind și râzând. În capul mesei, între cele două fete, rămase un loc liber. Bond luă luneta puștii și se uită prin ea. Cei trei bărbați erau foarte mărunți și tuciurii. Unul dintre ei, care zâmbea tot timpul și ale cărui haine păreau cele mai curate și mai elegante, era probabil Gonzales. Ceilalți doi arătau ca niște țărănoi de neam prost. Ședeau unul lângă altul la coada mesei, fără să ia parte la conversație. Fetele erau brunete, cu piele măslinie; arătau ca niște târfe cubaneze ieftine. Purtau costume de baie în culori vii și o mulțime de bijuterii din aur și râdeau și sporovăiau ca două maimuțe frumușele. Vocile lor erau aproape suficient de clare pentru a le înțelege, numai că vorbeau în spaniolă. Bond o simți pe fată lângă el: se ridicase în picioare, la un metru în spatele lui. Îi dădu luneta și-i explică:

— Omulețul cel îngrijit e maiorul Gonzales. Cei doi de la coada mesei sunt pistolari. Nu știu cine-s fetele. Von Hammerstein încă n-a apărut.

Fata aruncă o privire scurtă prin lunetă, după care i-o înapoie fără comentarii. Bond se întrebă dacă-și dădea seama că se uitase la ucigașii părinților ei.

Cele două fete se răsuciseră și priveau spre ușa casei; una strigă ceva ce putea fi un salut. Un bărbat scund, îndesat și aproape despuiat ieși în lumina soarelui; trecu tăcut pe lângă masă, se opri la marginea terasei pavate, cu fața la peluză și se lansă într-un program de exerciții fizice de cinci minute.

Bond îl examină amănunțit. Bărbatul avea cam un metru șaizeci, umeri și șolduri de boxer, dar abdomenul predispus la îngrășare. Un păr negru și des îi acoperea pieptul și omoplații, precum și brațele și picioarele. Pe fața și pe capul lui însă nu se vedea fir de păr, iar țeasta avea o culoare gălbui-albicioasă, lucioasă, cu o adâncitură adâncă în partea posterioară, care ar fi putut fi cicatricea unei răni sau a unei trepanații. Structura osoasă a feței era cea a ofițerului prusac obișnuit – pătrată, dură și cu zone proeminente –, dar sub arcadele fără sprâncene, ochii erau apropiați și porcini, iar gura avea niște buze hidoase – groase, umede și de un roșu aprins. Purta doar o fâșie de pânză neagră în jurul abdomenului, lată doar cât centura de susținere a unui sportiv, și un ceas de mână mare, din aur, cu brățară din același material. Bond îi dădu fetei luneta. Se simțea ușurat: von Hammerstein arăta la fel de dezagreabil pe cât îl descria dosarul lui M.

Examină chipul fetei: gura ei avea o expresie sumbră, aproape crudă în timp ce-l privea pe bărbatul pe care venise să-l omoare. Se întrebă ce să facă cu ea. Nu întrevedea decât probleme ca urmare a prezenței ei. Putea chiar să se amestece în planurile lui și să insiste să joace cine știe ce rol prostesc, cu arcul și săgețile ei. Bond se hotărî: pur și simplu nu-și putea permite să riște. O atingere scurtă la baza craniului, după care îi va pune căluș și o va lega fedeleș până se termina totul. Întinse mâna fără zgomot după patul pistolului său automat.

Fata făcu câțiva pași în spate, nonșalant, și la fel de nonșalant se aplecă, lăsă luneta pe jos și-și luă arcul. Scoase o săgeată și o puse cu un gest degajat în arc, după care ridică privirea spre Bond și rosti încet:

— Să nu-ți vină idei prostești! Și păstrează distanța. Am tipul de vedere numită „cu unghi larg”. N-am bătut atâta cale până aici ca să mă pocnească peste cap un copoi londonez cu platfus! Cu arcul ăsta n-am cum să ratez de la cincizeci de metri; am omorât păsări în zbor de la o sută. Nu vreau să-ți trag o săgeată în picior, dar o voi face dacă te amesteci!

Blestemându-și nehotărârea anterioară, Bond răspunse cu aprindere:

— Nu fi proastă! Lasă blestemăția aia jos! Asta-i treabă de bărbat. Cum mama naibii crezi că poți să omori patru bărbați cu arcul și săgeata?!

Privirea fetei deveni înflăcărată și încăpățânată. Duse piciorul drept în spate, adoptând poziția de tragere, și rosti mânioasă, printre dinți:

— Du-te naibii! Și nu te băga. Cei uciși au fost mama și tatăl meu, nu ai tăi! Am petrecut deja o zi și o noapte aici. Le cunosc îndeletnicirile și știu cum să-l omor pe Hammerstein. De ceilalți nu-mi pasă, fără el nu fac două parale.

Întinse coarda arcului; săgeata era îndreptată spre tălpile lui Bond.

— Acum, ori faci cum spun eu, ori ai să regreți. Și să nu crezi că nu vorbesc serios! E un lucru personal, pe care mi-am jurat că-l voi face, și n-o să mă oprească nimeni! (Scutură din cap cu un gest imperios.) Ei, ce zici?

Bond cântări posomorât situația. O măsură pe fata aceea sălbatică, ridicol de frumoasă, din cap până-n picioare. Soi englezesc de calitate, rezistent, condimentat cu ardeiul iute al copilăriei tropicale. Periculoasă combinație! Se ambalase singură până la o stare de isterie controlată. Bond era absolut sigur că nu se va da în lături de la a-l scoate din acțiune și el n-avea absolut nicio modalitate de apărare. Arma ei era tăcută a lui ar fi alertat toată regiunea. Singura speranță ar fi fost să colaboreze cu ea. Să-i dea o parte din misiune, iar el să facă restul. Zise încet:

— Ascultă-mă, Judy. Dacă insiști să te implici în treaba asta, ar fi indicat s-o facem împreună, și atunci poate că ne va reuși și vom scăpa cu viață. Acțiunile de felul ăsta constituie meseria mea. Mi s-a ordonat s-o execut – dacă vrei să știi, ordinul a venit de la un prieten apropiat al familiei tale. În plus, am arma potrivită, cu o rază de acțiune de cel puțin cinci ori mai mare

decât a ta. Aș putea încerca să-l omor chiar acum, pe patio, dar șansele de reușită nu sunt suficient de bune. Unii dintre ei poartă costum de baie, așa că vor merge pe malul lacului. Și atunci voi ataca. Tu poți să asiguri tirul de sprijin. Va fi de mare ajutor, încheie el jalnic.

— Nu! răspunse fata clătinând din cap cu hotărâre. Îmi pare rău. Poți asigura tu ceea ce numești tir de sprijin, dacă vrei. Mi-e complet indiferent. Ai dreptate cu înotul. Ieri au coborât toți pe malul lacului, pe la unsprezece. Azi e la fel de cald; vor face același lucru. Am să trag în el de la marginea copacilor de lângă lac. Am găsit azi-noapte locul perfect. Gărzile de corp își iau armele cu ei – un fel de puști semiautomate. Ei nu înoată ci stau de pază. Știu clipa când să trag în von Hammerstein și voi fi departe de lac înainte ca ei să-și dea seama ce s-a întâmplat. Ți-am spus că am plănuit totul! Acum nu mai pot pierde timpul; ar fi trebuit să fiu deja în locul pe care mi l-am ales. Îmi pare rău, dar dacă nu accepți imediat, nu există alternativă!

Ridică arcul câțiva centimetri. Bond își zise „La dracu' cu fata asta!" și rosti mânios:

— Bine! Dar îți pot spune că dacă ieșim teferi din asta, ai să încasezi o bătaie la fund de n-ai să poți ședea o săptămână! Dă-i drumul, spuse el resemnat, ridicând din umeri. Am să mă ocup de ceilalți. Dacă scapi cu bine, ne întâlnim aici. Dacă nu, vin și strâng cu fărașul ce-a rămas din tine.

Fata eliberă coarda arcului și zise cu indiferență:

— Mă bucur că ți-a venit mintea la cap. Săgețile astea sunt greu de scos. Nu-ți face griji pentru mine, dar ai grijă să nu fii văzut și să nu se reflecte soarele în luneta aia!

Îi oferi zâmbetul scurt, compătimitor și de auto-felicitare al femeii care a avut ultimul cuvânt, se răsuci pe călcâie și porni la vale, printre copaci.

Bond urmări silueta zveltă, verde până dispăru printre trunchiurile copacilor, după care își luă enervat luneta și se întoarse în locul său de observație. La naiba cu ea! Era cazul să și-o scoată din minte pe proastă și să se concentreze asupra misiunii. Exista oare altceva ce ar fi putut să facă – alt mod de a manevra situația? Se angajase să aștepte să tragă ea prima – lucru rău, dar dacă trăgea el primul, n-avea de unde să știe ce va face fata aia cu capul înfierbântat. Mintea lui Bond se desfătă scurtă vreme cu gândul la ceea ce-i va face fetei după ce se

termina toată povestea, dar apoi apăru o mișcare în fața casei, determinându-l să-și dea la o parte gândurile incitante și să ridice luneta la ochi.

Cele două servitoare strângeau vesela folosită la micul dejun. Nu se vedea nici urmă de fete și nici de pistolari. Von Hammerstein stătea lungit pe pernele unei canapele de exterior, citind un ziar și aruncându-i comentarii ocazionale maiorului Gonzales, care ședea aproape de picioarele lui, călare pe un scaun metalic de grădină. Gonzales fuma un trabuc; din când în când ducea delicat mâna la gură, se apleca într-o parte și scuipa pe jos câte o bucată de frunză de tutun. Bond nu auzea spusele lui von Hammerstein, dar comentariile acestuia erau în engleză și Gonzales răspundea tot în engleză. Bond se uită la ceas: zece și jumătate. Cum scena părea statică, se așeză cu spatele sprijinit de copac și cercetă pușca Savage cu grijă minuțioasă, gândindu-se în același timp ce va trebui să facă în curând cu ea.

Nu-i plăcea ceea ce urma să facă și încă de la plecarea din Anglia trebuise să-și impună mereu să nu uite ce fel de oameni erau țintele lui. Uciderea soților Havelock fusese o crimă deosebit de oribilă. Von Hammerstein și pistolarii lui erau indivizi deosebit de oribili, pe care probabil că mulți oameni din lumea întreagă s-ar bucura foarte tare să-i distrugă, așa cum își propusese și fata, din răzbunare personală. Dar pentru el, lucrurile stăteau altfel. N-avea motive personale de a-i omorî. Își făcea pur și simplu meseria – așa cum unui angajat de la deratizare îi cere meseria să omoare șobolani. Era călăul public ales de M. ca să reprezinte comunitatea. Argumentă în sinea lui că într-un fel, oamenii aceștia erau dușmanii țării lui în egală măsură ca agenții SMERȘ sau al altor servicii secrete inamice. Declaraseră război și se războiseră cu britanici, pe pământ britanic, și plănuiau chiar atunci un alt atac. Bond căută în minte alte argumente care să-i întărească hotărârea. Omorâseră calul și câinele fetei, măturându-i cu două mișcări indiferente de parcă ar fi fost muște. Tot ei…

Rafala de gloanțe trase cu o armă automată îl ridică în picioare; avea pușca în poziție de tragere și ținteа când se produse a doua rafală. Zarva zgomotelor aspre fu urmată de râsete și aplauze. Pescărușul, o mână de pene albastre și cenușii zdrențuite, căzu pe peluză cu o bufnitură și rămase locului, fluturând din aripi. Von Hammerstein, din a cărui pușcă

semiautomată încă mai ieșea fum, se duse la pasărea căzută la câțiva pași de el, o apăsă cu călcâiul gol și-l răsuci cu putere, apoi își ridică piciorul și-l șterse de iarbă, lângă grămăjoara de pene. Ceilalți stăteau în jurul lui, râzând și aplaudând servil. Buzele roșii ale lui von Hammerstein rânjeau de plăcere. Zise ceva care includea expresia „tras la țintă”; îi pasă unuia dintre pistolari pușca și-și șterse mâinile de propriile-i fese grase. Le dădu un ordin aspru fetelor, care fugiră în casă, după care se întoarse și porni agale pe peluza înclinată, spre lac, urmat de ceilalți. Fetele ieșiră din casă, tot în fugă, fiecare cu o sticlă goală de șampanie în mână, și țopăiră pe urmele bărbaților, pălăvrăgind și râzând.

Bond se pregăti. Fixă luneta pe țeava puștii Savage și adoptă poziția de tragere, lipit de trunchiul copacului. Găsi o protuberanță a lemnului pe care s-o folosească drept suport pentru mâna stângă, fixă luneta la 300 și ținti larg grupul de oameni de la malul lacului. Apoi, cu pușca ținută lejer în mâini, se sprijini de trunchi și urmări scena.

Urma să aibă loc un concurs de tragere între cei doi pistolari. Aceștia își băgară câte un încărcător plin în pușcă și, la ordinul lui Gonzales, se poziționară pe zidul plat de piatră al digului, la vreo șapte metri unul de altul, de o parte și de alta a trambulinei, cu spatele la lac și cu armele pregătite.

Von Hammerstein își ocupă locul pe bordura de iarbă, legănând în fiecare mână câte o sticlă de șampanie. Fetele stăteau în spatele lui, cu mâinile la urechi. Se auzeau pălăvrăgeli entuziaste în spaniolă, la care pistolarii nu participară. Prin luneta telescopică, fețele lor păreau extrem de concentrate. Von Hammerstein dădu un ordin aspru, în urma căruia se lăsă tăcerea, legănă brațele și numără:

— Un… Dos… Tres![14]

La „tres” aruncă sticlele de șampanie sus, deasupra lacului. Cei doi bărbați se răsuciră ca două marionete, cu arma ținută ferm în dreptul șoldului, și în clipa când încheiară întoarcerea traseră. Tunetul puștilor tulbură peisajul pașnic și ricoșă de pe apă. Păsările țâșniră din copaci, țipând, și câteva crengi mici, retezate de gloanțe aterizară pe lac. Sticla din stânga se dezintegră, făcută praf, iar cea din dreapta, lovită doar de un singur glonț, se frânse în două o secundă mai târziu. Cioburile

[14] Unu, doi, trei! (sp.).

căzură în mijlocul lacului cu mici plescăituri. Pistolarul din stânga câștigase.

Norii de fum de deasupra celor doi se contopiră și plutiră pe deasupra peluzei. Ecourile răsunau tot mai încet. Pistolarii înaintară pe zid până la marginea de iarbă, cel din spate bosumflat, cel din față cu un rânjet viclean. Von Hammerstein le făcu semn fetelor să se apropie; se conformară fără tragere de inimă, târâindu-și picioarele, botoase. Von Hammerstein spuse ceva, îi adresă câștigătorului o întrebare, iar acesta făcu semn cu capul spre fata din stânga. Ea îl privi posomorâtă. Gonzales și Hammerstein izbucniră în râs. Hammerstein întinse mâna, lovi ușurel fata peste fund, de parcă ar fi fost vacă, și zise ceva. Bond prinse cuvintele „*una noche*[15]”. Fata ridică ochii spre el și încuviință supusă, după care grupul se sparse. Fata oferită drept premiu făcu câțiva pași în fugă și plonjă în lac, poate ca să se îndepărteze de bărbatul care-i câștigase favorurile, iar cealaltă o urmă. Înotară amândouă spre largul lacului, schimbând strigăte mânioase. Maiorul Gonzales își scoase haina, o întinse pe iarbă și se așeză pe ea. Purta un toc de umăr din care se vedea patul unui pistol automat de calibru mediu. Îl privi pe von Hammerstein cum își scoate ceasul și pornește pe zidul digului, spre trambulină. Pistolarii se depărtară de lac, urmărindu-i la rândul lor pe Hammerstein și pe cele două fete, care se aflau acum în mijlocul micului lac, îndreptându-se spre malul opus. Pistolarii își țineau puștile în brațe; când și când, unul dintre ei arunca o privire prin grădină sau spre casă. Bond își zise că von Hammerstein avusese toate motivele de a rămâne în viață de-a lungul atâtor ani: era omul care-și dădea osteneală pentru asta.

Von Hammerstein ajunsese la trambulină; merse la capătul ei și rămase locului, privind apa. Încordat, Bond ridică piedica. Printre pleoapele foarte îngustate, ochii lui ardeau aprig. Se putea întâmpla de la o clipă la alta. Simți că-l mănâncă degetul de pe garda trăgaciului. Ce naiba aștepta fata?

Von Hammerstein se hotărâse. Își îndoi ușor genunchii, duse brațele la spate. Prin lunetă, Bond putea să-i vadă părul des de pe omoplații tremurând ușor sub adierea de vânt stârnită ca să încrețească ușor suprafața lacului. Duse brațele în față. Urmă o fracțiune de secundă când corpul îi rămase în continuare aproape vertical, deși tălpile se desprinseseră de trambulină. În

[15] O noapte (sp.).

acea fracțiune de secundă, ceva scânteie argintiu pe spatele lui; apoi corpul lui von Hammerstein lovi apa într-un plonjon îngrijit.

Gonzales se ridicase în picioare și privea nesigur vârtejul provocat de plonjon. Aștepta, cu gura deschisă. Nu era sigur dacă văzuse ceva sau nu. Cei doi pistolari erau mai siguri; cu pușca în poziție de tragere, se lăsară pe vine, uitându-se de la Gonzales la copacii din spatele digului și așteptând un ordin.

Vârtejul se potoli treptat și cercurile concentrice se întinseră pe suprafața lacului. Plonjonul fusese adânc.

Bond simți că i s-a uscat gura. Își linse buzele, cercetând lacul prin lunetă. În adânc se zărea ceva trandafiriu care urca încet. Corpul lui Von Hammerstein ieși la suprafață și rămase pe burtă, cu capul în jos, legănându-se încet. De sub omoplatul stâng îi ieșea coada tijei de oțel a săgeții, lungă de vreo treizeci de centimetri, și soarele făcea să scânteieze penele din aluminiu.

Maiorul Gonzales răcni un ordin; cele două puști automate mugiră, cu flăcări la gură. Bond auzi cum gloanțele lovesc copacii, mai jos de el. Lipită de umărul lui, pușca Savage se cutremură ușor și pistolarul din dreapta căzu lent pe burtă. Celălalt fugea spre lac, continuând să tragă rafale scurte cu pușca ținută în dreptul șoldului. Bond trase, rată și trase din nou. Omului i se tăiară picioarele, dar inerția îl purtă totuși mai departe. Se prăbuși în apă, iar degetul înțepenit continuă să tragă fără țintă în sus, spre cerul albastru, până când apa sugrumă mecanismul puștii.

Secundele irosite cu tragerea suplimentară îi oferiseră maiorului Gonzales o șansă. Cu cadavrul celui de-al doilea pistolar drept pavăză, deschise focul asupra lui Bond cu pușca semiautomată. Indiferent dacă-l văzuse sau trăgea doar în direcția de unde văzuse flăcările de la gura puștii Savage, se descurca bine. Câteva gloanțe se înfipseră în arțar și așchiile de lemn împroșcară fața lui Bond. Acesta trase de două ori și cadavrul pistolarului tresări spasmodic. Prea jos! Bond reîncărcă și ochi din nou. O creangă ruptă îi căzu peste pușcă. O scutură, dar între timp Gonzales apucă să se ridice și acum fugea spre mobilierul de grădină grupat. Azvârli masa de fier pe o parte și se adăposti în spatele ei chiar pe când două gloanțe trase de Bond smulseră bucăți de peluză la picioarele lui. Având această pavăză fermă, începu să ochească mai bine și gloanțele trase când prin dreapta mesei, când prin stânga loveau unul după

altul arțarul, pe când cele trase de Bond se loveau, zdrăngănind, de fierul alb al mesei ori șuierau pe deasupra peluzei. Nu era deloc ușor să orienteze luneta rapid dintr-o parte a mesei în cealaltă, iar împușcăturile lui Gonzales erau viclene. Gloanțele lui se înfigeau iarăși și iarăși în trunchi, pe lângă Bond sau pe deasupra lui. Bond își feri capul și alergă iute spre dreapta, hotărât să tragă din picioare, din mijlocul pajiștii, și să-l prindă pe Gonzales cu garda jos. Dar, în timp ce fugea, îl văzu pe Gonzales că țâșnește din spatele mesei de fier: hotărâse și el să pună capăt impasului. Alerga spre dig, ca să-l traverseze, să intre în pădure și să vină spre Bond. Acesta rămase locului și ridică pușca; în clipa aceea, Gonzales îl văzu, se lăsă pe un genunchi pe dig și trase o rafală de gloanțe. Bond rămase neclintit, glacial, auzind gloanțele. Centrul țintei lunetei poposi în mijlocul pieptului lui Gonzales. Bond apăsă pe trăgaci. Gonzales se cutremură, se ridică pe jumătate în picioare, înălță brațele și, continuând să tragă în aer, plonjă stângaci în apă, pe burtă.

Bond urmări să vadă dacă încearcă să ridice capul, dar individul nu mai mișcă. Lăsă încet pușca jos și-și șterse fața cu brațul.

Ecourile – ecourile multor morți – se plimbau încoace și-ncolo prin vale. Bond le zări departe, printre copacii de pe malul celălalt al lacului, pe cele două fete, care alergau spre casă. Știa că în scurt timp vor suna la poliția statală – dacă nu cumva o făcuseră deja servitoarele. Era timpul să se pună în mișcare.

Făcu cale întoarsă pe pajiște, până la arțarul solitar. Fata se afla acolo, în picioare, sprijinită de trunchiul copacului, cu spatele la el. Își lăsase capul pe brațele lipite de copac. Sângele i se prelingea pe brațul drept și picura pe pământ; sus, pe mâneca verde a cămășii se vedea o pată neagră. Arcul și săgeata zăceau la picioarele ei. Umerii fetei se scuturau puternic.

Bond se apropie de ea, îi cuprinse umerii cu brațul, protector și spuse încet:

— Liniștește-te, Judy, totul s-a terminat! Cât de rău ești rănită?

— E un fleac, răspunse ea cu glasul înăbușit. M-a nimerit ceva. Dar a fost groaznic! N-am… n-am știut că va fi așa!

Bond îi apăsă brațul cu un gest liniștitor.

— A trebuit s-o fac, altfel te-ar fi prins. Oamenii aceia erau ucigași profesioniști – cei mai răi posibili. Dar ți-am spus că lucrurile de felul ăsta sunt treabă de bărbat! Acum hai să vedem ce-i cu brațul tău. Trebuie să ne punem în mișcare, să trecem granița. Poliția statală va apărea în curând.

Ea se întoarse. Pe fața ei cea frumoasă și sălbatică luceau dâre de transpirație și lacrimi. Ochii cenușii erau acum blânzi și supuși.

— E drăguț din partea ta să te porți așa, după felul cum m-am purtat eu cu tine! zise ea. Eram cam… cam încordată.

Întinse brațul spre el. Bond luă cuțitul de vânătoare de la centura ei și tăie mâneca de la umăr, scoțând la iveală o rană de glonț sângerândă prin mușchiul brațului. Scoase din buzunar batista kaki, o rupse în trei și legă bucățile una de alta. Spălă bine rana cu amestecul de cafea și whisky, după care scoase din rucsac o bucată groasă de pâine și o legă peste rană. Tăie bucăți mâneca de la cămașa fetei, transformând-o într-o bandulieră, și ridică mâinile ca să i-o lege la ceafă. Gura lui se afla la câțiva centimetri de a ei. Mirosul corpului fetei avea un iz animalic cald. Bond o sărută o dată pe buze, blând, apoi încă o dată, cu putere. Legă banduliera și privi ochii cenușii aflați aproape de ai lui, în care se citea surprindere și bucurie. O sărută din nou pe colțurile gurii, și pe buzele fetei apăru încet un zâmbet. Bond se depărtă de ea, zâmbind la rândul lui, luă cu blândețe mâna dreaptă a fetei și o introduse în bandulieră. Fata întrebă docil:

— Unde mă duci?

— Te duc la Londra. Există acolo un bătrân care va vrea să te vadă. Dar mai întâi trebuie să trecem în Canada; vorbesc cu un prieten din Ottawa și-ți rezolvăm pașaportul. O să ai nevoie să-ți cumperi niște haine și alte lucruri. Asta va lua câteva zile. O să stăm la un motel care se cheamă KO-ZEE.

Fata ridică privirea spre el; era complet schimbată.

— Mi-ar plăcea, zise ea încet. N-am stat niciodată la motel.

Bond se aplecă, luă de jos pușca și rucsacul și le azvârli pe umăr, după care agăță pe umărul celălalt arcul și tolba cu săgeți a fetei, se răsuci și porni pe pajiște. Fata îl urmă; din mers, își scoase din păr florile de câmp ofilite, dezlegă o fundă și-și lăsă părul de un auriu deschis să fluture pe umeri.

PARTEA A TREIA

Un dram de alinare

James Bond spuse:

— M-am gândit mereu că, dacă mă voi însura vreodată, mă voi însura cu o însoțitoare de bord.

Dineul restrâns fusese cam incomod, iar acum, după ce ceilalți doi invitați plecaseră, însoțiți de aghiotant, să prindă avionul spre casă, guvernatorul și Bond ședeau împreună pe o canapea înflorată, în salonul mare, mobilat de Ministerul Lucrărilor, încercând să facă conversație. Bond avea o senzație acută de ridicol. Nu se simțea niciodată în largul lui stând afundat în perne moi; prefera să șadă cu spatele drept, pe un fotoliu cu tapițerie solidă și cu tălpile așezate ferm pe podea. În plus, se simțea caraghios așa așezat lângă un burlac vârstnic, pe o canapea trandafirie, privind cafelele și lichiorurile de pe măsuța scundă flancată de picioarele lor întinse. Scena avea ceva sociabil, intim, chiar feminin și niciuna din aceste atmosfere nu era potrivită.

Lui Bond nu-i plăcea orașul Nassau. Toți erau prea bogați. Turiștii de iarnă și rezidenții care aveau case pe insulă nu vorbeau decât despre banii, bolile și problemele lor cu servitorii. Nici măcar la bârfit nu se pricepeau. N-aveau despre ce să bârfească. Obișnuiții sezonului de iarnă erau cu toții prea bătrâni ca să aibă aventuri amoroase și, la fel ca majoritatea bogătașilor, prea circumspecți ca să spună vreo răutate despre vecinii lor. Harvey Miller și soția acestuia perechea care tocmai plecase, erau tipici – un milionar canadian agreabil, cam plictisitor, care intrase de timpuriu în afacerea cu gaze naturale și rămăsese în ea și nevastă-sa o palavragioaică frumușică, ce părea englezoaică. Aceasta șezuse la masă lângă Bond și sporovăise cu vioiciune pe teme cum ar fi „Ce spectacole ați văzut recent în oraș?” și „Nu considerați că Savoy Grill e cel mai agreabil restaurant unde să cinezi? Vezi atâția oameni interesanți – actrițe și alte personalități ca ele!” Bond își dăduse toată silința, dar cum nu mai văzuse o piesă de teatru de doi

ani, și atunci numai pentru că individul pe care-l urmărea în Viena mersese la acel spectacol, fusese nevoit să se bazeze pe amintirile prăfuite despre viața de noapte londoneză, amintiri care, cumva, nu reușiseră să se concilieze cu experiențele doamnei Harvey Miller.

Bond știa că guvernatorul îl invitase la cină doar ca îndatorire și, poate, ca să-l ajute cu soții Miller. Bond se afla de o săptămână în colonie și urma să plece spre Miami a doua zi. Avusese o misiune de investigație de rutină. Rebelii lui Castro din Cuba primeau arme din toate teritoriile învecinate, în principal din Miami și din zona Golfului Mexic. Însă când paza de coastă americană a confiscat două transporturi consistente, sprijinitorii lui Castro s-au îndreptat spre Jamaica și spre Insulele Bahamas ca posibile baze, așa că Bond fusese trimis de Londra ca să pună capăt acestei situații. Nu voise acea misiune. La drept vorbind, ținea cu rebelii, dar guvernul britanic avea un program de export în Cuba de mari proporții, în schimbul faptului că achiziționa mai mult zahăr cubanez decât avea nevoie, și o condiție minoră a acestei înțelegeri era aceea ca Marea Britanie să nu ofere ajutor de niciun fel rebelilor cubanezi. Bond aflase că două bărci cu motor mari erau ajustate pentru misiunea de a transporta armele și, în loc să facă arestări când ambarcațiunile se pregăteau să ridice ancora, stârnind astfel un incident, alesese o noapte foarte întunecoasă și se strecurase lângă ele, la bordul unei navete neluminate a poliției, de pe puntea căreia aruncase câte o bombă incendiară în fiecare din cele două bărci, prin câte un hublou deschis. Apoi plecase în viteză și privise de la distanță incendiul. Ghinionul companiilor de asigurări, firește, dar nu se înregistraseră victime, iar el realizase rapid și curat ceea ce-i ceruse M.

Din câte știa Bond, în afară de șeful poliției și doi dintre ofițerii lui, nimeni din colonie nu cunoștea cauza celor două incendii spectaculoase și, pentru cei informați, survenite la momentul oportun în port. Bond îi raportase doar lui M., în Londra. Nu dorise să-l stânjenească pe guvernator, care-i păruse genul de om ușor de stânjenit, și, de fapt, a-i împărtăși acestuia informații despre o infracțiune care putea să ridice foarte ușor întrebări în Consiliul legislativ putea fi un lucru lipsit de înțelepciune. Însă guvernatorul nu era prost; cunoștea scopul vizitei lui Bond în colonie și în seara aceea, când dăduse noroc cu el, Bond

receptase ceva forțat și defensiv în purtarea guvernatorului, ceva ce-i transmisese antipatia omului pașnic față de acțiuni violente. Asta nu-l ajutase cu nimic pe parcursul dineului și fusese nevoie de toată sporovăiala și aplombul aghiotantului muncitor pentru ca seara să ajungă să pară cât de cât însuflețită.

Acum era nouă și jumătate, iar guvernatorul și Bond aveau în față încă o oră de petrecut împreună, din politețe, înainte de a se putea duce la culcare, recunoscători și ușurați amândoi că nu va mai trebui să se întâlnească niciodată. Nu că Bond ar fi avut ceva împotriva guvernatorului – acesta făcea parte dintr-o categorie de rutină pe care o întâlnise deseori, pretutindeni în lume: de încredere, loial, competent, sobru și drept, cel mai bun tip de funcționar public colonial. Probabil că îndeplinise cu competență, loialitate și credință sarcinile unor posturi minore vreme de treizeci de ani, în timp ce Imperiul se prăbușea în jurul lui, iar acum ajunsese în vârf, la țanc, ținându-se ferm agățat de scara ierarhică și evitând șerpii. Peste un an sau doi îl aștepta titlul GCB[16] și retragerea – la Godalming, Cheltenham sau Turnbridge Wells, cu o pensie și un pachețel cu amintiri despre locuri ca Omanul britanic, Insulele Leeward, Guyana britanică, locuri despre care n-a auzit niciun membru al clubului de golf local și de care nici nu le-ar păsa. Și totuși, reflectase Bond în seara aceea, la câte mici drame ca treaba cu rebelii lui Castro trebuie să fi fost martor guvernatorul sau măcar să fi avut cunoștință despre ele! Cât de multe știa despre tabla de șah a politicii puterilor mărunte, despre latura scandaloasă a vieții din comunitățile mici din străinătate, despre secretele oamenilor aflate în dosarele reședințelor guvernatorilor britanici din lumea întreagă! Dar cum să faci să izbucnească o scânteie din mintea aceea rigidă și discretă? Cum putea el, James Bond, un om pe care guvernatorul îl considera, evident, periculos și o posibilă sursă de primejdie la adresa propriei sale cariere, să obțină de la acesta un fapt sau un comentariu interesant, care să salveze seara de la soarta de pierdere absolută de timp?

Remarca neglijentă și ușor nesinceră a lui Bond despre însurătoarea cu o însoțitoare de bord intervenise la sfârșitul unei conversații întâmplătoare despre călătoriile aeriene, ce urmase

[16] Abreviere de la *Great Cross of Bath*, „Marea cruce de Bath”, titlu conferit împreună cu rangul de cavaler de Bath.

în mod inevitabil plecării soților Miller pentru a prinde avionul spre Montreal. Guvernatorul afirmase că BOAC obținea partea leului din traficul aerian american spre Nassau pentru că, deși avioanele lor ce plecau de pe Idlewild aveau nevoie de jumătate de oră în plus pentru a acoperi distanța, serviciile erau excelente. Bond replicase, plictisindu-se pe sine cu propria banalitate, că preferă să zboare încet și confortabil decât repede și fără răsfăț. Și atunci adăugase remarca despre însoțitoarea de zbor.

— Nu mai spune! rosti guvernatorul pe tonul politicos și controlat care-l făcea pe Bond să se roage ca vocea aceea să se relaxeze și să devină umană. De ce?

— A, știu și eu... Ar fi plăcut să ai o fată frumoasă care să te învelească de fiecare dată la culcare, să-ți aducă de băut și mâncare caldă și să te întrebe dacă ai tot ce dorești. Plus că sunt mereu surâzătoare și dornice să-ți facă pe plac. Dacă nu mă însor cu o însoțitoare de bord, nu-mi va rămâne decât să iau de nevastă o japoneză. Japonezele par și ele să aibă stilul potrivit.

Bond n-avea de gând să se însoare cu nimeni, iar dacă totuși o făcea, cu siguranță că n-ar fi ales o sclavă insipidă. Nădăjduia doar că amuzându-l sau făcându-l să se revolte, îl va atrage pe guvernator într-o discuție cu un subiect omenesc.

— Nu știu cum e cu japonezele, dar presupun că ți-a trecut prin minte că aceste însoțitoare de zbor sunt instruite să facă pe plac și că firea lor ar putea fi alta când nu sunt în misiune, ca să spun așa, rosti guvernatorul pe ton rezonabil, judicios.

— Cum nu mă interesează cu adevărat să mă însor, nu mi-am dat niciodată osteneala să cercetez.

Se lăsă o scurtă tăcere. Guvernatorului i se stinsese trabucul, așa că petrecu câteva clipe reaprinzându-l. Când vorbi din nou, Bond avu impresia că-n tonul uniform apăruse o scânteie de viață, de interes.

— Am cunoscut cândva un bărbat care probabil că gândea așa cum gândești dumneata. S-a îndrăgostit de o însoțitoare de zbor și s-a însurat cu ea. O poveste interesantă, la drept vorbind. (Guvernatorul se uită pieziș la Bond și râse scurt, autoironic.) Presupun că dumneata vezi din belșug latura sordidă a vieții, așa că povestea ar putea să-ți pară plictisitoare, dar ai vrea s-o auzi?

— Foarte mult! răspunse Bond cu entuziasm.

Se îndoia că părerea guvernatorului despre ce e sordid și ce nu ar coincide cu a lui, dar cel puțin povestea l-ar scuti de a mai face conversație idioată. Mai rămânea doar să scape de afurisita de canapea sufocantă.

— Pot să mai iau puțin coniac? întrebă el.

Se ridică, își turnă două degete de coniac în pahar și, în loc să se întoarcă pe canapea, își luă un scaun și se așeză oblic față de guvernator, de cealaltă parte a măsuței cu băuturi. Guvernatorul examină capătul trabucului, trase repede din el și-i ridică în poziție verticală, ca să nu cadă scrumul. Privi precaut scrumul pe tot parcursul istorisirii și vorbi parcă adresându-se firului de fum albastru ce se înălța și dispărea cu repeziciune în aerul fierbinte și umed. Începu cu grijă.

— Bărbatul la care m-am referit – îi voi spune Masters, Philip Masters – mi-a fost aproape contemporan în Serviciul Colonial. Eram cu un an înaintea lui ca generație. A studiat la Fettes, a obținut o bursă la Oxford – nu contează la care colegiu –, după care a depus cerere de angajare în Serviciu. Nu era un individ prea sclipitor, însă era muncitor și capabil, genul de om care face o impresie bună în fața comisiilor de interviu, inspirându-le încredere. A fost acceptat. Primul său post a fost în Nigeria și s-a descurcat bine. Îi plăceau localnicii și se înțelegea bine cu ei. Era un om cu idei liberale și, chiar dacă nu fraterniza cu nigerienii – lucru care (guvernatorul zâmbi acru) i-ar fi creat necazuri cu superiorii în vremea aceea –, era îngăduitor și omenos cu ei, lucru care i-a surprins mult.

Guvernatorul se întrerupse și trase din trabuc. Cum scrumul era gata să cadă, se aplecă asupra măsuței cu băuturi și, cu grijă, lăsă scrumul să cadă sâsâind în ceașca lui cu cafea își reluă poziția, sprijinit de spateaza canapelei, și se uită la Bond pentru prima oară.

— Aș spune că afecțiunea acestui tânăr față de localnici înlocuia afecțiunea pe care bărbații tineri de vârsta lui, din alte medii, o au față de sexul opus. Din păcate, Philip Masters era un tânăr timid și stângace, care n-avusese niciodată parte de succes în direcția respectivă. Când nu muncise ca să ia diferite examene, jucase hochei în echipa colegiului și practicase canotajul. În vacanțe stătea la o mătușă din Țara Galilor și făcea cățărări în cadrul clubului local de alpinism. Că veni vorba,

părinții lui se despărțiseră în timp ce el se afla la școala publică și, cu toate că era singurul lor copil, nu și-au mai bătut capul cu el după ce a ajuns în siguranță la Oxford, cu bursa lui și cu o mică alocație cu care să-și acopere cheltuielile traiului. Așa că avusese prea puțin timp pentru fete și prea puține lucruri cu care să le atragă pe cele care-i ieșeau totuși în cale. Viața lui afectivă decurgea după tiparul frustrat și nesănătos pe care l-am moștenit, printre alte lucruri, de la bunicii noștri din epoca victoriană. Cunoscând cum stăteau lucrurile cu el, sugerez așadar că relațiile sale prietenoase cu oamenii de culoare din Nigeria constituiau ceea ce se numește compensație, adoptată de o fire în esență caldă și viguroasă, care fusese flămândă de afecțiune multă vreme și acum o găsea în firea lor simplă, dar plină de bunătate.

Bond întrerupse istorisirea solemnă.

— Singura problemă cu negresele frumoase e aceea că nu știu nimic despre contracepție. Sper că a reușit să evite problemele de felul ăsta.

Guvernatorul ridică mâna și replică, având în glas o undă de dezgust față de indelicatețea lui Bond.

— Nu, nu! M-ai înțeles greșit. Nu mă refeream la sex. Acestui tânăr nu i-ar fi trecut niciodată prin minte să întrețină relații cu o fată de culoare. De fapt, era de o ignoranță tristă în chestiunile sexuale – lucru care nu e rar nici astăzi, în rândul tinerilor englezi, dar pe atunci era foarte frecvent întâlnit și, cred că vei fi de acord, cauza multor, foarte multor căsnicii dezastruoase și a altor tragedii.

Bond încuviință.

— Nu, îți explic mai pe larg firea acestui tânăr pentru a-ți arăta că ceea ce a urmat s-a abătut asupra unui tânăr nevinovat și frustrat, cu o inimă și un trup calde, însă nedeșteptate, și cu o stângăcie socială care-l făcea să caute tovărășie și afecțiune la negri, nu în propria sa lume. Pe scurt, era un inadaptat sensibil, deloc interesant fizic, dar sănătos și capabil în toate celelalte privințe și un cetățean cât se poate de corespunzător.

Bond luă o înghițitură de coniac și-și întinse picioarele. Povestea îi plăcea. Guvernatorul o relata într-un stil narativ caracteristic vârstnicilor, care-i dădea o notă de autenticitate. Guvernatorul continuă:

— Serviciul tânărului Masters în Nigeria a coincis cu primul guvern laburist. Dacă-ți aduci aminte, unul dintre primele lucruri de care s-a ocupat a fost o reformă a serviciilor străine. Nigeria a primit un guvernator nou, cu păreri avansate cu privire la problema localnicilor, care a descoperit cu surprindere și încântare că are în personalul său un membru junior care punea deja în practică, în sfera lui modestă, concepții similare cu ale sale. L-a încurajat pe Philip Masters, i-a atribuit îndatoriri ce-i depășeau funcția și, la momentul oportun, când Masters urma să fie mutat, a scris un raport atât de laudativ încât Masters a fost promovat cu o treaptă mai sus decât ar fi fost firesc și transferat în Bermude, ca secretar adjunct al guvernatorului.

Guvernatorul se uită la Bond prin fumul trabucului și rosti pe ton de scuză

— Sper că nu te plictisesc prea mult cu toate astea. Voi ajunge imediat la subiectul principal.

— Sunt chiar foarte interesat! Cred că mi-am format o imagine despre om. Trebuie că l-ați cunoscut bine.

După o șovăială, guvernatorul spuse:

— Am putut să-l cunosc și mai bine în Bermude. I-am fost superior imediat și a lucrat direct sub comanda mea. Totuși, încă n-am ajuns în Bermude. Cursele aeriene spre și dinspre Africa se aflau la începuturi în vremea aceea iar Philip Masters a hotărât, dintr-un motiv sau altul, să se întoarcă la Londra cu avionul și astfel să aibă un concediu mai lung acasă decât dacă s-ar fi îmbarcat pe vapor din Freetown. A mers cu trenul la Nairobi, iar de acolo a luat cursa săptămânală a Imperial Airways – precursoarea BOAC. Fiind prima sa călătorie cu avionul, era interesat, dar și ușor neliniștit când decolară, după ce însoțitoarea de bord, care, observase el, era frumușică foc, îi dăduse o bomboană de supt și-i arătase cum să-și prindă centura de siguranță. După ce avionul a atins altitudinea de croazieră și Masters a constatat că zborul era o treabă mult mai pașnică decât se așteptase, însoțitoarea s-a întors prin avionul aproape gol și i-a zâmbit. „Acum poți să-ți desfaci centura.” Văzând că Masters bâjbâie cu catarama, s-a aplecat și i-a desfăcut-o ea. Un gest mărunt, dar intim. Masters nu se mai aflase în viața lui la distanță atât de mică de o femeie de vârstă apropiată cu el. A roșit, simțindu-se extraordinar de încurcat, și i-a mulțumit. Ea a zâmbit îndrăzneț văzându-i stânjeneala, s-a

așezat pe brațul locului gol aflat de cealaltă parte a culoarului și l-a întrebat de unde vine și care-i e destinația. Masters i-a spus și, la rândul lui, i-a pus întrebări despre avion, cu ce viteză zboară unde vor face escală și așa mai departe. A constatat că-i e foarte ușor să-i vorbească și că fata e aproape năucitor de frumoasă. L-a surprins purtarea prietenoasă a fetei și aparentul ei interes față de ceea ce avea el de spus despre Africa. Părea să creadă că duce o viață mult mai palpitantă și mai sclipitoare decât considera el că duce. Îl făcea să se simtă important. Când ea a plecat ca să-i ajute pe cei doi stewarzi să pregătească masa de prânz, Masters a stat și s-a gândit la ea, mișcat la culme de propriile gânduri. A încercat să citească, dar nu se putea concentra. Simțea nevoia să privească prin avion, ca s-o zărească în treacăt. O dată, ea i-a surprins privirea și i-a oferit un zâmbet care lui i s-a părut tainic. Zâmbetul părea să spună: „Suntem singurii tineri din avion. Ne înțelegem unul pe altul, ne interesează aceleași lucruri.” Philip Masters se uita pe geam și o vedea pe fată în oceanul de nori albi de sub el. O examina minuțios în minte, minunându-se cât e de perfectă. Era scundă și cu corp frumos, cu tenul alb-trandafiriu și păr bălai, pieptănat într-un coc îngrijit. (Îi plăcea în mod deosebit cocul, fiindcă sugera că nu e „modernă”.) Avea buze roșii precum cireașa, surâzătoare, și ochi albaștri care scânteiau poznași. Cunoscând Țara Galilor, ghici că are sânge gal în vine, presupunere confirmată de numele ei, Rhoda Llewellyn pe care l-a găsi tipărit la capătul listei cu echipajul avionului, aflată deasupra suportului de reviste de lângă ușa toaletei, când s-a dus să-și spele mâinile înainte de prânz. Începu să facă presupuneri elaborate despre ea. Se va afla aproape de el timp de aproape două zile, dar oare cum să facă s-o revadă? Pesemne că avea sute de admiratori. Poate că era chiar căsătorită. Călătorea tot timpul cu avionul? Câte zile libere avea între curse? Oare va râde la el dacă o invita să cineze împreună și să vadă o piesă de teatru? Oare ar putea chiar să se plângă căpitanului avionului că unul dintre pasageri îi face avansuri? În mintea lui Masters a apărut brusc o imagine în care era coborât din avion la Aden, se trimitea o plângere la Biroul Colonial, cariera îi era distrusă. Dar a venit masa de prânz și, odată cu ea, liniștirea. Când fata i-a potrivit mica tavă pe genunchi, părul ei i-a atins obrazul. Masters a simțit că l-a atins un cablu electric sub tensiune. Ea i-

a arătat cum să desfacă micile pachețele complicate, învelite în celofan, cum să scoată capacul de plastic al cutiei cu sos pentru salată, i-a spus că desertul e deosebit de bun – o prăjitură cu cremă bogată. Pe scurt, l-a răsfățat peste poate, iar Masters nu ținea minte să i se mai fi întâmplat vreodată așa ceva, nici măcar în copilărie, când îl îngrijea maică-sa. La sfârșitul călătoriei, când Masters, transpirat, și-a adunat curajul și a invitat-o la cină, ușurința cu care fata a acceptat a fost aproape dezamăgitoare. O lună mai târziu, ea și-a dat demisia de la Imperial Airways și s-au căsătorit. După încă o lună, concediul lui Masters s-a terminat și cei doi s-au îmbarcat pe un vapor spre Bermude.

— Mă tem de tot ce poate fi mai rău, zise Bond. Ea s-a măritat cu el fiindcă viața lui părea palpitantă și „măreață”. Îi plăcea ideea de a fi frumoasa ceaiurilor dansante de la reședința guvernatorului. Presupun că Masters a trebuit s-o omoare în cele din urmă.

— Nu, zise blajin guvernatorul. Dar aș spune că ai dreptate în ce privește motivele pentru care l-a luat de bărbat, la ele adăugându-se și faptul că se săturase de oboseala și primejdia zborurilor cu avionul. Poate chiar intenționa să încerce la modul serios; cert e că atunci când tinerii soți au sosit și s-au instalat în bungaloul lor de la periferia orașului Hamilton, vioiciunea ei, fața ei frumoasă și felul în care se făcea plăcută de toată lumea ne-au impresionat pe toți favorabil. Iar Masters, desigur, era schimbat. Viața devenise pentru el un basm. Privind în urmă aș spune că felul în care încerca să se dichisească pentru a fi la înălțimea ei era aproape jalnic. Se ostenea cu alegerea hainelor, își dădea părul cu o briantină groaznică și chiar și-a lăsat o mustață în stil militar, probabil pentru că ea considera că arată distins. La sfârșitul zilei de muncă se grăbea să ajungă acasă și toată ziua nu auzeai decât Rhoda în sus, Rhoda în jos și când credeți că lady Burford – soția guvernatorului – o va invita pe Rhoda la prânz? Însă Masters muncea pe brânci și tuturor le plăcea tânăra pereche, și lucrurile au mers strună vreo șase luni. După aceea – și aici fac doar presupuneri –, în micul bungalou fericit au început să se strecoare aluzii acide. Poți să-ți imaginezi de ce fel. „De ce soția secretarului colonial nu mă ia niciodată cu ea la cumpărături? Cât trebuie să așteptăm înainte să mai dăm o petrecere cu cocteiluri? Știi că nu ne permitem să

avem un copil! Când îți vine rândul să fii promovat? Mă plictisesc teribil aici fără să am ce face toată ziua! Va trebui să te ocupi tu de cină astă-seară, eu pur și simplu n-am chef. Tu ai o viață așa de interesantă! Pentru tine totul merge de minune…” și așa mai departe. Iar răsfățul, firește, a dispărut rapid. Acum Masters era cel care-i aducea însoțitoarei de bord micul dejun la pat înainte să plece la serviciu, și desigur că o făcea cu încântare. Masters era cel care făcea ordine în casă când se întorcea seara și găsea peste tot scrum de țigară și ambalaje de la ciocolată. Masters a fost cel care a trebuit să renunțe la fumat și la paharul ocazional ca să-i cumpere ei haine noi, astfel încât să fie la înălțimea celorlalte soții. O parte din toate astea ieșeau la iveală – cel puțin pentru mine, fiindcă-l cunoșteam bine pe Masters – în secretariat. Încruntarea preocupată, ocazionala convorbire telefonică enigmatică, excesiv de îngrijorată, în timpul orelor de program, cele zece minute „furate” la sfârșitul programului ca s-o poată duce pe Rhoda la cinema și, desigur, ocazionalele întrebări despre căsnicie în general, puse pe jumătate în glumă: Ce fac celelalte soții cât e ziua de lungă? Femeilor le pare puțin cam fierbinte clima de aici? Presupun că femeile (aproape adăuga „Dumnezeu să le binecuvânteze!”) se supără mai ușor decât bărbații. Și așa mai departe. Problema – sau cel puțin cea mai mare parte a ei – consta în faptul că Masters era îndrăgostit capiu. Rhoda era pentru el soarele și luna, iar dacă ea era nefericită sau nu-și găsea locul, totul era din vina lui. Încerca disperat să găsească o activitate care să-i dea o ocupație și s-o facă fericită și în cele din urmă a ales – sau mai degrabă au ales împreună – nici mai mult, nici mai puțin decât golful. Golful e foarte la modă în Bermude. Există mai multe terenuri excelente – inclusiv celebrul club Mid-Ocean, unde toți jucătorii buni joacă și se adună ulterior ca să bârfească și să bea un pahar. Era exact ceea ce dorea Rhoda: o ocupație la modă și societate aleasă. Dumnezeu știe cum a strâns Masters destui bani ca s-o înscrie și să-i plătească crosele, lecțiile și tot restul, dar cumva a reușit și ideea a avut un succes teribil. Ea a început să-și petreacă toată ziua la Mid-Ocean. Și-a luat lecțiile în serios, a obținut un handicap și a început să cunoască oameni la micile competiții și la turneele lunare, iar șase luni mai târziu nu doar că juca onorabil de bine, ci, în plus, devenise adorata membrilor de sex

masculin. Nu m-a surprins. Îmi amintesc că am văzut-o câteodată – o siluetă micuță, delicioasă, bronzată, cu cei mai scurți pantaloni scurți și un cozoroc alb cu margine verde, și o lovitură boltită elegant, compactă, care-i punea silueta în evidență, și pot să-ți spun (ochii guvernatorului scânteiară o clipă) că era cea mai frumoasă făptură din câte am văzut pe un teren de golf. N-a durat mult, firește, până la următorul pas. A avut loc o competiție între două perechi mixte. Ea era parteneră cu băiatul cel mare al familiei Tattersall – aceștia sunt cei mai importanți comercianți din Hamilton și, mai mult sau mai puțin, clica domnitoare a societății din Bermude. Flăcăul era un diavol tânăr – arătos de mama focului, înotător excelent și jucător de golf desăvârșit, cu un automobil MG decapotabil și barcă cu motor și toate accesoriile. Știi genul... Punea mâna pe orice fată voia, și dacă nu se culca cu el în scurt timp, n-avea parte de plimbările cu MG-ul sau cu Chriscraft-ul și nici de serile în cluburile de noapte locale. Perechea a câștigat competiția, după o luptă dură la final, și Philip Masters s-a aflat în mulțimea mondenă adunată în jurul găurii a optsprezecea ca să-i aclame. A fost ultima oară când Masters a aclamat și s-a veselit într-o perioadă lungă, poate chiar ultima oară în viață. Ea a început aproape imediat să „iasă” cu tânărul Tattersall și odată pornită, n-a mai putut-o opri nimic. Și crede-mă, domnule Bond, a fost îngrozitor de privit! (Guvernatorul strânse mâna pumn și lovi ușor marginea măsuței cu băuturi.) Rhoda n-a făcut nici cea mai mică încercare de a atenua lovitura sau de a ascunde în vreun fel aventura. L-a luat pur și simplu pe tânărul Tattersall și l-a lovit pe Masters în față cu el și a continuat să-l lovească. Se întorcea acasă la o bucată de noapte – insistase ca Masters să se mute în camera de oaspeți, pretextând cum că ar fi prea cald ca să doarmă împreună – și dacă rânduia vreodată prin casă ori îi făcea de mâncare, era doar un expedient cu scopul de a păstra cât de cât aparențele. Sigur că într-o lună toată povestea era de domeniul public și bietul Masters purta cea mai mare pereche de coarne din câte s-au văzut vreodată în colonie. Lady Burford a intervenit într-un final și i-a ținut o predică Rhodei Masters – i-a spus că distruge cariera soțului ei și așa mai departe. Problema era că lady Burford îl considera pe Masters cam banal și plictisitor și cum poate că avusese ea însăși o escapadă sau două în tinerețe – chiar și la vremea aceea era o

femeie frumoasă cu o scânteie în priviri –, probabil că a fost un pic prea îngăduitoare cu fata. Desigur, Masters însuși, după cum mi-a relatat ulterior, a trecut prin obișnuita succesiune tristă de etape – proteste raționale, certuri aprige, furie dezlănțuită, violență (mi-a spus că într-o seară a fost cât pe ce s-o sugrume) și, în final, distanțare glacială și nefericire mohorâtă. (Guvernatorul tăcu câteva clipe, după care continuă) Nu știu dacă ai văzut vreodată domnule Bond, cum se frânge o inimă lent și deliberat. Ei bine, asta am văzut întâmplându-se cu Philip Masters și a fost cumplit de privit. La sosirea în Bermude i se citea paradisul pe chip, iar un an mai târziu, pe fața lui era întipărit iadul. Sigur că mi-am dat toată silința – toți am făcut-o într-un fel sau altul, dar o dată întâmplarea produsă pe gazonul acela verde al găurii a optsprezecea de la Mid-Ocean, nu mai era nimic de făcut, decât să încerci să aduni rămășițele. Însă Masters era ca un câine rănit. S-a îndepărtat de noi, s-a retras într-un colț și mârâia când cineva încerca să se apropie de el. Mi-am dat chiar osteneala de a-i scrie două scrisori; mai târziu mi-a spus că le rupsese bucăți fără să le citească. Într-o zi ne-am adunat mai mulți și l-am invitat la o petrecere a burlacilor, în bungaloul meu, unde am încercat să-l îmbătăm. Partea cu îmbătatul ne-a reușit. Puțin mai târziu am auzit o trosnitură în baie. Masters încercase să-și taie venele cu briciul meu. Asta ne-a răpit tot curajul; am fost ales să merg la guvernator și să discut cu el toată povestea. Guvernatorul avea cunoștință de ea, firește, dar sperase că nu va trebui să intervină. Acum se punea problema dacă Masters va putea măcar să rămână în serviciu. La muncă nu mai era bun de nimic, nevastă-sa era în centrul unui scandal public – era un om terminat și nu știam dacă-l vom putea repune pe picioare. Guvernatorul era un tip de ispravă. Odată obligat să ia măsuri, a hotărât ferm să facă un ultim efort de a amâna raportul aproape inevitabil către Whitehall care avea să zdrobească tot ce mai rămăsese din Masters. Și Providența a intervenit în ajutorul lui. Chiar a doua zi după discuția mea cu guvernatorul am primit de la Biroul Colonial o telegramă care anunța că urma să aibă loc o întrevedere la Washington pentru delimitarea drepturilor de pescuit în afara apelor teritoriale, iar Bermudele și Bahamasul fuseseră invitate să-și trimită reprezentanții guvernelor. Guvernatorul l-a convocat pe Masters, l-a mustrat critic și deschis, i-a spus că va

fi trimis la Washington și că ar face bine să-și rezolve într-un fel sau altul problemele conjugale în următoarele șase luni și l-a trimis să-și facă bagajul. Masters a plecat peste o săptămână și a stat în Washington cinci luni, discutând despre pescuit. Am respirat cu toții ușurați și am avut grijă s-o respingem pe Rhoda Masters în societate ori de câte ori aveam prilejul.

Guvernatorul se opri din vorbit și-n salonul mare, puternic luminat se lăsă tăcerea. Își scoase batista din buzunar și-și șterse fața cu ea; amintirile îl aținaseră așa că ochii îi străluceau pe chipul îmbujorat. Se ridică în picioare și pregăti un pahar cu whisky și sifon pentru Bond și unul pentru sine. Bond spuse:

— Ce treabă urâtă! Presupun că nu se putea să nu se întâmple așa ceva mai devreme sau mai târziu, dar Masters a avut ghinionul să se întâmple atât de curând... Probabil că nevastă-sa era o cățea fără inimă. A arătat în vreun fel că-și regretă faptele?

Guvernatorul tocmai terminase de aprins un trabuc; se uită la vârful ce strălucea ușor și suflă peste el.

— A, nu! Se distra de minune. Probabil știa că nu va dura o veșnicie, dar aventura aceea era tot ce visase – ceea ce visează cititoarele revistelor pentru femei, iar ea era un exemplu tipic al mentalității respective. Avea totul: cea mai bună partidă de pe insulă, dragoste pe nisip, sub palmieri, distracții în oraș și la Mid-Ocean, plimbări cu mașina la viteze mari și plimbări cu barca cu motor – toate accesoriile aventurii de dragoste ieftine. Iar ca plasă de siguranță avea un sclav pe post de soț, care nu se amesteca, și o casă în care să se îmbăieze, să-și schimbe hainele și să doarmă câteva ceasuri. În plus, știa că-l va putea face pe Philip Masters să se întoarcă la ea. Era atât de servil! Nu va avea nicio greutate. Și pe urmă va putea să meargă pe la toți să-și ceară iertare, își va reactiva farmecul și toți o vor ierta. Va fi bine. Iar dacă nu ieșea bine, existau în lume bărbați din belșug în afară de Philip Masters – și, la drept vorbind, bărbați mai atrăgători. Uite, de exemplu toți bărbații de la clubul de golf! Putea să-și aleagă unul pe sprânceană, cât ai bate din palme. Nu, viața era plăcută și dacă femeia se poartă un pic obraznic, în definitiv, așa se poartă o mulțime de oameni. Uite, de exemplu, cum se poartă celebritățile de cinema la Hollywood! Ei bine, în scurt timp, Rhoda Masters a fost pusă la încercare. Tattersall s-a cam plictisit de ea; pe de altă parte, datorită soției

guvernatorului, părinți lui făceau un tărăboi teribil. Asta i-a oferit lui Tattersall pretextul de a ieși din toată povestea fără scene prea mari. În plus, fiind vară, insula era inundată de americance frumoase; era timpul pentru ceva prospătură. Așa că i-a dat Rhodei Masters papucii. Pur și simplu. I-a spus simplu că au terminat-o. Că părinții lui insistă, în caz contrar urmând să-i taie banii de buzunar. Asta se întâmpla cu două săptămâni înainte de întoarcerea lui Philip Masters din Washington și recunosc că Rhoda a suportat bine lovitura. Era tare din fire și știuse că asta se va întâmpla la un moment dat. Nu s-a jeluit – la drept vorbind, n-avea cui să se jeluiască. S-a dus pur și simplu la lady Burford și i-a spus că-i pare rău și că pe viitor îi va fi soție bună lui Philip Masters; s-a apucat să vadă de casă, a făcut curățenie și a pregătit totul la perfecție pentru marea scenă a împăcării. Nevoia de a obține această împăcare i-a devenit clară când a văzut atitudinea foștilor ei companioni de la Mid-Ocean. Devenise dintr-odată piază-rea acolo. Știi cum se întâmplă lucrurile de felul ăsta, chiar și într-un loc liberal cum ar fi un country club la tropice. Acum, nu doar cei care frecventau reședința guvernatorului, ci și membrii clicii comercianților din Hamilton o priveau dezaprobator. Devenise dintr-odată un bun de calitate inferioară, folosit și apoi aruncat. Și-a încercat vechea purtare veselă, de flirt, dar n-a mai funcționat. A fost respinsă brutal o dată sau de două ori, după care a încetat să mai meargă la club. Acum era esențial să-și recapete temelia sigură și să-și reînceapă încet ascensiunea. A renunțat să mai iasă din casă și și-a pus la bătaie toată puterea voinței, repetând iarăși și iarăși scena pe care o va interpreta – lacrimile, răsfățul de însoțitoare de bord, scuzele și explicațiile îndelungi și sincere, patul dublu.

— Și atunci s-a întors acasă Philip Masters.

Guvernatorul se opri, îl privi pe Bond meditativ și spuse:

— Dumneata nu ești căsătorit, dar cred că e la fel în toate relațiile dintre un bărbat și o femeie: pot supraviețui atât timp cât între cei doi oameni implicați există un fel de omenie elementară. Când orice urmă de bunătate dispare, când unuia nu-i pasă, sincer și evident, dacă celălalt e viu sau mort, nu mai are niciun rost. Această insultă anume la adresa orgoliului -ba mai rău, la adresa instinctului de autoconservare – nu poate fi iertată. Am observat-o în sute de căsnicii. Am văzut relații

refăcute după infidelități flagrante, am văzut infracțiuni și chiar crime iertate de către celălalt, ca să nu mai spun falimente și toate celelalte forme de infracțiuni sociale. Boli incurabile, orbire, catastrofe – toate acestea pot fi depășite, dar moartea omeniei obișnuite la unul dintre parteneri – niciodată. M-am gândit la asta și am inventat o denumire cam pompoasă pentru acest factor elementar al relațiilor omenești. L-am numit „Legea dramului de alinare”.

— O denumire splendidă! comentă Bond. Sună impresionant, fără doar și poate. Și înțeleg, desigur, la ce vă referiți și cred că aveți absolută dreptate. Dramul de alinare – cantitatea de mângâiere. Da, presupun că se poate afirma că toate relațiile de dragoste și de prietenie se bazează, în ultimă instanță, pe asta. Ființele omenești simt foarte multă insecuritate. Când celălalt nu numai că te face să simți insecuritate, ci mai mult, pare să vrea să te distrugă, evident că asta înseamnă sfârșitul relației. „Dramul de alinare” atinge cota zero. Trebuie să fugi, ca să te salvezi. Masters a înțeles acest lucru?

Guvernatorul nu răspunse la întrebare, ci zise:

— Rhoda Masters ar fi trebuit să sesizeze avertismentul în clipa când bărbatul ei a intrat pe ușa bungaloului. Nu era vorba atât de ceea ce a văzut la suprafață – deși mustața dispăruse și părul lui Masters redevenise chica zburlită de la prima lor întâlnire –, ci de expresia ochilor și a gurii și de bărbia rigidă. Rhoda Masters se îmbrăcase cu cea mai cuminte rochie, renunțase la aproape tot machiajul și se așezase pe un fotoliu astfel încât lumina ce intra pe fereastră să-i lase fața pe jumătate în umbră și să lumineze paginile cărții pe care-o ținea în poală. Hotărâse că atunci când el intra pe ușă va ridica privirea de pe carte, docilă supusă și va aștepta ca el să-i vorbească. Apoi se va ridica se va apropia de el tăcută și se va opri în fața lui cu capul plecat. Îi va spune totul, va da frâu liber lacrimilor, el o va lua în brațe, iar ea va promite și iar va promite. Exersase scena de mai multe ori, până când rezultatul o mulțumise. Și într-adevăr, a ridicat privirea de pe paginile cărții, îndatoritoare. Masters și-a lăsat jos valiza tăcut, s-a apropiat încet de cămin și a rămas acolo, privind-o cu un aer distrat. Expresia din ochii lui era rece, impersonală și lipsită de interes. A băgat mâna în buzunarul interior al hainei, de unde a scos o foaie de hârtie, și a rostit pe tonul detașat al unui agent

imobiliar: „Asta e o schiță a casei. Am împărțit casa în două. Camerele tale sunt bucătăria și dormitorul tău. Ale mele sunt camera asta și dormitorul de oaspeți. Ai voie să folosești baia când nu sunt eu înăuntru.” S-a aplecat și a lăsat hârtia pe cartea ei deschisă. „Nu ai voie să intri în camerele mele decât atunci când avem invitați prieteni.” Rhoda Masters a deschis gura să vorbească, dar el a ridicat mâna. „Asta e ultima oară când îți vorbesc în particular. Dacă-mi vorbești, nu-ți voi răspunde. Dacă dorești să-mi comunici ceva, poți lăsa un bilet în baie. Mă aștept ca mesele să-mi fie pregătite punctual și așezate în sufragerie, pe care ai voie s-o folosești după ce termin. Îți voi da douăzeci de lire pe lună pentru a acoperi cheltuielile casei, și suma aceasta îți va fi trimisă de avocații mei în ziua de întâi a fiecărei luni. Avocații mei pregătesc actele de divorț. Divorțez de tine și nu vei contesta acțiunea, pentru că nu poți. Un detectiv particular a oferit dovezi depline ce te incriminează. Procesul va avea loc peste un an, când îmi expiră șederea în Bermude. Până atunci, în public ne vom purta ca un cuplu căsătorit normal.” Masters a băgat mâinile în buzunar și a privit-o politicos. Ei îi șiroiau lacrimile pe față. Avea un aer îngrozit, de parcă ar fi lovit-o cineva. Masters a rostit cu indiferență: „Mai vrei să știi altceva? Dacă nu, ai face bine să-ți aduni lucrurile de aici și să te muți în bucătărie.” S-a uitat la ceas. „Aș vrea să cinez în fiecare seară la opt. Acum e șapte și jumătate.”

Guvernatorul se opri și luă o înghițitură de whisky, apoi spuse:

— Am pus toate astea cap la cap din puținul pe care mi l-a spus Masters și din detaliile mai complete pe care i le-a dat Rhoda Masters lady-ei Burford. Pe cât se pare, Rhoda Masters a încercat să-l miște pe toate căile – prin argumente, prin rugăminți, prin istericale. El a rămas neclintit. Pur și simplu nu reușea să se facă auzită. Era ca și cum Masters ar fi plecat și ar fi trimis acasă pe altcineva care să-l reprezinte în această conversație extraordinară. În cele din urmă, ea a trebuit să accepte. N-avea niciun ban, îi era imposibil să-și plătească întoarcerea în Anglia. Ca să aibă un pat și mâncare, trebuia să facă ce-i spunea el. Și așa a și fost: timp de un an au trăit astfel, politicoși unul cu altul în public, dar absolut tăcuți și separați când erau singuri. Firește că schimbarea ne-a uluit pe toți. Nici el, nici ea nu au dezvăluit nimănui aranjamentul – ei probabil că i-ar fi fost rușine, iar Masters n-avea niciun motiv. Masters ne

părea ceva mai retras decât înainte, însă munca sa era excelentă și toți au răsuflat ușurați și au căzut de acord că, printr-un miracol, căsnicia a fost salvată. Și el, și ea au fost foarte apreciați pentru acest lucru și au devenit un cuplu popular, totul fiind iertat și dat uitării... Anul a trecut și a sosit timpul ca Masters să plece. A anunțat că Rhoda va mai rămâne câtva timp ca să închidă casa și împreună au trecut prin obișnuita rundă de petreceri de rămas-bun. Am fost puțin surprinși văzând că ea n-a venit să-i petreacă la vapor, dar el a spus că nu se simțea bine. Asta a fost tot, până când au început să vină din Anglia vești despre divorț, după vreo două săptămâni. Atunci, Rhoda Masters a apărut la reședința guvernatorului și a avut o discuție lungă cu lady Burford; treptat s-a aflat întreaga poveste, inclusiv capitolul următor, de-a dreptul cumplit.

Guvernatorul bău ultima înghițitură de whisky; gheața răpăi sec când el lăsă încet paharul pe masă.

— Pe cât se pare, în ziua plecării, Masters a găsit în baie un bilet de la nevastă-sa, care spunea că trebuie neapărat să-l vadă pentru o ultimă discuție, înainte ca el s-o părăsească pentru totdeauna. Mai existaseră bilete asemănătoare și înainte, și Masters le rupea de fiecare dată și lăsa bucățelele de hârtie pe polița de deasupra chiuvetei. De astă dată a mâzgălit un bilet prin care-i fixa o întrevedere în salon, în seara aceea, la ora șase. Când a venit timpul, Rhoda Masters a apărut umilă din bucătărie. Renunțase demult să mai facă scene încărcate de emoții sau să încerce să se arunce la mila lui. Stând în picioare liniștită, i-a spus că mai avea doar zece lire din banii destinați cheltuielilor casei pe luna respectivă și în rest n-avea absolut nimic, așa că după plecarea lui o păștea sărăcia. „Ai bijuteriile pe care ți le-am dăruit și mantia de blană.” „Aș fi norocoasă dacă aș primi cincizeci de lire pe ele.” „Va trebui să-ți găsești de lucru.” „Va dura până-mi găsesc. Va trebui să locuiesc undeva. Trebuie să eliberez casa în două săptămâni. Refuzi să-mi dai cât de puțin? Am să mor de foame!” Masters a privit-o calm. „Ești frumușică, n-ai să mori de foame niciodată.” „Trebuie să mă ajuți, Philip! Trebuie! N-ar fi util pentru cariera ta dacă m-aș duce să cerșesc la reședința guvernatorului.” În afară de câteva obiecte disparate, nimic din casă nu le aparținea – o primiseră gata mobilată. Cu o săptămână înainte, proprietarul trecuse pe-

acolo și aprobase inventarul. Mai rămânea doar mașina lor, un Morris pe care Masters îl achiziționase la mâna a doua și un radio-gramofon pe care-l cumpărase în disperare de cauză, încercând să-și distreze soția înainte ca ea să se apuce de golf. Philip Masters s-a uitat la ea pentru ultima oară – n-avea s-o mai vadă niciodată – și a spus: „Bine, îți las mașina și radio-gramofonul. Asta e tot. Trebuie să împachetez. Adio.” Și a ieșit și s-a dus în camera lui.

Guvernatorul se uită la Bond.

— Cel puțin un ultim mic gest amabil, nu? (Zâmbi mohorât.) După ce el a plecat și ea a rămas singură, Rhoda Masters a luat mașina, inelul de logodnă, cele câteva bijuterii fără valoare și etola din blană de vulpe, s-a dus în Hamilton și a făcut turul caselor de amanet. În cele din urmă a adunat patruzeci de lire de pe bijuterii și șapte lire pentru etolă. După aceea s-a dus la reprezentanța auto a cărei nume era scris pe bordul mașinii și a cerut să discute cu managerul. Când l-a întrebat cât i-ar putea da pentru mașină, omul a crezut că-și bate joc de el. „Dar, doamnă, domnul Masters a cumpărat mașina în rate și a rămas foarte tare în urmă cu plățile! Sigur v-a spus că a trebuit să-i trimitem o scrisoare prin avocatul nostru, chiar săptămâna trecută! Am aflat că pleacă. El ne-a răspuns în scris că veți veni să faceți aranjamentele necesare. Să văd…” A luat un dosar și l-a răsfoit. „Da, pentru mașină se datorează exact două sute de lire.” Bineînțeles, Rhoda Masters a izbucnit în plâns și în final managerul a acceptat să ia înapoi mașina, cu toate că acum nu mai valora două sute de lire, însă a insistat ca ea să i-o lase pe loc, cu benzina din rezervor cu tot. Rhoda Masters n-a putut decât să accepte și să fie recunoscătoare că nu va fi dată în judecată; a ieșit din magazin, pe strada încinsă și știa deja ce va afla când ajungea la magazinul de aparatură radio. Și a avut dreptate. Aceeași poveste, numai că de astă dată a trebuit să plătească zece lire ca să-l convingă pe om să ia înapoi radio-gramofonul. Cineva a dus-o cu mașina până destul de aproape de bungalou; ajunsă acolo, s-a aruncat pe pat și a plâns tot restul zilei. Era deja o femeie înfrântă, iar acum, Philip Masters o lovise când se afla la pământ.

Guvernatorul tăcu câteva clipe, după care reluă:

— Extraordinară situație, zău așa! Un om ca Masters – bun, sensibil, care în mod normal n-ar face rău nici măcar unei muște

– a făptuit una din cele mai pline de cruzime acțiuni din câte-mi amintesc din toată experiența mea. Intrase în funcțiune legea mea… (Guvernatorul zâmbi subțire.) Oricare ar fi fost păcatele ei, dacă i-ar fi oferit acel „Dram de alinare”, el nu s-ar fi putut purta niciodată astfel cu ea. În condițiile date însă, trezise în el o cruzime bestială – o cruzime care poate că zace ascunsă în noi toți și pe care doar o amenințare la adresa existenței noastre o poate aduce la suprafață. Masters voia s-o facă pe fată să simtă nu atâta suferință cât simțise el, fiindcă asta era imposibil, ci cât de multă era capabil să provoace. Iar gestul acela fals cu automobilul și radio-gramofonul a fost un exemplu diabolic de sclipitor de acțiune întârziată, care să-i aducă aminte, chiar după plecarea lui, cât de mult o ura, cât de mult voia în continuare s-o facă să sufere.

— Trebuie că a fost o experiență zdrobitoare! zise Bond. Extraordinar, cât de mult rău își pot face oamenii unii altora! Începe să-mi fie milă de fată. Ce s-a întâmplat cu ea în cele din urmă – și, dacă tot veni vorba, cu el?

Guvernatorul se ridică în picioare și se uită la ceas.

— Cerule mare, e aproape miezul nopții! Și am ținut personalul treaz până acum – la fel și pe dumneata, adăugă el zâmbind.

Se duse la cămin și sună din clopoțel. Apăru un majordom negru; guvernatorul se scuză pentru că l-a ținut treaz și-i spuse să încuie și să stingă luminile. Bond se ridicase în picioare. Guvernatorul se întoarse spre el.

— Hai să mergem, și-ți voi spune restul. Te însoțesc prin grădină, ca să mă conving că paznicul îți deschide să ieși.

În pas agale, traversară încăperea lungă și coborâră treptele late ce duceau în grădină. Era o noapte frumoasă, cu o lună plină ce gonea deasupra lor, în înaltul cerului, printre norii vaporoși. Guvernatorul spuse:

— Masters a rămas în Serviciul Colonial, dar cumva n-a mai reușit să se ridice la înălțimea începutului frumos pe care-l avusese. După povestea din Bermude părea că a pierdut definitiv ceva. Experiența omorâse o parte din el. Era un om mutilat. În principal din vina ei, desigur, dar presupun că ceea ce i-a făcut fostei sale neveste a rămas viu în el și poate că-l bântuia. Era bun în meserie, însă cumva își pierduse latura umană și treptat s-a pustiit. Desigur, nu s-a recăsătorit

niciodată; în cele din urmă a fost retrogradat la un post de funcționar mărunt și când nici asta n-a mers, s-a pensionat și a plecat să trăiască în Nigeria – s-a întors la singurii oameni din lume care-i arătaseră cât de puțină bunătate, s-a întors în locul de unde a început totul. Cam tragic, la drept vorbind, dacă-mi amintesc ce fel de om era când eram tineri.

— Și fata?

— O, ea a avut parte de o perioadă grea. Am făcut chetă pentru ea și a lucrat sporadic și superficial, primind slujbe mai mult sau mai puțin din milă. A încercat să se angajeze din nou ca însoțitoare de bord, dar felul în care-și reziliase contractul cu Imperial Airways a scos-o din cursă. Pe vremea aceea nu existau atât de multe companii aeriene și se găseau din belșug candidatele pentru puținele posturi de însoțitoare de bord existente. Soții Burford au fost transferați în Jamaica în același an, iar asta a lăsat-o fără principalul sprijin – cum spuneam, lady Burford avusese mereu o slăbiciune pentru ea. Rhoda Masters era la un pas de sărăcia lucie. Cum încă arăta bine, o vreme au întreținut-o diferiți bărbați, dar într-o așezare mică precum Bermudele nu poți face turul prea mult timp. Era la un pas de a deveni prostituată și de a avea necazuri cu poliția, când Providența a intervenit din nou și a decis că Rhoda Masters a fost pedepsită suficient. A primit o scrisoare de la lady Burford, însoțită de costul călătoriei până în Jamaica, în care-i spunea că i-a găsit un post de recepționeră la hotelul Blue Hills, unul dintre cele mai bune din Kingston. Așa că a plecat și presupun – la vremea aceea fusesem deja transferat în Rodezia – că Bermudele au fost extrem de ușurate că n-o vor mai vedea.

Guvernatorul și Bond ajunseseră la poarta latã de la intrarea reședinței guvernatorului. Dincolo de ei sclipea în lumina lunii peisajul în alb, negru și roz al străduțelor înghesuite, cu case frumoase acoperite cu șindrilă, cu frontoane și balcoane ca de turtă dulce, ce alcătuiesc orașul Nassau. Cu un zăngănit sonor, sentinela luă poziție de drepți și prezentă arma. Guvernatorul ridică mâna.

— În regulă, pe loc repaus!

Sentinela mecanică zăngăni iarăși, animată pentru scurt timp, după care se lăsă tăcerea. Guvernatorul spuse:

— Și așa se încheie povestea, cu excepția unei ultime întorsături a sorții. Într-o bună zi, un milionar canadian s-a cazat

la hotelul Blue Hills și a rămas acolo toată iarna. La plecare a luat-o pe Rhoda Masters cu el în Canada și s-a însurat cu ea. Și de atunci, ea trăiește în puf.

— Cerule mare! Ăsta da noroc! Nu l-a prea meritat.

— Presupun că nu, dar cine poate spune? Viața e înșelătoare. Poate că Soarta a decis că a plătit destul pentru tot răul pe care i l-a făcut lui Masters. Poate că mama și tatăl lui Masters au fost adevărații vinovați: l-au transformat într-un om predispus la accidente. El s-a implicat în catastrofa afectivă care-l păștea în mod inevitabil și pentru care îl condiționaseră părinții. Soarta a ales-o pe Rhoda ca instrument al ei, și acum tot soarta a recompensat-o pentru serviciile aduse. Lucrurile de felul ăsta sunt greu de judecat. În orice caz, l-a făcut foarte fericit pe canadianul ei. Astă-seară mi-au părut amândoi fericiți.

Bond izbucni în râs. Dintr-odată, dramele violente din propria sa viață păreau de-a dreptul goale, lipsite de substanță. Povestea cu rebelii lui Castro și iahturile incendiate era material bun pentru o bandă desenată de aventuri dintr-un ziar ieftin. Stătuse lângă o femeie plictisitoare la un dineu plictisitor și o remarcă întâmplătoare îi deschisese în față cartea violenței autentice – a acelei *Comedie Humaine* în care pasiunile omenești sunt intense și reale, în care Soarta joacă un joc mai autentic decât orice conspirație a Serviciilor Secrete concepută de guverne. Se întoarse cu fața spre guvernator și-i întinse mâna.

— Vă mulțumesc pentru poveste! Și vă datorez scuze. Am considerat-o pe doamna Harvey Miller foarte plictisitoare. Datorită dumneavoastră n-o voi uita niciodată. Trebuie să acord mai multă atenție oamenilor! Mi-ați dat o lecție.

Dădură noroc; guvernatorul zâmbi.

— Mă bucur că povestea ți-a stârnit interesul. Mă temeam să nu te plictisească. Duci o viață foarte palpitantă! Ca să fiu sincer, nu mă tăia capul ce am putea discuta după cină. Viața în Serviciul Colonial e foarte banală.

Își urară noapte bună și Bond plecă pe strada tăcută ce ducea spre port și spre Hotelul colonial britanic. Reflectă la întrevederea pe care urma s-o aibă a doua zi dimineața cu paza de coastă și cu agenții FBI, în Miami, și perspectiva aceasta, care înainte îl interesase, ba chiar îl incitase, îi părea acum de-a dreptul plicticoasă și inutilă.

PARTEA A PATRA

Risico[17]

— În această afacere există mult *risico.*

Cuvintele fură rostite cu glas scăzut pe sub mustața groasă, șatenă. Ochii negri și duri analizau încet chipul lui Bond și mâinile acestuia, care rupeau cu grijă, în bucăți mici, un plic de chibrituri pe care scria Albergo Colombo d'Oro.

James Bond simți că e cercetat. Examinarea furișă începuse de când făcuse cunoștință cu omul, cu două ore mai devreme, în barul Excelsior. I se spusese să se uite după un bărbat cu mustață groasă, care va sta singur la masă, bând un cocteil Alexandra. Semnalul secret de recunoaștere îl amuzase: băutura cremoasă, feminină era mult mai iscusită decât ziarul împăturit, floarea la butonieră sau mănușile galbene care alcătuiau venerabilele semnale învechite folosite de agenți. Avea totodată și marele merit de a putea funcționa și singur, fără posesorul lui. Iar Kristatos îl pusese de la bun început la o mică încercare. Când Bond intrase în bar și se uitase în jur, înăuntru se aflau vreo douăzeci de oameni, toți fără mustață. Dar la o masă din colț, în celălalt capăt al încăperii înalte și discrete, flancat de o farfurioară cu măsline și una cu alune acaju, se afla paharul cu picior înalt conținând cocteilul de votcă cu frișcă. Bond se duse direct la masa aceea, își trase un scaun și se așeză. Chelnerul sosi imediat.

— Bună seara, domnule. Signor Kristatos vorbește la telefon.

Bond încuviință.

— Un Negroni. Cu gin Gordon, te rog.

Chelnerul se duse la bar.

— Un Negroni. Cu Gordon.

Mâinile mari și păroase ridicară scaunul cel mic de parcă ar fi cântărit cât o cutie de chibrituri și-l strecurară sub șoldurile grase.

— Îmi pare foarte rău, dar a trebuit să schimb o vorbă cu Alfredo.

---

[17] Risc (it.).

Nu-și strânseră mâna. Pesemne că erau cunoștințe vechi. În același domeniu de activitate. Ceva gen import-export. Cel tânăr părea american. Nu, nu cu hainele acelea! Englez.

Bond lovi înapoi mingea servită cu putere.

— Ce mai face băiețelul?

Ochii negri ai lui signor Kristatos se îngustară. Da, i se spusese că omul e profesionist. Ridică mâinile în lateral.

— Cam tot așa. La ce te poți aștepta?

— Poliomielita e cumplită.

Cocteilul Negroni sosi și cei doi se așezară comod pe scaune, sprijiniți de spetează, fiecare mulțumit că are de-a face cu un om de același calibru – lucru rar în meseria lor. De atâtea ori se întâmpla, înainte chiar de a porni într-o misiune în tandem ca aceea să-și piardă încrederea în rezultat! Exista de atâtea ori, cel puțin în imaginația lui Bond, un miros slab de ars la un astfel de rendez-vous! Cunoștea acel miros: semnul că acoperirea lui a început deja să fumege pe la poale. La momentul oportun, țesătura fumegândă va lua foc, iar el se va frige. Atunci partida va fi ca și încheiată, iar el va trebui să hotărască dacă iese din misiune ori așteaptă să tragă cineva în el. La întâlnirea aceea însă nu existase nicio bâjbâială.

În aceeași seară, mai târziu, la micul restaurant din apropiere de Piazza di Spagna numit Colomba d'Oro, Bond constată amuzat că e tot în perioada de probă. Kristatos continua să-l observe și să-l cântărească, întrebându-se dacă poate avea încredere în el. Remarca despre riscurile din afacere era cea mai apropiată de o recunoaștere din partea lui Kristatos că ar avea o afacere comună. Bond se simți încurajat. Inițial nu crezuse cu adevărat în Kristatos, însă toate aceste precauții puteau să însemne un singur lucru: că intuiția lui M. dădea roade, că Kristatos știa ceva foarte important. Bond lăsă în scrumieră ultima fărâmă de chibrit și spuse blajin:

— Am fost învățat cândva că orice afacere care aduce profit mai mare de zece la sută sau se desfășoară după ora nouă seara e o afacere periculoasă. Afacerea care ne aduce laolaltă oferă un profit de până la sută la sută și se desfășoară aproape exclusiv seara. Așadar, e evident o afacere riscantă, din ambele motive. (Coborî vocea.) Există fonduri disponibile. Dolari, franci elvețieni, bolivari venezueleni – orice e convenabil.

— Asta mă bucură! Am deja prea multe lire. (Signor Kristatos luă în mână meniul.) Dar haide să ne hrănim cu ceva. În afaceri importante, omul nu trebuie să ia decizii pe stomacul gol.

•

Cu o săptămână înainte, M. îl chemase pe Bond în biroul său; era prost dispus.

— Lucrezi la ceva, zero-zero șapte?

— Doar la niște hârtii, domnule.

— Cum adică, doar la niște hârtii? replică M. făcând semn cu pipa spre tava lui cu documente primite, plină-vârf. Cine n-are hârtii?!

— Voiam să spun că n-am nimic activ, domnule.

— Păi așa spune!

M. luă un teanc de dosare roșu-închis, legate laolaltă cu bandă adezivă, și-l împinse atât de brutal pe suprafața mesei de lucru încât Bond fu nevoit să-l prindă.

— Poftim, alte hârtii! În cea mai mare parte de la Scotland Yard – brigada lor de narcotice. Mai e o grămadă de la Ministerul de Interne și de la Ministerul Sănătății, plus niște drăguțe de rapoarte groase de la Controlul Internațional al Opiului din Geneva. Ia-le și citește-le! Vei avea nevoie de ziua de azi și mare parte din seara asta. Mâine iei avionul spre Roma și pornești pe urma barosanilor. E clar?

Bond spuse că da. Acum își explica și enervarea lui M.: nimic nu-l înfuria mai mult decât să trebuiască să-și ia oamenii de la însărcinarea lor principală. Respectiva însărcinare era spionajul și, la nevoie, sabotajul și subversiunile. Orice altceva însemna o folosire incorectă a Serviciului Secret și a fondurilor acestuia, care, Dumnezeu știa bine, erau și-așa reduse.

— Întrebări? zise M. cu bărbia ridicată ca prova unei corăbii.

Bărbia aceea părea să-i spună lui Bond să ia dosarele, să iasă naibii din birou și să-l lase pe M. să treacă la ceva important. Bond însă știa că o parte din toate acestea – deși mică – era prefăcătorie. M. avea anumite idei fixe, celebre în Serviciu, și știa bine care sunt, dar asta nu însemna că le lasă să înceteze să-i roiască în minte. Existau idei fixe de maximă importanță, precum matca în roiul de albine – de exemplu, folosirea incorectă a Serviciului și căutarea informațiilor adevărate, nu a celor care ți-ai dori să fie adevărate – și existau altele de importanță mai mică, precum albinele lucrătoare. Între ele se

includeau idiosincrasii cum ar fi refuzul de a angaja bărboși sau indivizi complet bilingvi, respingerea imediată a oamenilor care încercau să facă presiuni asupra sa prin relațiile lor de familie cu membri ai Cabinetului, neîncrederea în bărbații și femeile care se îmbrăcau „prea elegant” și în cei care-i spuneau „domnule” în afara serviciului și o încredere exagerată în scoțieni. Însă M. era conștient în mod ironic de obsesiile sale, așa cum, după părerea lui Bond, erau și Churchill sau Montgomery de ale lor. Nu-l deranja niciodată să i se arate că merge la cacealma cu ele – căci în parte asta și făcea. În plus, nici în vis nu s-ar fi gândit să-l trimită pe Bond într-o misiune fără instruirea corespunzătoare. Bond știa toate acestea, așa că zise blajin:

— Două lucruri, domnule. De ce acceptăm treaba asta și ce date are Departamentul I, dacă are, despre oamenii implicați?

M. îi aruncă o privire dură, acră, și-și roti scaunul pieziș, ca să poată privi norii înalți de octombrie gonind grăbiți dincolo de fereastra lată. Își luă pipa, suflă în ea cu putere, după care, de parcă această acțiune l-ar fi ajutat să scape de surplusul de tensiune, o așeză la loc pe masa de lucru, cu blândețe, și spuse pe un ton răbdător și rezonabil:

— După cum îți închipui, zero-zero șapte, nu doresc ca Serviciul să se implice în această afacere cu droguri. Tot anul ăsta, nu demult, a trebuit să te scot de la îndatoririle tale timp de două săptămâni ca să mergi în Mexic și să scapi de cultivatorul acela mexican. A fost cât pe ce să fii omorât. Te-am trimis fiindcă Divizia Specială mi-a cerut acest serviciu. Când te-a cerut acum din nou, ca să abordezi banda asta de italieni, am refuzat. Ronnie Vallance s-a dus pe la spatele meu la Ministerul de Interne și la Ministerul Sănătății. Miniștrii respectivi au făcut presiuni asupra mea. Am spus că e nevoie de tine aici și că n-am pe nimeni altcineva de oferit. Atunci, cei doi miniștri s-au dus la prim-ministru.

După o scurtă tăcere, M. continuă:

— Și asta a fost tot. Trebuie să recunosc că prim-ministrul a fost foarte convingător. A adoptat poziția cum că, în cantitățile în care intră mai nou în țară, heroina e un instrument de război psihologic, că secătuiește puterea țării. A spus că n-ar fi surprins dacă ar fi vorba de mai mult decât o bandă de italieni porniți să facă bani cu nemiluita, că în spatele ei se află subversiunea și nu banii. (M. zâmbi acru.) Bănuiesc că Ronnie Vallance a

născocit argumentul ăsta. Pe cât se pare, oamenii lui de la narcotice se chinuie ca niște draci cu traficul – încearcă să-l împiedice să pună stăpânire pe adolescenți, cum s-a întâmplat în America. Se pare că discotecile și sălile de jocuri mecanice sunt pline de distribuitori. Brigada Fantomă a lui Vallance a reușit să pătrundă pe urma drogurilor, până la unul dintre intermediari, și nu există nicio îndoială că toată cantitatea vine din Italia, ascunsă în mașinile turiștilor italieni. Vallance a făcut tot ce a putut prin intermediul poliției italiene și a Interpolului, însă n-a ajuns nicăieri. Oamenii lui ajung până la un anumit punct al distribuției, arestează câțiva indivizi mărunți și apoi, când par să se apropie de centru, se izbesc de un zid. Cei din cercul interior al distribuției sunt prea speriați sau prea bine plătiți.

Bond îl întrerupse.

— Poate că undeva e implicată protecția, domnule. Afacerea aceea, Montesi, n-a arătat prea bine.

M. ridică din umeri nerăbdător.

— Se poate, se poate. Și va trebui să te ferești și de asta, dar eu unul am impresia că în cazul Montesi s-a făcut o curățenie de proporții. Oricum, când prim-ministrul mi-a dat ordinul de a mă ocupa de misiune, mi-a dat prin minte să vorbesc nițel cu Washingtonul. Cei de la CIA au fost foarte săritori. Știi că Biroul de Narcotice are o echipă în Italia – încă din vremea războiului. Biroul n-are nimic de-a face cu CIA, fiind condus – să nu-ți vină să crezi! – de Departamentul Trezoreriei american. Trezoreria americană controlează un așa-zis Serviciu Secret care urmărește contrabanda cu droguri și contrafacerea acestora. Un aranjament cam țicnit – mă întreb deseori ce părere au despre el cei de la FBI. În orice caz...

M. își roti încet scaunul cu spatele spre fereastră; își duse mâinile la ceafă, cu degetele împletite și se lăsă pe spetează, uitându-se la Bond.

— Ideea e că Biroul Roma al CIA colaborează îndeaproape cu această mică echipă de la narcotice. E silit s-o facă, pentru a preîntâmpina călcările reciproce pe bătături în misiuni și așa mai departe. Iar CIA-ul – de fapt, însuși Alan Dulles – mi-a dat numele celui mai bun agent de narcotice folosit de Birou. Pe cât se pare, e agent dublu. Face puțină contrabandă, ca acoperire. Un tip pe nume Kristatos. Dulles spunea că, firește, nu-și poate

implica oamenii în niciun fel și că e destul de sigur că Departamentul Trezoreriei nu s-ar bucura dacă biroul său din Roma ar colabora prea strâns cu noi. A spus însă că, dacă vreau, îi va trimite vorbă acestui Kristatos cum că unul dintre ăă... cei mai buni oameni ai noștri ar vrea să ia legătura cu el, în ideea de a face afaceri. I-am răspuns că aș aprecia asta foarte mult și ieri am primit de veste că întâlnirea e fixată pentru poimâine. Vei găsi toate detaliile acolo, zise M. făcând semn spre dosarele din fața lui Bond.

În cameră se lăsă câteva clipe tăcerea. Bond se gândea că toată povestea părea neplăcută, periculoasă și categoric murdară. Cu acest ultim atribut în minte, se ridică în picioare și luă dosarele.

— În regulă, domnule. Se pare că e vorba de bani. Cât vom plăti pentru ca traficul să înceteze?

M. își lăsă scaunul să se încline în față, puse mâinile pe masa de lucru, una lângă alta și zise pe ton aspru:

— O sută de mii de lire sterline. În moneda oricărei țări. Asta e cifra prim-ministrului. Eu însă nu vreau să pățești ceva – în niciun caz scoțând din foc castanele altora. Așa că mai poți adăugă încă maximum o sută de mii, dacă apar probleme urâte. Rețelele drogurilor sunt cele mai mari și mai greu de penetrat din tot peisajul criminalității.

M. întinse mâna spre tava cu documente primite, luă un dosar cu telegrame și spuse fără să ridice privirea:

— Ai grijă de tine.

•

Signor Kristatos luă meniul și spuse:

— Domnule Bond, eu nu mă învârt cu coada. Cât?

— Cincizeci de mii de lire sterline pentru rezultate sută la sută.

Kristatos replică pe ton indiferent:

— Da, sunt niște fonduri importante. Voi lua pepene galben cu șuncă prosciutto și o înghețată cu ciocolată. Seara nu mănânc măreț. Localul ăsta are propriul vin de Chianti, îl recomand.

Chelnerul sosi și urmă o sporovăială vioaie în italiană. Bond comandă Tagliatelli Verdi[18] cu sos genovez, despre care Kristatos spuse că avea următoarele ingrediente îndoielnice: busuioc, usturoi și conuri de brad. După plecarea chelnerului,

[18] Paste plate și înguste, cu verdeață.

Kristatos se apucă să mestece în tăcere o scobitoare de lemn. Fața i se întunecă și i se posomorî treptat, de parcă asupra minții sale s-ar fi abătut vremea proastă. Ochii negri și duri, care cercetau fără odihnă tot ce exista în restaurant, mai puțin pe Bond, scânteiau. Bond presupuse că Kristatos se întreabă dacă să trădeze sau nu pe cineva, așa că zise încurajator:

— În anumite circumstanțe, suma poate fi mai mare.

Kristatos părea să se fi decis. Rosti doar:

— Așa?

Își împinse scaunul și se ridică.

— Scuză-mă, trebuie să vizitez toaleta.

Cu o răsucire pe călcâie, porni iute spre capătul restaurantului. Bond simți dintr-odată că-i e foame și sete. Își turnă un pahar mare cu vin de Chianti și dădu pe gât jumătate, după care rupse o chiflă și începu să mănânce, ungând din belșug fiecare îmbucătură cu unt gros, galben. Se întrebă de ce chiflele și untul au gust delicios doar în Franța și Italia. Nu-l preocupa nimic altceva, acum totul era o chestiune de așteptare. Avea încredere în Kristatos, bărbatul cel voinic în care se încredeau americanii. Probabil că dădea un telefon care se va dovedi decisiv. Bine dispus, Bond privi pe fereastră trecătorii. Un bărbat ce vindea unul dintre ziarele partidului comunist trecu cu bicicleta. De coșul din fața ghidonului era prins un steguleț pe care scria, roșu pe alb: PROGRESSO? SI! AVVENTURI? NO![19] Bond zâmbi: până acum, așa stăteau lucrurile în ce-l privea și-și dorea să rămână la fel până la sfârșitul misiunii.

De cealaltă parte a încăperii pătrate și simple, la masa din colț de lângă casa de marcat, fata cea dolofană și bălaie, cu gură spectaculoasă îi spuse bărbatului jovial, cu poftă de viață, a cărui gură era legată de farfurie printr-o frânghie groasă de spaghete:

— Are un zâmbet cam crud, dar e foarte chipeș. De obicei spionii nu sunt atât de arătoși. Ești sigur că ai dreptate, *mein Täubchen*[20]?

Bărbatul tăie frânghia de spaghete cu dinții, se șterse la gură cu un șervet deja pătat vârtos cu sos de roșii, râgâi sonor și spuse:

---

[19] Progres? Da! Aventură? Nu! (it.).

[20] Porumbelul meu (germ.).

— Santos nu se înșală niciodată cu lucrurile de felul ăsta. Miroase spionii imediat; de aceea l-am ales pe el ca să-l urmărească permanent pe ticălosul ăla de Kristatos. Și în afară de un spion, cine s-ar gândi să petreacă o seară cu porcul ăla? Dar ne vom convinge.

Bărbatul scoase din buzunar o pocnitoare ieftină din tablă, de genul celor oferite împreună cu coifuri de hârtie și fluiere în serile de carnaval, și pocni cu ea o dată, ascuțit. În celălalt capăt al încăperii, *maître d'hotel*[21] lăsă baltă ceea ce făcea și veni repede.

— *Si, padrone*![22]

Omul îi făcu semn să vină; *maître d'hotel* se apropie și primi instrucțiunile date în șoaptă încuviință scurt, se duse la o ușă din apropierea bucătăriei, pe care scria UFFICIO[23], intră și închise ușa după el. Urmă punerea în aplicare, etapă cu etapă printr-o serie de manevre neînsemnate, a unui exercițiu perfecționat îndelung. Bărbatul de lângă casa de marcat continuă să mestece spaghete și să observe critic fiecare stadiu al operațiunii, de parcă ar fi fost o partidă de șah.

Maître d'hotel ieși pe ușa pe care scria UFFICIO, traversă grăbit restaurantul și-i spuse tare adjunctului său:

— O masă suplimentară pentru patru persoane. Imediat!

Adjunctul îi aruncă o privire directă și încuviință. Îl urmă pe *maître d'hotel* spre un spațiu aflat alături de masa lui Bond, pocni din degete ca să cheme ajutoare, împrumută un scaun de la o masă, alt scaun de la alta și, cu o plecăciune și o scuză, scaunul liber de la masa lui Bond. Al patrulea scaun era adus de către *maître d'hotel,* din direcția ușii pe care scria UFFICIO. Acesta așeză scaunul la locul lui între celelalte, iar în mijloc fu plasată o masă pe care fură așezate cu îndemânare expertă sticlăria și tacâmurile. Însă *maître d'hotel* se încruntă.

— Ai pus masa pentru patru persoane! Eu am spus trei – pentru trei persoane.

Cu un aer degajat, luă scaunul pe care-l adusese chiar el și-l mută la masa lui Bond, după care flutură mâna cu un gest care dădea liber ajutoarelor sale și toți se împrăștiară, fiecare la treburile lui.

---

[21] Șeful de sală (it.).

[22] Da, domnule patron (it.).

[23] Oficiu, birou (it.).

Mica suită de manevre de restaurant iuți și nevinovate durase cam un minut. În local intră un trio inofensiv de italieni; *maître d'hotel* îi întâmpină personal și-i conduse cu plecăciuni la masa proaspăt pusă, și astfel stratagema fu încheiată.

Bond abia dacă o băgase de seamă. Kristatos se întoarse de unde fusese, li se aduse mâncarea și-și îndreptară atenția spre farfurii. În timp ce mâncau discutară nimicuri – șansele la alegerile din Italia, ultimul model de mașină Alfa Romeo, pantofii italieni comparativ cu cei englezești. Kristatos era un bun vorbitor; părea să știe povestea ascunsă a tuturor lucrurilor. Oferea informații cu atâta detașare, încât nu păreau câtuși de puțin false sau menite să inducă în eroare. Vorbea engleza sa proprie, ici și colo cu câte o expresie împrumutată din alte limbi, rezultând astfel o combinație vioaie. Bond se simțea interesat și amuzat: Kristatos era un cunoscător dur – un om util. Nu-l surprindea deloc că oamenii CIA îl considerau valoros.

Li se aduse cafeaua; Kristatos aprinse o țigară de foi subțire, neagră, și începu să vorbească cu ea în gură, țigara săltând în sus și-n jos între buzele sale subțiri și drepte. Își așeză amândouă mâinile pe masă și, privind peticul de față de masă dintre ele, rosti cu glas scăzut:

— Afacerea asta. Intru în joc cu dumneata. Până acum am jucat numai cu americanii. Lor nu le-am spus ce-ți voi spune dumitale. Nu mi s-a cerut. Această *machina*[24] nu funcționează cu America. Sunt lucruri reglementate strict. Această *machina* funcționează numai cu Anglia. Da? *Capito*?

— Înțeleg. Fiecare are propriul teritoriu. Așa se procedează de obicei cu lucrurile de felul acesta.

— Exact. Acum, înainte să-ți dau informațiile, stabilim condiții, ca buni negustori. Da?

— Desigur.

Signor Kristatos examină fața de masă cu și mai mare atenție.

— Doresc zece mii de dolari americani, în hârtii de mărimi mici, până mâine la prânz. După ce distrugi *machina* doresc încă douăzeci de mii. (Kristatos ridică scurt privirea și cercetă fața lui Bond.) Eu nu sunt lacom. Eu nu îți iau toate fondurile, așa-i?

— Prețul este satisfăcător.

— *Bueno.* A doua condiție. Nu spui de unde capeți informațiile astea. Chiar dacă ești bătut.

---

[24] Mașinărie (it.).

— Mi se pare corect.

— A treia condiție. Capul acestei *machina* e un om rău.

Signor Kristatos se opri și ridică privirea. În ochii negri se zărea o lucire roșiatică. Buzele uscate, încordate se desprinseră de pe țigara de foi pentru a face loc cuvintelor.

— El trebuie *destrutto* – omorât!

Bond se lăsă pe speteaza scaunului și-i privi întrebător pe bărbatul din fața lui, care se aplecă ușor spre masă, așteptând. Așadar, apăruseră mecanisme în interiorul mecanismelor! Treaba asta era o vendetă de un fel sau altul. Kristatos voia să-și facă rost de un pistolar – și nici măcar nu-i plătea, ci dimpotrivă, pistolarul îl plătea pe el pentru privilegiul de a scăpa de un dușman. Nu era rău deloc! De bună seamă, aranjorul lucra acum la un aranjament de proporții: folosea Serviciul Secret ca să-și încheie socotelile personale. Bond întrebă încet:

— De ce?

— Cine nu pune întrebări nu capătă nicio minciună, zise signor Kristatos indiferent.

Bond își goli ceașca de cafea. Asta era povestea obișnuită a marilor sindicate ale crimei: nu vedeai niciodată mai mult decât vârful aisbergului. Ce conta însă pentru el? Fusese trimis ca să îndeplinească o anumită misiune. Dacă beneficiau și alții de pe urma reușitei sale, nimănui nu-i va păsa nici cât negru sub unghie – și în niciun caz lui M. Lui Bond i se ceruse să distrugă mașinăria. Dacă acel bărbat fără nume era mașinăria, distrugerea lui ar însemna să urmeze pur și simplu ordinele.

— Asta nu-ți pot promite, zise Bond. Sunt sigur că înțelegi. Tot ce pot spune e că dacă omul acela încearcă să mă distrugă, îl voi distruge.

Signor Kristatos scoase din suport o scobitoare, o despuie de învelitoarea din hârtie și se apucă să-și curețe unghiile; după ce termină cu cele de la o mână, ridică privirea și spuse:

— Eu nu risc des pe baza unor incertitudini. De data asta o voi face, pentru că dumneata mă plătești pe mine, nu eu pe dumneata. E în regulă? Acum îți voi da informațiile. Pe urmă vei fi singur – *solo.* Mâine seară plec cu avionul la Karachi. Am afaceri importante acolo. Pot doar să-ți dau informațiunile. După aceea, dumneata pornești cu mingea pe teren și… (Aruncă pe masă scobitoarea murdară.) *Che sera, sera*[25].

[25] Ce va fi, va fi (it.).

— În regulă.

Signor Kristatos își apropie scaunul mai mult de Bond și începu să-i vorbească pe ton scăzut, rapid. Dădu exemple de date și nume pentru a-și documenta narațiunea. Nu ezită nici măcar o dată în privința vreunui fapt concret și nu irosi timp cu amănunte irelevante.

Povestea era scurtă și plină de miez. În țară existau două mii de gangsteri americani – americani de origine italiană care fuseseră condamnați în SUA și expulzați. Acești oameni se aflau la mare strâmtoare. Erau trecuți pe cea mai neagră listă a tuturor forțelor de poliție și, din cauza antecedentelor penale, propriii lor concetățeni se fereau să-i angajeze. O sută din cei mai duri dintre aceștia și-au pus laolaltă finanțele și din această elită, câteva mici grupuri s-au mutat în Beirut, Istanbul, Tanger și Macao – marele centre ale contrabandei din lume. Alții, mai numeroși, îndeplineau rolul de curieri, iar capii au achiziționat, prin reprezentanți, o firmă farmaceutică mică și respectabilă din Milano. În acest centru, grupurile exterioare introduceau opiul de contrabandă și derivatele acestuia. Foloseau ambarcațiuni mici pe Mediterană, câțiva însoțitori de zbor de la o companie aeriană italiană cu curse charter și, ca sursă de aprovizionare săptămânală regulată, vagonul fără escală al trenului Orient Expres, în care membrii mituiți ai echipei de curățenie a trenului din Istanbul plasaseră secțiuni întregi de tapițerie falsă. Firma din Milano – Farmacia Colomba SA – avea rolul de punct de colectare și de centru convenabil pentru transformarea opiului brut în heroină. După aceea, curierii livrau mijlocitorilor din Anglia marfa, folosind autoturisme nevinovate de diferite mărci. Bond întrerupse povestirea.

— Agenții noștri vamali sunt buni la depistarea traficului de felul ăsta. Nu există multe ascunzători într-o mașină pe care ei să nu le cunoască. Unde transportă indivizii aceștia marfa?

— Totdeauna în roata de rezervă. Într-o singură roată de rezervă poți transporta heroină în valoare de douăzeci de mii de lire sterline.

— Nu sunt prinși niciodată, aducând marfa în Milano sau ducând-o mai departe?

— Sigur că da! De multe ori. Dar sunt oameni bine instruiți și sunt rezistenți. Nu vorbesc niciodată. Dacă sunt condamnați, primesc zece mii de dolari pentru fiecare an petrecut în

închisoare. Dacă au familie, familia lor e îngrijită. Iar când totul merge bine câștigă bani frumoși. E o întreprindere cooperativă. Fiecare își primește partea lui din *brutto.* Numai șeful primește o parte specială.

— În regulă. Ei bine, cine e omul ăsta?

Signor Kristatos ridică mâna la gură – încă mai avea țigara de foi între buze – și vorbi încet pe după această pavăză.

— Este un om căruia i se spune „Porumbelul”, Enrico Colombo. Este patronul acestui restaurant. De asta te aduc aici, ca să poți să-l vezi. Este bărbatul gras care stă cu o femeie blondă. La masa de lângă *cassa.* Ea e din Viena, o cheamă Lisl Baum. O târfă de *luxus.*

— Nu mai spune! replică Bond meditativ.

N-avea nevoie să se uite; o remarcase pe fată imediat ce se așezase la masă. Probabil că toți bărbații din restaurant o remarcaseră. Avea frumusețea veselă, îndrăzneață și deschisă pe care ar trebui s-o aibă teoretic vienezele în general, numai că puține o au. Vivacitatea și farmecul ei luminau colțul de încăpere în care se afla. Avea părul blond-cenușiu, cu cea mai zăpăcită tunsoare băiețească posibilă, un nas impertinent, o gură lată, râzătoare și o panglică neagră la gât. James Bond știa că ochii ei poposiseră asupra lui când și când pe parcursul serii. Însoțitorul ei părea exact genul de bărbat bogat, vesel și jovial pe care s-ar bucura să-l aibă de amant o vreme: îi va oferi distracții pe cinste, va fi generos și la sfârșit niciunul, nici celălalt nu vor avea regrete. În ansamblu, Bond îl aproba de individ. Îi plăceau oamenii veseli și expansivi, cu poftă de viață. Cum el personal nu putea s-o obțină pe fată, era măcar un lucru pozitiv că aceasta se afla pe mâini bune. Dar acum...? Bond aruncă o privire spre celălalt capăt al încăperii. Cei doi râdeau de ceva; bărbatul o bătu ușurel pe obraz, se ridică, se duse la ușa pe care scria UFFICIO, intră și închise ușa. Așadar, acesta era bărbatul cu marea filieră de contrabandă spre Anglia! Omul pe capul căruia M. pusese prețul de o sută de mii de lire, omul pe care Kristatos voia ca el să-l omoare... Ei bine, era cazul să se pună pe treabă. Bond se holbă grosolan la fată; când ea înălță capul și se uită la el, îi zâmbi. Ochii fetei trecură pe lângă el, dar pe buzele ei apăru un mic surâs, ca pentru sine, iar când scoase din tabacheră o țigară, o aprinse și suflă fumul drept

spre tavan, Bond știu că gestul cu care-și oferă gâtul și profilul îi e dedicat.

Se apropia ora la care apăreau clienții după spectacolele de cinema. *Maître d'hotel* supraveghea debarasarea meselor neocupate și aranjarea veselei și a tacâmurilor pe cele noi. Era obișnuita activitate febrilă, chelnerii plesnind cu șervetele fundul scaunelor ca să alunge firimiturile, înconjurați de clinchete de sticlărie și tacâmuri. Bond observă în treacăt că scaunul liber de la masa lui fu luat la repezeală pentru a completa aranjamentul unei mese pentru șase persoane, în apropiere. Începu să-i pună lui Kristatos întrebări concrete – despre obiceiurile personale ale lui Enrico Colombo, unde locuiește, adresa firmei lui din Milano, ce alte interese de afaceri are. Nu băgă de seamă traseul parcă întâmplător al scaunului liber, de la masa la care tocmai fusese dus, la alta, apoi la alta și, în final, dincolo de ușa pe care scria UFFICIO. Nu exista niciun motiv ca să-l observe.

Când scaunul fu adus în biroul lui, Enrico Colombo făcu semn cu mâna spre *maître d'hotel* că poate să plece, încuie ușa în urma acestuia, apoi se duse la scaun, îi scoase fundul tapițat și-i puse pe masa de lucru. Descheie fermoarul aflat pe o latură a pernei, scoase din ea un reportofon Grundig, îl opri, derulă caseta de la capăt și porni aparatul pe „Redare", ajustând viteza și volumul. Apoi se așeză la masa de lucru, aprinse o țigară și ascultă, făcând ocazional noi ajustări și repetând câte un paragraf. La sfârșit, când vocea mititică a lui Bond rosti „Nu mai spune!" și se lăsă o tăcere îndelungată, presărată cu zgomote de fundal din restaurant, Enrico Colombo opri aparatul și rămase cu ochii ațintiți la el. Stătu așa un minut bun; pe fața lui nu se citea decât o concentrare teribilă la propriile gânduri. Apoi își desprinse privirea de pe aparat, o pironi în gol și rosti cu glas scăzut:

— Nemernicul!

Se ridică încet în picioare, se duse la ușă și o descuie; se mai uită o dată în spate, la reportofon, repetă „Nemernicul", cu mai multă tărie, și ieși, întorcându-se la masa lui. Îi spuse ceva fetei, rapid și imperios. Ea încuviință și se uită spre Bond: acesta și Kristatos se ridicau de la masă. Fata îi zise lui Colombo pe un ton scăzut, mânios:

— Ești un bărbat dezgustător! Toți mi-au spus-o și m-au avertizat să nu mă apropii de tine. Aveau dreptate! Doar pentru

că-mi oferi cina în restaurantul tău prăpădit, crezi că ai dreptul să mă insulți cu propunerile tale mizerabile!…

Fata ridicase tonul, își luase cu un gest smucit poșeta și se sculase în picioare. Acum se afla chiar în calea lui Bond spre ieșire. Enrico Colombo se făcuse negru de furie; se ridică și el în picioare.

— Blestemată de târfă austriacă!…

— Să nu îndrăznești să-mi insulți țara, broscoi italian ce ești!

Fata luă de pe masă un pahar pe jumătate plin cu vin și i-l aruncă în față cu precizie. Când bărbatul se apropie de ea, îi fu ușor să se dea înapoi câțiva pași, ciocnindu-se de Bond, care stătea lângă Kristatos, așteptând politicos să poată trece pe lângă cei doi.

Gâfâind, Enrico Colombo își ștergea vinul de pe față cu un șervet. Îi spuse furios fetei:

— Să nu-ți mai arăți mutra niciodată în restaurantul meu!

Mimă că ar scuipa pe podea, între ei, se răsuci pe călcâie și intră cu pași mari pe ușa pe care scria UFFICIO. *Maître d'hotel* veni repede; toată lumea din restaurant se oprise din mâncat. Bond o prinse pe fată de cot.

— Pot să te ajut să găsești un taxi?

Ea se smulse și replică încă mânioasă.

— Toți bărbații sunt porci!

Apoi, amintindu-și bunele maniere, rosti țeapăn:

— Ești foarte amabil.

Cu asta, porni spre ușă cu o atitudine măreață, cu cei doi bărbați pe urme. În restaurant se auzea murmurul vorbelor și reluarea zăngănitului tacâmurilor. Scena îi încântase pe toți. *Maître d'hotel,* care ținea deschisă ușa cu un aer solemn, i se adresă lui Bond:

— Îmi cer scuze, *monsieur.* Și sunteți foarte amabil să vă oferiți ajutorul.

Un taxi aflat în trecere încetini; omul îl chemă lângă trotuar și deschise portiera. Fata urcă; Bond o urmă cu fermitate, închise portiera și-i zise lui Kristatos prin geam:

— Îți dau telefon dimineață. În regulă?

Fără să-i aștepte răspunsul, se lăsă pe speteaza banchetei. Fata se retrăsese în cel mai îndepărtat colț. Bond o întrebă:

— Ce adresă să-i dau?

— Hotel Ambassadori.

Câtva timp merseră în tăcere, apoi Bond o întrebă:

— Ai vrea să mergem mai întâi undeva, să bem un pahar?

— Nu, mulțumesc. (Fata șovăi.) Ești foarte amabil, dar în seara asta sunt obosită.

— Poate în altă seară.

— Poate, numai că mâine plec la Veneția.

— Voi fi și eu acolo. Vrei să iei cina cu mine mâine seară?

Fata zâmbi.

— Credeam că englezii sunt timizi. Ești englez, nu-i așa? Cum te cheamă? Cu ce te ocupi?

— Da, sunt englez. Mă cheamă Bond, James Bond. Scriu cărți – romane de aventuri. Acum scriu unul despre contrabanda cu droguri. Acțiunea se petrece în Roma și Veneția. Necazul e că nu știu destule despre acest comerț. Umblu de colo-colo și culeg povești. Tu știi vreuna?

— A, deci de aceea ai luat cina cu Kristatos ăla! Îl cunosc din auzite. Are o reputație proastă. Nu, nu știu nicio poveste, știu doar ce știe toată lumea.

— Dar asta-i exact ceea ce vreau! exclamă Bond cu entuziasm. Când am spus „povești” nu mă referem la ficțiune, mă referem de genul de bârfă bine informată care, probabil, e foarte aproape de adevăr. Pentru un scriitor, lucrurile de felul ăsta valorează diamante!

Ea râse.

— Vorbești serios? Diamante…?

— Eh, nu câștig chiar atât de mult ca scriitor, dar am vândut deja o opțiune pentru ecranizarea poveștii ăsteia și dacă reușesc s-o fac suficient de autentică, aș spune că mi se va cumpăra ecranizarea de-a dreptul.

Întinse mâna și o așează peste a fetei, în poala ei; fata nu-și retrase mâna.

— Da, diamante. O broșă cu diamant de la Van Cleef. Batem palma?

Acum fata își retrase mâna: soseau la Ambassadori. Își luă poșeta de pe banchetă și se întoarse cu fața spre el. Omul de serviciu deschise portiera; lumina becurilor stradale transformă ochii fetei în două stele. Îi examină fața cu o anumită doză de seriozitate și spuse:

— Toți bărbații sunt porci, dar unii sunt mai puțin porci decât alții. În regulă, accept să ne întâlnim. Dar nu la cină. Ceea ce-ți

voi spune nu merge în locurile publice. Fac plajă în fiecare după-amiază, la Lido – dar nu pe plaja care e la modă, ci la Bagni Alberoni, unde obișnuia să se plimbe călare poetul englez Byron. E la capătul peninsulei. Ajungi acolo cu vaporașul. Mă vei găsi acolo poimâine, la trei după-amiaza. Vei vedea o umbrelă de soare galben-deschis. Sub ea voi fi eu. (Zâmbi.) Ciocănește în umbrelă și întreabă de *Fräulein*[26] Lisl Baum.

Fata coborî din taxi, urmată de Bond; îi întinse mâna.

— Mulțumesc că mi-ai sărit în ajutor. Noapte bună!

— Ora trei să fie, zise Bond. Voi fi acolo. Noapte bună.

Fata se răsuci pe călcâie și urcă treptele curbate ale hotelului. Bond privi în urma ei îngândurat, după care se întoarse, urcă în taxi și-i spuse șoferului să-i ducă la Nazionale. Sprijinit de spetează, privea curgerea reclamelor cu neon dincolo de fereastră. Lucrurile – inclusiv taxiul – mergeau aproape prea repede pentru confortul lui. Singurul asupra căruia avea cât de cât control era taxiul, așa că se aplecă în față și-i ceru șoferului să meargă mai încet.

Cel mai bun tren de la Roma la Veneția este expresul Laguna, care pleacă zilnic la amiază. După o dimineață petrecută în principal cu discuții dificile cu sediul din Londra, la telefonul cu codificator al Secției I, Bond prinse trenul la mustață. Expresul Laguna e un tren elegant, modernizat, care arată și sună mai luxos decât este. Fotoliile sunt făcute pentru italieni mărunți de statură, iar vagonul restaurant suferă de boala care-i afectează frații din toate marile trenuri ale întregii lumi – o antipatie sinceră față de călătorul modern și mai ales față de străin. Locul lui Bond se afla în vagonul de aluminiu din spate, lângă interval și deasupra roților. Dacă dincolo de fereastră ar fi zburat cele șapte raiuri, lui unul nu i-ar fi păsat. Privi strict în vagon, citi dintr-o carte ce se zguduia spasmodic, vărsă vin de Chianti pe fața de masă, își tot mută picioarele lungi, prinse de cârcei și blestemă *Ferrovie Italiane dello Stato*[27].

Dar în final ajunseră la Mestre și la porțiunea absolut dreaptă de cale ferată ce străbătea viaductul din secolul al XVIII-lea și intra în Veneția. Urmă șocul inevitabil al frumuseții care nu trădează niciodată, înaintarea blândă, legănată, pe Grand Canal, în lumina roșu-sângerie a apusului, și extrema plăcere – sau cel

[26] Domnișoara (germ.).

[27] Calea ferată italiană de stat (it.).

puțin așa părea – a celor de la palatul Gritti când Bond ceru cea mai bună cameră cu pat dublu de la primul etaj.

În seara aceea, împrăștiind bancnote de o mie de lire ca pe frunze prin Vallombrosa, James Bond urmări, în barul Harry's, la Florian și, în cele din urmă, în admirabilul local Quadri, la etaj, să demonstreze oricui ar fi fost interesat că e omul sub chipul căruia voia să-i apară fetei – un scriitor prosper care trăiește bine și pe picior înalt. Apoi, în starea temporară de euforie pe care o trezește prima seară în Veneția, indiferent cât de elevate și de serioase ar fi obiectivele vizitatorului, James Bond se întoarse pe jos la Gritti și dormi opt ore, fără vise.

Mai și octombrie sunt lunile cele mai frumoase în Veneția. Soarele e blajin, iar nopțile, răcoroase. Strălucirea peisajului e mai blândă cu ochii și aerul are o prospețime care te ajută să parcurgi kilometrii lungi de piatră mozaic și marmură insuportabili pentru picioare vara. Și sunt mai puțini oameni. Deși Veneția e singurul oraș din lume care poate înghiți o sută de mii de turiști la fel de ușor cum înghite o mie – ascunzându-i pe străzile lăturalnice, folosindu-i pentru scenele de mulțime din piețe, înghesuindu-i pe vaporașe –, tot e mai bine s-o împarți cu un număr minim de turiști aflați în circuit cu autocarul și de țărani nemți din creierii munților.

Bond petrecu dimineața următoare plimbându-se pe străzile dosnice, în speranța că va putea să descopere dacă-l urmărește cineva. Vizită două biserici – nu ca să le admire interiorul, ci pentru a afla dacă intră cineva după el pe ușa principală înainte ca el să iasă pe cea laterală. Nu-l urmărea nimeni. Se duse la Florian, unde bău un cocteil Americano și ascultă doi francezi, snobi într-ale culturii, discutând dezechilibrul fațadei Pieței San Marco. Mânat de un impuls, cumpără o carte poștală ilustrată și i-o trimise secretarei sale, care făcuse o dată o excursie în Italia, cu Grupul georgian, și nu-l lăsa să uite asta nicio clipă. Îi scrise: „Veneția e minunată. Până acum am inspectat gara și Bursa de valori. Foarte satisfăcătoare estetic. După-amiază sistemul municipal de alimentare al orașului, iar apoi, un vechi film cu Brigitte Bardot la Cinema Scala. Știi melodia aceea frumoasă intitulată «O Sole Mio»? E f. romantică la fel ca tot restul aici. J.B."

Mulțumit de inspirația sa, luă prânzul devreme și se întoarse la hotel, unde încuie ușa camerei, își scoase haina și-și examină

pistolul Walther PPK. Ridică piedica, exersă de două, trei ori scoaterea rapidă a armei, după care o băgă înapoi în toc. Era timpul să plece. Străbătu pasarela de îmbarcare și urcă pe vaporașul de douăsprezece și jumătate către Alberoni, departe, peste apele de oglindă ale lagunelor. Se așeză pe un scaun la prova și se întrebă ce i se va întâmpla.

De la debarcaderul din Alberoni, pe partea dinspre Veneția a peninsulei Lido, e de mers cale de opt sute de metri pe un drum prăfuit până la Bagni Alberoni, plajă situată cu fața spre Adriatica. Acest vârf al celebrei peninsule e o lume ciudat de pustie. La un kilometru și jumătate față de baza ei, cartierele de locuințe luxoase dispar treptat, lăsând locul câtorva vile din stuc pline de crăpături, presărate ici și colo, și a unor proiecte de locuințe sociale falimentare, iar la capătul peninsulei nu există nimic în afară de cătunul pescăresc Alberoni, un sanatoriu pentru studenți, o stație experimentală părăginită aparținând marinei militare italiene și câteva amplasamente de tun masive, năpădite de buruieni, rămase din ultimul război. În „țara nimănui” din mijlocul acestei limbi subțiri de pământ se află terenul de golf Lido, ale cărui peluze maronii ondulate șerpuiesc printre ruinele fortificațiilor străvechi. Sunt puțini cei care vin la Veneția ca să joace golf, dar proiectul e menținut în viață pentru atracția snoabă pe care o prezintă în marile hoteluri din Lido. Terenul de golf e împrejmuit cu un gard de sârmă înalt, pe care sunt agățate la intervale regulate panouri de avertisment și panouri cu interdicții, de parcă ar fi protejat ceva de mare valoare sau extrem de secret. În jurul acestei enclave împrejmuite cu sârmă, tufele sărăcăcioase și dunele de nisip nici măcar n-au fost curățate de mine, așa că printre șirurile de sârmă ghimpată ruginită se găsesc tăblițe pe care scrie MINAS. PERICOLO DI MORTE[28], sub un semn „hârca și oasele” desenat aproximativ. Întreaga zonă e stranie și melancolică și formează un contrast extraordinar cu lumea veselă, de carnaval a Veneției, la distanță de nicio oră, de cealaltă parte a lagunelor.

Până să termine de parcurs cei opt sute de metri de-a latul peninsulei, până la plajă, Bond începu să transpire ușor, așa că rămase câteva clipe sub ultimul salcâm din șirul ce mărginea drumul prăfuit, ca să se răcorească și să se orienteze. În fața lui se afla o arcadă șubredă din lemn, pe mijlocul căreia scria cu

[28] Mine. Pericol de moarte (it.).

vopsea albastră decolorată BAGNI ALBERONI. Dincolo de ea se vedeau șirurile căsuțelor din lemn la fel de dărăpănate, apoi o sută de metri de plajă nisipoasă și, dincolo de ea, suprafața albastră, calmă, sticloasă a mării. Pe plajă nu se vedea țipenie de om și locul părea închis, dar când trecu pe sub arcadă auzi sunetul slab al unui radio ce transmitea muzică napolitană. Sunetul venea dintr-o colibă deteriorată ce etala reclame la Coca-Cola și la diferite băuturi răcoritoare italiene. De pereții ei erau sprijinite șezlonguri; mai existau două hidrobiciclete și un căluț-de-mare pneumatic, pe jumătate umflat, aparținând unui copil. Întreaga așezare părea atât de prăpădită încât nu și-o putea imagina având activitate nici măcar în toiul verii. Păși de pe pasarela îngustă pe nisipul moale, ars de soare, și porni prin spatele colibelor, spre plajă. Se duse până la marginea mării. Spre stânga, plaja lată de nisip, pustie, se întindea ușor curbată spre Lido, până dispărea în aburul ridicat de căldura tomnatică. La dreapta, cei opt sute de metri de plajă se terminau cu un dig, în vârful peninsulei. Digul se întindea ca un deget în marea tăcută, netedă ca oglinda, iar pe marginea lui superioară se zăreau scripeții șubrezi ai pescarilor de caracatițe. În spatele plajei se aflau dune de nisip și o parte a gardului din plasă de sârmă ce înconjura terenul de golf. La marginea dunelor, poate la vreo cinci sute de metri distanță, se vedea o pată de un galben intens. Bond porni spre ea, la marginea mării.

— Hm-hm!

Mâinile zburară spre sutienul costumului de baie sumar și-l traseră în sus. Bond intră în câmpul vizual al fetei și rămase locului, privind în jos. Umbra proiectată de umbrelă îi acoperea doar fața; restul – un corp cândva alb ca smântână, acum ars de soare, în costum de baie negru, pe un prosop de plajă în dungi albe și negre – se oferea soarelui. Ea îl privi printre pleoapele pe jumătate închise.

— Ai venit cu cinci minute mai devreme, și ți-am spus să ciocănești!

Bond se așeză aproape de ea, la umbra marii umbrele, scoase o batistă și-și șterse fața.

— Întâmplarea face să deții singurul palmier din tot deșertul ăsta. A trebuit să ajung sub el cât de curând cu putință. Al naibii loc pentru o întâlnire!

Ea râse.

— Sunt ca Greta Garbo: îmi place să fiu singură.

— Suntem singuri?

— De ce nu? întrebă fata, făcând ochii mari. Crezi că am adus o însoțitoare?

— Din moment ce crezi că toți bărbații sunt porci…

— A dar tu ești un porc gentilom, chicoti ea. Un porc „milord”. Și oricum, e prea cald pentru lucruri de felul acela. Și e prea mult nisip. Și în plus, e o întâlnire de afaceri, nu? Eu îți spun povești despre droguri, iar tu îmi dai o broșă cu diamant. De la Van Cleef. Sau te-ai răzgândit?

— Nu, așa rămâne. De unde începem?

— Pune tu întrebările. Ce vrei să afli?

Fata se ridică în șezut și-și cuprinse genunchii cu brațele. Aerul de flirt dispăruse din ochii ei, care deveniseră atenți și, poate, puțin precauți. Bond observă schimbarea și rosti detașat, urmărind-o:

— Se spune că prietenul tău, Colombo, e un om important în branșă. Vorbește-mi despre el! Ar fi un personaj excelent în cartea mea – mascat, desigur. Însă am nevoie de detalii. Cum își desfășoară operațiunile și așa mai departe? Astea nu sunt lucruri pe care să le poată inventa un scriitor.

Adumbrindu-și ochii, fata replică:

— Enrico s-ar înfuria foarte tare dacă ar afla că am dezvăluit vreunul din secretele lui. Nu știu ce mi-ar face!

— Nu va afla niciodată.

Ea îl privi cu seriozitate.

— Dragă domnule Bond, există foarte puține lucruri pe care să nu le știe. În plus, e foarte capabil să acționeze pe baza unei presupuneri. Nu m-ar surprinde…

Bond sesiză scurta privire a fetei spre ceas.

— Nu m-ar surprinde dacă i-ar fi trecut prin minte să pună pe cineva să mă urmărească aici. E un om foarte bănuitor!

Întinse mâna și o atinse pe a lui; acum părea neliniștită. Îi spuse imperios:

— Cred că ar fi mai bine să pleci. A fost o mare greșeală!

Bond se uită la ceas fără fereală: trei și jumătate. Își mișcă puțin capul, ca să poată privi dincolo de umbrelă, spre plajă. Departe, în dreptul căsuțelor de plajă, cu conturul corpului dansând ușor din cauza căldurii, se zăreau trei bărbați în haine

de culoare închisă, care mergeau cu hotărâre pe plajă, sincronizându-și pașii ca la armată.

Bond se ridică în picioare, privi capul plecat și spuse sec:

— Înțeleg la ce te referi. Spune-i lui Colombo doar că de aici înainte scriu povestea vieții lui. Și sunt un scriitor foarte perseverent. Rămas-bun!

Porni în fugă pe plajă, către vârful peninsulei. De acolo putea să se întoarcă, pe celălalt țărm, în sat, la siguranța pe care i-o ofereau oamenii. În celălalt capăt al plajei, cei trei porniră în pas alergător, cu coatele și picioarele mișcându-se sincron, de parcă ar fi fost maratoniști ieșiți la un antrenament. Când trecură pe lângă fată, unul dintre ei ridică mâna. Ea răspunse cu același gest, după care se întinse pe nisip, cu fața în jos – poate ca să-și prăjească acum spatele sau poate pentru că nu voia să privească vânătoarea.

Din fugă, Bond își scoase cravata și o băgă în buzunar. Era foarte cald și transpira deja abundent – dar la fel se va întâmpla și cu cei trei urmăritori. Problema ținea de care dintre ei era mai în formă. În vârful peninsulei se cățără pe dig și privi în urmă. Bărbații se apropiaseră foarte puțin, dar acum, doi dintre ei se desprindeau din grup, împrăștiindu-se ca să taie pe la marginea terenului de golf. Părea că nu le pasă de tăblițele cu hârca și oasele ce anunțau pericol. Alergând cu iuțeală pe digul lat, Bond măsură unghiuri și distanțe. Cei doi bărbați scurtau pe la baza triunghiului. Avea să fie la mustață.

Cămașa i se îmbibase deja de transpirație și începeau să-l doară tălpile. Alergase poate vreo doi kilometri. Cât mai avea ca să ajungă la siguranță? Din loc în loc, de-a lungul digului, culatele unor tunuri străvechi se afundaseră în beton. Acum jucau probabil rol de stâlpi de andocare pentru flotele de pescuit ce se adăposteau în lagunele ferite înainte să iasă în Marea Adriatică. Bond își număra pașii între două astfel de culate. Cincizeci de metri. Câte protuberanțe negre mai erau până la capătul digului – până la primele case din sat? Număra până la treizeci, dar apoi șirul dispăru în pâcla provocată de căldură. Oare putea să ajungă cu bine la capăt, și încă suficient de repede ca să-i învingă pe cei doi care-l flancau? Respirația începuse deja să-i șuiere; haina costumului se îmbibase și ea de sudoare, iar pânza pantalonilor îi rodea pielea picioarelor. În spatele lui, la trei sute de metri, se afla un urmăritor. La

dreapta, ocolind printre dunele de nisip și convergând rapid, se aflau ceilalți doi. La stânga era o pantă de zidărie înaltă de șase metri, până la valurile verzi ale Adriaticii.

Bond plănuia să-și încetinească deplasarea până la mersul obișnuit și să-și păstreze suficient suflu ca să încerce să se dueleze cu cei trei cu pistolul și să-i învingă, când se întâmplară două lucruri, unul după altul. Mai întâi văzu prin pâcla din față un grup de pescari cu harpoane – vreo șase, unii în apă, iar alții zorindu-se pe dig. Apoi, dinspre dunele de nisip se auzi tunetul profund al unei explozii. Bucăți de pământ, de tufe și din ceva ce ar fi putut să fie un om țâșniră scurt în aer și Bond simți o mică undă de șoc. Încetini. Celălalt bărbat dintre dune se oprise și stătea înlemnit. Din gura sa deschisă se auzea o bolboroseală de panică. Dintr-o dată, se prăbuși pe jos, cu brațele în jurul capului. Bond cunoștea semnele: omul n-avea să se mai miște până nu apărea cineva să-l ia de acolo. Simți că-i vine inima la loc. Acum mai avea doar vreo două sute de metri până la pescari; aceștia se adunau deja în grup, uitându-se spre el. Bond își răscoli mintea în căutarea câtorva cuvinte în italiană și le repetă de mai multe ori. „*Mi Ingles, Prego, dove il carabinieri*?”[29] Aruncă o privire peste umăr. Curios: în ciuda pescarilor martori, omul continua să vină spre el. Redusese distanța și acum se afla la doar vreo sută de metri în urma lui. Avea în mână un pistol. În față, pescarii se răsfiraseră în calea lui Bond și aveau la îndemână arme cu harpon. În mijloc stătea un bărbat solid, cu un slip minuscul, roșu, sub burta răsfrântă. Își ridicase în creștet masca verde de scufundări și stătea cu picioarele încălțate cu înotătoare albastre îndreptate oblic, spre exterior, și cu brațele strâmbe. Arăta ca Domnul Broscoi de la Conacul Broscoilor, în tehnicolor. Gândul amuzat al lui Bond muri înainte să se nască. Gâfâind, își încetini pasul până la cel normal de mers, iar mâna lui nădușită pipăi automat pe sub haină și scoase pistolul. Bărbatul din centrul semicercului de harpoane ațintite asupra lui era Enrico Colombo. Acesta îl privi cum se apropie, iar când ajunse la douăzeci de metri spuse liniștit:

— Lasă-ți la o parte jucăria domnule Bond din Serviciul Secret. Astea sunt arme cu harpon, cu dioxid de carbon. Și rămâi pe loc. Asta, dacă nu vrei să devii o copie după Sf. Sebastian al lui Mantegna. (Se întoarse spre omul din dreapta lui și i se adresă

[29] Sunt englez. Vă rog, unde e poliția? (it.).

în engleză.) La ce distanță era albanezul acela, săptămâna trecută?

— Douăzeci de metri, *padrone.* Și harponul l-a străpuns complet. Dar era gras – poate de două ori mai gros ca ăsta.

Bond se opri. Una din culatele de tun din fier se afla lângă el. Se așeză și-și sprijini pistolul pe genunchi, ațintit spre mijlocul abdomenului gras al lui Colombo.

— Cinci harpoane în mine nu vor împiedica un glonț să intre în tine, Colombo.

Acesta zâmbi și încuviință, iar omul care se apropiase de Bond din spate, în tăcere, îl lovi o dată la baza craniului, cu putere, cu patul pistolului său Luger.

Când îți revii în simțiri după ce ai încasat o lovitură în cap, prima reacție e un acces de vomă. Chiar și în starea-i nefericită, Bond era conștient de două senzații: că se află pe o ambarcațiune pe mare și că cineva, un bărbat, îi șterge fruntea cu un prosop umed, răcoros, și murmură încurajări într-o engleză stricată. „E okey, *amigo.* Liniștește-l. Liniștește-l.”

Bond se prăbuși la loc pe cușetă, epuizat. Se afla într-o cabină mică și confortabilă, cu un miros feminin și perdele și culori delicate. Un marinar îmbrăcat în vestă și pantaloni, zdrențuite amândouă – i se păru că recunoaște în el pe unul dintre pescari – stătea aplecat deasupra lui și zâmbi când Bond deschise ochii.

— Mai bine, da? *Subito*[30], okey.

Își fricționă ceafa cu un gest de compasiune.

— Doare puțin. Curând va fi numai negru. Sub păr. Fetele nu vor vedea nimic.

Bond zâmbi slab și încuviință. Durerea stârnită de gestul de încuviințare îl făcu să strângă din pleoape. Când deschise ochii, marinarul clătină din cap a admonestare și-și apropie ceasul de mână de ochii lui Bond. Ceasul arăta șapte. Omul arătă cu degetul mic cifra nouă.

— *Mangiare con Padrone. Si*?[31]

— *Si,* răspunse Bond.

Omul își lipi palma de obraz și-și lăsă capul pe o parte.

— *Dormire*[32]*.*

— *Si,* repetă Bond.

---

[30] Foarte repede (it.).

[31] Mănânci cu stăpânul, da? (it.).

[32] Dormi (it.).

Marinarul ieși din cabină și închise ușa fără s-o încuie. Bond se ridică din pat cu binișorul, se duse la chiuvetă și se apucă să se spele. Pe scrin se aflau, într-o grămăjoară ordonată, bunurile sale – toate, mai puțin pistolul. Își băgă obiectele în buzunare, se așeză din nou pe cușetă, fumă și se gândi. Ideile sale erau complet neconcludente. Era dus la plimbare – pe mare, dar comportamentul marinarului nu arăta că ar fi fost considerat inamic. Și totuși, își dăduseră mare osteneală ca să-l ia prizonier, proces în decursul căruia unul dintre oamenii lui Colombo murise chiar, deși din greșeală. Nu părea să fie doar vorba de a-l ucide pe el. Poate că acest tratament blând constituia preambulul unei încercări de a încheia un târg cu el. Care să fi fost târgul – și care era alternativa?

La ora nouă, același marinar veni după Bond și-l conduse pe un culoar scurt, până într-un careu mic, dezordonat, unde-l lăsă. În mijlocul careului se aflau o masă și două scaune, iar lângă ea, o măsuță pe roți nichelată, încărcată cu mâncare și băutură. Bond încercă tambuchiul de la capătul salonului, dar era zăvorât. Trase zăvorul unui hublou și privi afară. Mai era destulă lumină ca să poată vedea că ambarcațiunea avea circa două sute de tone și putea să fi fost cândva un vas mare de pescuit. După sunet, motorul părea a fi diesel simplu și ambarcațiunea era dotată cu vele. Îi estimă viteza la șase sau șapte noduri. La orizontul îndepărtat se zărea un mic pâlc de lumini gălbui. Părea probabil că navigau de-a lungul coastei Adriaticii.

Zăvorul tambuchiului zurui, deschizându-se. Bond scoase capul din deschizătura hubloului. Pe trepte apăru Colombo, îmbrăcat cu bluză de trening, blugi și sandale uzate. În ochii lui exista o lucire ușor răutăcioasă dar amuzată. Se așeză pe un scaun și făcu semn cu mâna spre celălalt.

— Vino, prietene! Mâncare și băutură și discuții din belșug! Acum vom înceta să ne mai purtăm ca doi băieței și vom deveni adulți. Da? Ce vrei să bei – gin, whisky, șampanie? Iar ăsta e cel mai de soi cârnat din toată Bolonia. Măsline de pe proprietatea mea. Pâine, unt, Provelone – ăsta e cașcaval afumat – și smochine proaspete. Hrană țărănească, dar bună. Haide! După atâta alergat trebuie că ți s-a deschis apetitul!

Râsul lui era molipsitor. Bond își turnă o porție zdravănă de whisky cu sifon, se așeză și întrebă:

— De ce a trebuit să-ți dai atâta osteneală? Am fi putut să ne întâlnim fără toate aceste dramatisme! Așa cum stau lucrurile, ți-ai pregătit singur o mulțime de suferințe. Mi-am prevenit șeful că s-ar putea întâmpla ceva de genul ăsta – felul în care m-a agățat fata în restaurantul tău a fost cum nu se poate mai copilăresc. Am spus că voi intra în capcană, ca să văd despre ce e vorba. Dacă nu ies din ea până mâine la amiază, vei avea pe cap Interpolul, precum și poliția italiană, ca un camion cu cărămizi.

Colombo părea nedumerit.

— Dacă erai gata să intri în capcană, de ce ai încercat să fugi de oamenii mei după-amiază? Îi trimisesem să te ia și să te aducă pe nava mea, și totul ar fi fost mult mai prietenos. Acum, eu am pierdut un om de ispravă, iar tu ai fi putut foarte ușor să te alegi cu țeasta spartă. Nu înțeleg!

— Nu mi-a plăcut înfățișarea celor trei. Știu cum arată ucigașii și-i recunosc când îi văd. Credeam că te gândești să faci vreo prostie. Ar fi trebuit s-o folosești pe fată! Bărbații erau inutili.

Colombo clătină din cap.

— Lisl era dispusă să afle mai multe despre tine, dar atât. Acum va fi la fel de furioasă pe mine cum ești și tu. Viața e foarte grea! Mie îmi place să fiu prieten cu toată lumea, iar acum mi-am făcut doi dușmani într-o singură după-amiază! Ce păcat!

Colombo părea că se compătimește sincer. Tăie o felie groasă de cârnat, smulse nerăbdător coaja cu dinții și începu să mănânce. Cu gura pe jumătate plină, luă un pahar de șampanie și-l dădu pe gât, cu cârnat cu tot. Clătinând din cap a reproș spre Bond, spuse:

— Așa e mereu: când sunt îngrijorat trebuie să mănânc. Dar ceea ce mănânc când sunt îngrijorat nu pot mistui. Iar acum m-ai îngrijorat. Spui că puteam să ne întâlnim și să lămurim lucrurile, că nu trebuia să-mi dau atâta osteneală. (Întinse mâinile în lături, a neajutorare.) De unde să știu? Spunând asta, pui sângele lui Mario pe mâinile mele! Nu i-am spus să scurteze prin locul ăla! (Colombo lovi cu pumnii în masă și strigă mânios la Bond.) Nu sunt de acord că totul a fost vina mea! A fost vina ta! Numai a ta! Tu ai fost de acord să mă omori! Cum să aranjeze omul o întâlnire prietenoasă cu ucigașul lui?! Ei?! Spune-mi!

Colombo înșfăcă o chiflă lungă și și-o îndesă în gură, privindu-l cu ochi furioși.

— Ce mama naibii spui acolo?

Colombo azvârli pe masă resturile de chiflă și se ridică în picioare, cu privirea ațintită în continuare asupra lui Bond. Tot privindu-l, se duse la un scrin, găsi pe pipăite mânerul primului sertar, îl deschise, bâjbâi în el și scoase un obiect pe care Bond îl recunoscu drept reportofon. Continuând să-l privească acuzator, Colombo aduse aparatul pe masă, se așeză și apăsă un buton.

Când auzi vocea, Bond își luă paharul cu whisky și privi în el. Glasul micuț spunea „Exact. Acum, înainte să-ți dau informațiunile, stabilim condiții, ca buni negustori. Da?" Vocea continuă „Zece mii de dolari americani… Nu spui de unde capeți informațiunile astea. Chiar dacă ești bătut… Capul acestei *machina* e un om rău. El trebuie *destrutto* – omorât!" Bond așteptă ca propria-i voce să răzbată dintre zgomotele de fundal ale restaurantului. Existase o tăcere îndelungă în timpul căreia se gândise la ultima condiție. Oare ce spusese? Din aparat, propria-i voce îi răspunse: „Asta nu-ți pot promite. Sunt sigur că înțelegi. Tot ce pot spune e că dacă omul acela încearcă să mă distrugă, îl voi distruge."

Colombo opri aparatul. Bond dădu restul de whisky peste cap. Acum putea să-i privească pe celălalt în ochi. Spuse defensiv:

— Asta nu mă face criminal!

Colombo îl privi cu tristețe.

— În ochii mei, da. Venind de la un englez… Am fost în slujba Angliei în timpul războiului. În mișcarea de rezistență. Am Decorația Regală! (Băgă mâna în buzunar și aruncă pe masă decorația Libertății, din argint, cu panglică în dungi roșii, albe și albastre.) Vezi?

Bond susținu cu încăpățânare privirea lui Colombo și spuse:

— Dar restul chestiilor de pe caseta aceea? Ai încetat de mult timp să mai lucrezi pentru englezi. Acum lucrezi împotriva lor, pe bani!

Colombo mormăi ceva, ciocăni reportofonul cu degetul arătător și spuse impasibil:

— Am ascultat totul. Sunt minciuni! (Lovi masa cu pumnul, făcând paharele să sară în sus, și răcni furios.) Sunt minciuni, minciuni! Absolut fiecare cuvânt!

Sări în picioare; scaunul pe care șezuse se prăbuși în spatele lui. Se aplecă încet și-i ridică. Luă sticla de whisky, se apropie de Bond și-i turnă patru degete de băutură în pahar, apoi se întoarse pe scaun, se așeză și puse sticla de șampanie pe masă, în fața lui. Acum, chipul lui era potolit și serios. Spuse calm:

— Nu totul e minciună. Există un dram de adevăr în ceea ce ți-a spus nemernicul acela. De asta am decis să nu mă contrazic cu tine. Puteai să nu mă crezi și atunci ai fi amestecat poliția. Eu și camarazii mei am fi avut probleme mari. Chiar dacă tu sau altcineva n-ați fi găsit un motiv de a mă omorî, tot ar fi existat scandaluri, ruinare. Am decis în schimb să-ți arăt adevărul – adevărul pe care ai fost trimis să-l afli în Italia. În câteva ore, mâine în zori, misiunea ta va fi încheiată. *Presto* – așa! zise Colombo pocnind din degete.

— Care parte a poveștii lui Kristatos nu conține minciuni? întrebă Bond.

Colombo îl privi în ochi, calculând, și-n cele din urmă spuse:

— Prietene, sunt contrabandist. Partea asta e adevărată. Sunt probabil contrabandistul cu cel mai mare succes din Mediterană. Jumătate din țigările americane din Italia sunt aduse de mine, din Tanger. Aur? Sunt singurul furnizor pe piața neagră. Diamante? Am propriul meu furnizor, cu linii de aprovizionare directe din Sierra Leone și Africa de Sud. Pe vremuri, când lucrurile astea erau rare, mă ocupam și de aureomicină și penicilină și alte medicamente similare. Obținute prin mită de la spitalele militare americane. Și au fost mult alte lucruri – chiar și fete frumoase din Siria și Iran, pentru casele din Napole. Am și scos fraudulos condamnați evadați. Dar droguri, heroină, opiu, cânepă – nu! (Pumnul lui Colombo se abătu asupra mesei cu putere.) Niciodată! Nu voi avea niciodată de a face cu lucrurile astea! Sunt diabolice! În celelalte nu există niciun păcat. (Colombo ridică mâna dreaptă.) Prietene, îți jur pe viața mamei mele.

Bond începea să înțeleagă. Era pregătit să-l creadă pe Colombo și chiar simțea o simpatie curioasă față de acest pirat lacom, gălăgios, pe care Kristatos fusese cât pe ce să-l pună la mare ananghie.

— Dar de ce te-a arătat Kristatos cu degetul? Ce are de câștigat?

Colombo clătină ușor un deget prin fața nasului, spunând:

— Prietene, Kristatos e Kristatos. Joacă cel mai mare joc dublu din câte se pot imagina. Ca să-l întrețină, ca să-și păstreze protecția americanilor și a oamenilor lor de la narcotice, trebuie să le arunce din când în când o victimă – câte un personaj lipsit de importanță de la periferia jocului cel mare. Dar cu această problemă engleză, lucrurile stau altfel. Traficul e imens. Pentru a-l proteja se cere o victimă de proporții. Am fost ales eu – de către Kristatos sau de angajatorii lui. Și e adevărat că, dacă ai investigat cu vigoare și ai fi cheltuit destulă valută solidă pentru a cumpăra informații, ai fi descoperit povestea operațiunilor mele. Însă fiecare pistă spre mine te-ar fi îndepărtat și mai mult. În cele din urmă – nu-ți subestimez Serviciul – aș fi intrat la închisoare. Însă vulpoiul cel mare pe care-l urmărești n-ar face decât să râdă de sunetul vânătorii, tot mai îndepărtat de el și mai estompat.

— De ce te vrea Kristatos mort?

Cu un aer viclean, Colombo replică:

— Prietene, știu prea multe. În frăția asta a contrabandiștilor se întâmplă câteodată să dăm peste un colț al afacerilor altuia. Nu demult, pe nava asta, am avut o luptă din mers cu o canonieră albaneză mică. Un proiectil norocos a dat foc rezervorului lor de combustibil. A existat un singur supraviețuitor, care a fost convins să vorbească. Am aflat multe, dar, ca prostul, am riscat cu câmpurile minate și l-am trimis la țărm, pe coastă, la nord de Tirana. A fost o greșeală! De atunci încoace, nemernicul de Kristatos a fost pe capul meu. Din fericire, zise Colombo rânjind lupește, am o informație pe care el nu știe că o am. Și avem întâlnire tocmai cu informația asta, mâine, la prima geană a zorilor – într-un mic port pescăresc la nord de Ancona, Santa Maria. Și acolo vom vedea ce vom vedea, încheie Colombo cu un râs aspru, crud.

Bond întrebă detașat:

— Ce preț ceri pentru toate astea? Spui că misiunea mea se va încheia mâine dimineață. Cât?

Colombo clătină din cap și zise cu indiferență:

— Nimic. Întâmplarea face ca interesele noastre să coincidă. Dar voi avea nevoie să-mi promiți că ceea ce ți-am spus în seara asta rămâne între tine și mine și, la nevoie, șeful tău din Londra. Nu trebuie să ajungă niciodată înapoi în Italia. De acord?

— Da, cu asta sunt de acord.

Colombo se ridică în picioare, se duse la scrin, scoase pistolul lui Bond și i-l dădu.

— În cazul ăsta, prietene, ar trebui să-ți iei arma, fiindcă vei avea nevoie de ea. Și ai face bine să dormi puțin. La cinci dimineața, toată lumea va primi rom și cafea.

Întinse mâna; Bond i-o strânse și simți clar că dintr-odată au devenit prieteni. Zise cu stângăcie:

— În regulă, Colombo.

Ieși din careu și se duse în cabina sa.

Colombina avea un echipaj format din doisprezece bărbați, relativ tineri și cu înfățișare dură. Discutau pe ton scăzut între ei în timp ce Colombo împărțea în careu cești cu cafea fierbinte și cu rom. Singura lumină venea de la un felinar de furtună – ambarcațiunea adoptase camuflajul întunericului; Bond zâmbi pentru sine văzând atmosfera de entuziasm și conspirație ce amintea de Insula Comorilor. Colombo trecu pe la fiecare om pentru a inspecta armele. Aveau cu toții pistoale Luger, purtate pe sub jerseu, sub betelia pantalonilor, și cuțite cu resort în buzunar. Colombo avu o vorbă de aprobare sau de critică pentru fiecare armă. Pe Bond îl izbi ideea că Colombo își croise o viață plăcută – o viață a aventurii, a întâmplărilor palpitante și a riscului. Era o viață de infractor – o luptă continuă cu legile valutare, cu monopolul statului asupra tutunului, cu Vama, cu poliția –, dar exista în aer o undă de strengărie adolescentină care schimba culoarea infracțiunii, din negru în alb – sau cel puțin în gri.

Colombo se uită la ceas și-și trimise oamenii la posturi; stinse felinarul și Bond îl urmă pe punte, în lumina sidefie a zorilor. Constată că ambarcațiunea se afla aproape de un țărm negru, stâncos, de-a lungul căruia mergeau cu viteză redusă. Colombo arătă în față:

— După promontoriul acela e portul. Apropierea noastră nu va fi observată. În port, la debarcader, mă aștept să găsesc o navă cam de mărimea ăsteia, din care se vor descărca role inofensive de hârtie de ziar, cu ajutorul unei rampe, într-un depozit. După ce ocolim promontoriul vom trece la viteza maximă, ne vom plasa în paralel cu nava asta și o vom aborda. Va exista împotrivire, se vor sparge capete. Sper să nu se lase cu împușcături. Noi nu vom trage decât dacă trag ei. Dar va fi o ambarcațiune albaneză, cu un echipaj de albanezi duri. Dacă se

trage cu pistolul, va trebui să tragi bine, alături de noi toți. Acești oameni sunt și dușmanii țării tale, și ai țării mele. Dacă ești omorât, ești omorât. Bine?

— În regulă.

În clipa când Bond rosti aceste cuvinte, telegraful din sala motoarelor emise un clinchet și puntea începu să-i tremure sub picioare. Cu viteză de zece noduri, mica ambarcațiune ocoli promontoriul și intră în port.

Era așa cum spusese Colombo. Lângă debarcaderul de piatră se afla nava, cu velele fluturând alene. Pornind de la pupa ei, o rampă din scânduri cobora înclinat spre gura întunecată a unui depozit dărăpănat din tablă ondulată, în care ardeau câteva becuri electrice slabe. Nava avea o încărcătură ce părea să constea din role de hârtie de ziar, care erau ridicate una câte una pe buza rampei, de unde se rostogoleau în virtutea propriei greutăți până jos, intrând pe gura depozitului. Se vedeau vreo douăzeci de oameni. Numai atacul prin surprindere putea să aducă șansele la egalitate. Ambarcațiunea lui Colombo se afla acum la cincizeci de metri de cealaltă; vreo doi bărbați se opriseră din lucru și priveau în direcția lor. Unul alergă în depozit. Simultan, Colombo dădu un ordin aspru. Motoarele se opriră și intrară în marșarier. Pe punte se aprinse un far puternic, care lumină scena cu intensitate în timp ce nava aluneca spre traulerul albanez. La primul contact dur, cârligele de abordaj fură aruncate peste balustrada navei albaneze, la prova și la pupa, și oamenii lui Colombo se repeziră peste parapet, cu Colombo în frunte.

Bond își făcuse planurile lui. Imediat ce tălpile sale atinseră puntea inamică, alergă drept de-a lungul navei, se cățără pe parapetul de la pupa și sări. Îl despărțeau de debarcader vreo patru metri. Aterizâ ca o pisică, pe palme și pe vârfurile tălpilor, și rămase câteva clipe ghemuit pe vine, planificându-și următoarea manevră. Pe punte începuseră deja împușcăturile. Una din primele stinsese farul, așa că acum scena era luminată doar de zorii cenușii. Un corp – unul dintre inamici – căzu pe pietrele debarcaderului în fața lui și rămase nemișcat, cu brațele și picioarele depărtate. În același timp, la gura depozitului intră în acțiune o mitralieră ușoară, care trăgea rafale scurte, într-un stil foarte profesionist. Bond alergă spre ea, la adăpostul umbrei negre a navei. Mitraliorul îl văzu și îndreptă spre el o rafală.

Gloanțele trecură pe lângă Bond cu iuțeală, se izbiră sonor de coca metalică a navei și dispărură în noapte, șuierând. Bond ajunse la adăpostul rampei înclinate din scânduri și plonjă pe burtă. Alte gloanțe se înfipseră în lemn, deasupra capului lui. Bond înaintă târâș în spațiul tot mai îngust. Când ajungea cât de departe putea, va trebui să aleagă dacă să iasă de la adăpost prin dreapta scândurilor sau prin stânga lor. Se auzi o serie de bubuituri puternice și un huruit rapid deasupra capului său. Pesemne că unul dintre oamenii lui Colombo tăiase frânghiile și trimisese toată grămada de role de hârtie de ziar pe rampă în jos. Acum era ocazia lui! Bond sări din adăpost – spre stânga. Dacă mitraliorul îl aștepta, se va aștepta ca el să iasă trăgând, pe la dreapta. Mitraliorul era într-adevăr acolo, ghemuit lângă zidul depozitului. Bond trase de două ori în fracțiunea de secundă înainte ca gura strălucitoare a armei inamice să-și parcurgă micul arc. Degetul mortului se încleștă pe trăgaci și lansă, în cădere, o scurtă cascadă de flăcări înainte ca zguduiturile armei s-o smulgă din mâna lui și s-o trimită pe jos cu un trosnet.

Bond alerga spre ușa depozitului, când alunecă și căzu cu capul înainte, cât era de lung. Rămase locului câteva clipe, uluit, cu fața într-o baltă neagră de melasă. Înjurând, se ridică în patru labe și țâșni la adăpostul grămezii de role mari de hârtie care se izbiseră de zidul depozitului. Una dintre ele, despicată de o rafală de mitralieră, lăsa să se prelingă melasă neagră. Bond își șterse cât de bine putu mâinile și fața de substanța lipicioasă, ce avea mirosul dulce și ușor mucegăit pe care-i simțise cândva în Mexic. Era opiu brut.

Un glonț izbi zidul depozitului nu departe de capul lui. Bond își mai șterse o dată pistolul de fundul pantalonilor și sări spre ușa depozitului. Îl surprinse că nimeni nu trase în el dinăuntru de îndată ce silueta sa apăru în dreptul intrării. În depozit era liniște și răcoare. Becurile fuseseră stinse, dar afară era tot mai lumină. Rolele palide de hârtie de ziar erau stivuite în șiruri ordonate, cu un spațiu care să ofere un culoar de trecere prin mijloc. În celălalt capăt al culoarului se afla o ușă. Întregul aranjament îl batjocorea, îl provoca. Simțea mirosul morții. Se întoarse precaut la intrare și ieși în spațiul deschis. Focurile de armă deveniseră spasmodice. Colombo venea spre el în fugă,

alergând așa cum aleargă bărbații grași – fără să ridice mult tălpile de pe jos. Bond spuse poruncitor:

— Rămâi la ușa asta! Nu intra și nu-ți lăsa oamenii să intre! Eu mă duc prin spate.

Fără să aștepte răspuns, sprintă pe după colțul clădirii și de-a lungul ei.

Depozitul avea vreo optsprezece metri lungime. Bond încetini și se apropie cu pași ușori de celălalt colț, se lipi cât mai bine de peretele din tablă ondulată și aruncă iute o privire după colț. Se retrase imediat. Lipit de ușa din fund a depozitului se afla un bărbat care privea printr-un fel de gaură de spionat. Avea în mână un piston conectat la niște cabluri ce mergeau pe sub scutul mașinii. Mașina, un Lancia Granturismo neagră, decapotabilă, cu acoperișul coborât, stătea alături de el, cu motorul torcând ușor. Era orientată cu botul spre uscat, pe un drum de pământ bătătorit cu făgașe adânci.

Bărbatul era Kristatos.

Bond îngenunche. Prinse pistolul cu ambele mâini, pentru a-l ține nemișcat, se strecură iute pe după colțul clădirii și trase un foc la picioarele individului. Rată. Imediat ce văzu cum se ridică praful la câțiva centimetri buni de țintă, se auzi pârâitura tunătoare a unei explozii și peretele de tablă îl lovi și-l proiectă în aer.

Bond se ridică anevoie în picioare. Depozitul se lăsase nebunește într-o rână și începu să se prăbușească zgomotos, ca un pachet de cărți de joc metalice. Kristatos era în mașină. Se depărtase deja cu douăzeci de metri, roțile din spate, care asigurau tracțiunea, trimițând în aer jeturi de praf. Bond adoptă poziția clasică a tirului cu pistolul și ochi. Pistolul Walther urlă și ricoșă de trei ori la rând. După ultima împușcătură, de la cincizeci de metri, silueta ghemuită deasupra volanului tresări spasmodic; mâinile zburară de pe volan, în lături, iar capul se ridică o clipă, după care se prăbuși în față. Mâna dreaptă rămase scoasă pe geam, de parcă mortul ar fi semnalizat un viraj la dreapta. Bond dădu s-o ia la fugă pe drum, așteptându-se ca mașina să oprească, dar făgașele nu lăsau roțile să iasă; cu greutatea piciorului mort rămas pe accelerație, automobilul Lancia mergea mai departe urlând, în viteza a treia. Bond se opri și o privi. Mergea zorită înainte, pe drumul plat de pe câmpia arsă de soare, și în urma ei se ridicau, veseli, nori de

praf alb. Se aștepta s-o vadă dintr-o clipă într-alta ieșind de pe drum, dar nu ieși, așa că rămase și o privi până când dispăru în ceața începutului de dimineață ce promitea o zi frumoasă.

Bond puse piedica pistolului și băgă arma sub centura pantalonilor. Când se întoarse, Colombo se apropia de el. Bărbatul cel gras zâmbea cu gura până la urechi, în culmea încântării. Ajunse la Bond și, spre oroarea acestuia, deschise larg brațele, îl strânse la piept și-i sărută pe amândoi obrajii.

— Pentru Dumnezeu, Colombo!

Colombo se cutremură de râs.

— Ah, englezul cel potolit! Nu se teme de nimic, în afară de sentimente! Dar eu (se lovi în piept), eu, Enrico Colombo, îl iubesc pe acest om și nu mi-e rușine s-o spun! Dacă nu l-ai fi scos din joc pe mitralior, niciunul dintre noi n-ar fi supraviețuit. Așa cum stau lucrurile, mi-am pierdut doi oameni și alți câțiva au răni. Dar numai șase albanezi au rămas în picioare și au fugit în sat. Fără îndoială că-i va sălta poliția. Și acum l-ai trimis pe nemernicul de Kristatos cu mașina în iad! Ce sfârșit splendid pentru el! Ce se va întâmpla când micul său dric de curse ajunge la șoseaua principală? Deja semnalizează că va face dreapta pe autostradă, sper că-și va aminti să conducă pe dreapta! (Colombo îl bătu zgomotos pe Bond pe umăr.) Dar să mergem, prietene! E timpul să plecăm de aici. Valvele de siguranță ale bărcii albaneze sunt deschise, așa că în scurt timp va fi pe fundul apei. În cătunul ăsta nu există telefoane. Vom avea un avans bun față de polițiști – le va lua ceva timp să scoată de la pescari o poveste cât de cât logică. Am vorbit cu șeful pescarilor. Nimeni din cei de-aici nu-i iubește pe albanezi. Dar trebuie să ne vedem de drum! Ne așteaptă o navigare grea, cu vântul din față, și de partea asta a Veneției nu există niciun doctor în care să am încredere.

Din depozitul năruit începeau să se strecoare flăcări și ieșeau valuri de fum care miroseau a legume dulci. Bond și Colombo îl ocoliră, ca să iasă de sub vânt. Ambarcațiunea albaneză se așezase pe fundul micului port și apa îi scălda punțile. O traversară și urcară la bordul Colombinei, unde Bond avu de îndurat alte strângeri de mâini și bătăi prietenești pe spate. Ridicară ancora imediat și porniră spre promontoriul ce păzea portul. Acolo se aflau câțiva pescari care stăteau lângă bărcile lor, trase pe plajă între cele câteva căsuțe din piatră,

îngrămădite. Păreau neprietenoși, dar când Colombo le făcu semn cu mâna și le strigă ceva în italiană, majoritatea ridicară mâna în semn de rămas-bun, iar unul strigă ceva ce stârni râsul echipajului de pe Colombina. Colombo explică:

— Au spus că am fost mai buni decât filmele de cinema de la Ancona și că trebuie să ne întoarcem curând.

Bond simți dintr-odată că-l părăsește tot entuziasmul. Se simțea murdar și nebărbierit și-și simțea mirosul propriei transpirații. Coborî sub punte, împrumută de la un marinar un brici și o cămașă curată, se dezbrăcă până la piele în cabina sa și se spălă. Când își scoase pistolul și-l aruncă pe cușetă, prinse un iz de cordită dinspre gura țevii; mirosul îi readuse în minte frica, violența și moartea din zorii cenușii. Deschise hubloul. Afară, marea dansa voioasă, iar linia coastei, care fusese neagră și misterioasă, era acum verde și frumoasă. Vântul aduse dintr-odată un miros delicios de costiță friptă. Bond închise cu un gest brusc hubloul, se îmbrăcă și se duse în careu.

În timp ce se ospătau cu ochiuri și costiță din belșug și beau cafea fierbinte, dulce, cu puțin rom în ea, Colombo completă toate detaliile.

— Iată ce am făcut, prietene, zise el mestecând zgomotos niște pâine prăjită. În depozitul acela se afla stocul de opiu brut pe un an, ce urma să ajungă la laboratorul chimic al lui Kristatos din Napole. E adevărat că am o astfel de afacere în Milano și că ea constituie un loc de depozitare convenabil pentru o parte din mărfurile mele, dar acolo nu se fabrică nimic mai mortal decât pastilele de crușin sau aspirina. În toată porțiunea respectivă a poveștii lui Kristatos, înlocuiește „Colombo” cu „Kristatos”. El e cel care transformă opiul brut în heroină și el e cel care angajează curieri ca s-o ducă în Londra. Transportul acela imens făcea probabil un milion de lire sterline pentru Kristatos și oamenii lui. Dar știi ceva, dragul meu James? Pe el nu-l costă nici măcar un singur cent. De ce? Pentru că primește marfa cadou din Rusia. Cadoul unui uriaș proiectil mortal ce trebuie tras în măruntaiele Angliei. Rușii pot furniza o cantitate nelimitată de încărcătură pentru proiectil. Opiul provine din culturile lor de mac din Caucaz, iar Albania e un antrepozit convenabil. Însă le lipsește aparatul cu care să lanseze proiectilul. Kristatos a creat aparatul necesar și el este cel care apasă pe trăgaci, în numele stăpânilor săi din Rusia. Astăzi, noi

doi am distrus în jumătate de oră întreaga conspirație. Acum poți să te întorci și să le spui oamenilor tăi din Anglia că traficul va înceta. Poți, de asemenea, să le spui adevărul – că nu Italia a fost originea acestei cumplite arme de război subteran, ci vechii noștri prieteni, rușii. Fără îndoială, o secție de război psihologic al aparatului lor de spionaj. Asta nu știu să-ți spun. Poate, dragul meu James, zise Colombo zâmbind încurajator, vei fi trimis la Moscova ca să afli. Iar dacă se întâmplă așa, să sperăm că vei găsi o fată la fel de fermecătoare ca prietena ta, domnișoara Lisl Baum, care să te pună pe drumul corect spre adevăr.

— Cum adică, „prietena mea”? E a ta.

Colombo clătină din cap.

— Dragul meu James, eu am mulți prieteni. Vei mai petrece câteva zile în Italia ca să-ți scrii raportul și, fără îndoială (chicoti), ca să verifici unele din lucrurile pe care ți le-am spus. Poate că vei petrece, de asemenea, o jumătate de oră agreabilă explicându-le colegilor tăi din serviciul american de informații adevărurile vieții. Între aceste îndatoriri vei avea nevoie de tovărășie – cineva care să-ți arate frumusețile iubitei mele patrii. În țările necivilizate, un obicei politicos cere să-ți oferi una dintre neveste bărbatului pe care-l iubești și pe care vrei să-l cinstești. Și eu sunt necivilizat. N-am neveste, dar am numeroase prietene ca Lisl Baum. Ea nu trebuie să primească instrucțiuni în această privință; am motive întemeiate de a crede că așteaptă să te întorci astă-seară.

Colombo băgă mâna în buzunarul pantalonilor și aruncă pe masă, în fața lui Bond, un obiect ce zăngăni.

— Iată motivul întemeiat.

Colombo își puse mâna pe piept, în dreptul inimii și se uită cu seriozitate în ochii lui Bond.

— Ți-l dăruiesc din inimă. Și poate și dintr-a ei.

Bond ridică obiectul. Era o cheie, de care era atașată o etichetă metalică grea. Pe etichetă scria Albergo Danielli. Camera 68.

PARTEA A CINCEA

Raritatea Hildebrand

Pisica-de-mare avea anvergura cam de doi metri și lungimea de aproximativ trei metri, de la botul bont până la capătul cozii sale mortale. Era de un cenușiu-închis, cu acea tentă de violet care semnalizează adesea primejdia în lumea subacvatică. Se ridică de pe nisipul auriu palid și înotă puțin, dând impresia că prin apă flutură un prosop negru.

Cu mâinile pe lângă trup și deplasându-se doar cu mișcări ușoare ale înotătoarelor, James Bond urmări umbra neagră prin laguna largă, mărginită de palmieri, așteptând momentul potrivit ca să tragă. Rareori omora pești în alt scop decât acela de a-i mânca, însă existau excepții – țiparii mari și toți membrii familiei peștelui-scorpion. Acum intenționa să omoare pisica-de-mare fiindcă avea o înfățișare extraordinar de diabolică.

Era ora zece, într-o dimineață de aprilie, iar laguna, Belle Anse, aflată aproape de extremitatea sudică a insulei Mahe, cea mai mare din arhipelagul Seychelles, era netedă precum sticla. Musonul dinspre nord-vest își epuizase forțele cu câteva luni înainte, iar musonul dinspre sud-est avea să aducă din nou ploaie și răcoare abia în mai. Acum, temperatura era în jur de douăzeci și opt de grade la umbră, nivelul de umiditate se ridicase la nouăzeci, iar în laguna protejată, apa avea aproape temperatura sângelui uman. Până și peștii păreau leneși. Un pește-papagal de vreo patru kilograme și jumătate, care ronțăia alge de pe o protuberanță de coral, se opri doar ca să-și rotească ochii când Bond trecu pe deasupra lui, după care își reluă masa. Un banc de pești Kyphosus cenușii și grași, ce înotau harnici, se scindă politicos în două ca să lase să treacă umbra lui Bond, apoi se reuni și-și continuă drumul, în direcție opusă. Șase calmari mici, așezați în șir, în mod normal timizi ca păsările, nici măcar nu se obosiră să-și schimbe camuflajul la trecerea lui.

Bond înotă mai departe alene, având grijă să nu piardă din ochi pisica-de-mare. Știa că aceasta va obosi în curând sau,

dacă nu, se va simți liniștită văzând că Bond, marele pește de la suprafața apei, n-o atacă. Și atunci se va așeza pe o porțiune plată de nisip, își va schimba culoarea de camuflaj în cel mai deschis gri, aproape translucid, și, cu unduiri ușoare ale vârfurilor înotătoarelor, se va îngropa în nisip.

Reciful se apropia; începeau să apară grupuri de corali negri și pășuni cu iarbă de mare. Era ca la sosirea într-un oraș, din câmp deschis. Pretutindeni, peștii în culori de nestemate scânteiau și luceau, iar uriașele anemone ale Oceanului Indian păreau niște flăcări în umbre. Coloniile de arici-de-mare țepoși scuipau un lichid sepia, de parcă ar fi aruncat cineva o călimară cu cerneală, iar antenele strălucitoare ale langustelor, albastru cu galben, cercetau și fluturau din crăpăturile lor, ca niște nici balauri. Ici și colo, prin iarba de mare de pe fundul sclipitor se zărea lucirea pestriță a câte unei moluște Cypraeidae cu cochilie pestriță, elegantă, mai mare decât o minge de fotbal – molusca-leopard – și Bond văzu, la un moment dat, frumoasele degete răsfirate ale „harpei lui Venus”. Însă toate aceste lucruri erau acum banale pentru el, așa că merse mai departe în ritm constant, reciful interesându-l doar în calitate de scut la adăpostul căruia putea să ajungă mai spre larg, dincolo de pisica-de-mare, și apoi s-o urmărească înapoi spre țărm. Tactica funcționă; în scurt timp, umbra neagră, cu torpila maro pe urmele ei, făcea cale întoarsă pe sub marea oglindă a apei albastre. Când adâncimea apei ajunse la vreo patru metri, pisica-de-mare se opri pentru a suta oară. Se opri și Bond, călcând ușor apa. Ridică precaut capul la suprafață și-și goli vizorul de apă. Până să privească din nou locul unde se afla pisica-de-mare, aceasta dispăruse.

Bond avea o pușcă cu harpon Champion, cu benzi elastice duble. Harponul avea în vârf un trident ascuțit precum acul – armă cu rază scurtă de acțiune, dar cea mai bună în recife. Trase piedica și înaintă încet, pulsând ușor cu înotătoarele, foarte aproape de suprafața apei, ca să nu facă niciun zgomot. Se uită în jur, încercând să străpungă cu privirea orizonturile neclare ale vastei lagune. Căuta orice posibilă formă mare, aflată la pândă: nu era deloc indicat ca un rechin sau o baracudă să fie martori la uciderea prăzii. Uneori, peștii țipă când sunt răniți și chiar dacă nu țipă, turbulența și sângele ce rezultă dintr-o luptă aprigă îi cheamă pe necrofagi. Dar nu se

vedea nicio ființă vie; nisipul se întindea nemărginit spre depărtările cețoase, precum dușumelele goale ale unei scene. Bond putea să vadă acum conturul slab de pe fund. Se duse chiar deasupra lui și rămase nemișcat la suprafață, privind în jos. În nisip exista o mișcare foarte slabă. Două minuscule arteziene de nisip dansau deasupra deschizăturilor ca niște nări ale operculelor. Dincolo de deschizături se vedea o foarte ușoară umflătură – corpul creaturii. Asta era ținta. La doi centimetri și jumătate dincolo de deschizături. Estimă posibila zvâcnire a cozii în sus, coborî încet arma și apăsă pe trăgaci.

Sub el, nisipul erupse și preț de o clipă de neliniște, Bond nu putu vedea nimic. Apoi firul harponului se întinse la maximum și pisica-de-mare apăru, încercând să se tragă departe de el, în timp ce coada ei plesnea cu o agresivitate reflexă corpul, iarăși și iarăși. La baza cozii, Bond vedea țepii neregulați, otrăviți, ridicându-se de la suprafața corpului. Aceștia erau țepii despre care se presupunea că l-au ucis pe Ulise și despre care Pliniu a afirmat că ar distruge un arbore. În Oceanul Indian, unde veninul animalelor marine e cel mai virulent, o singură zgârietură de la țepii pisicii-de-mare însemna moarte sigură. Precaut, ținând firul perfect întins între el și pisica-de-mare, Bond porni după peștele ce se lupta furios. Înota într-o parte, ca să ferească firul de coada mișcătoare, care l-ar fi putut reteza cu ușurință. Coada aceasta era vechiul bici al stăpânilor de sclavi din Oceanul Indian. La ora actuală, în insulele Seychelles e ilegal chiar și să te afli în posesia unuia, dar bicele acestea sunt transmise în familie din generație în generație, pentru a fi folosite asupra nevestelor necredincioase, iar dacă se răspândește vestea că cutare sau cutare femeie a avut de-a face cu *la crapule,* numele provensal al pisicii-de-mare, e totuna cu a spune că femeia respectivă nu se va ridica din pat cel puțin o săptămână. Izbiturile cozii începeau să slăbească; Bond înotă în fața pisicii-de-mare și o trase după el, spre mal. Când ajunseră în apa puțin adâncă de la mal, pisica-de-mare deveni letargică, așa că o scoase din apă și o duse la distanță considerabilă pe plajă. Dar chiar și așa, nu se apropie de ea – și foarte bine făcu. Pe neașteptate, la o mișcare a lui Bond și poate cu speranța de a-și lua dușmanul prin surprindere, uriașa pisică-de-mare sări în sus, ridicându-se complet în aer. Bond făcu un salt lateral, iar peștele căzu pe spate și rămase locului, cu

abdomenul alb spre soare și cu gura mare, urâtă, în formă de seceră, gâfâind și pufnind.

În picioare, Bond se uita la pisica-de-mare și se întreba ce să facă mai departe.

Un bărbat scund, gras și alb, îmbrăcat cu cămașă și pantaloni kaki, ieși dintre palmieri și veni spre Bond pe nisipul presărat cu alge uscate, lăsate în urmă de reflux. Când se apropie suficient, strigă amuzat:

— Bătrânul și marea[33]! Cine a prins pe cine?

Bond se întoarse.

— Firește, e singurul bărbat de pe insulă care nu poartă la el o macetă! Fidele, fii băiat de treabă și cheamă-l pe unul dintre oamenii tăi! Animalul ăsta nu vrea să moară și harponul meu a rămas înfipt în el.

Fidele Barbey, cel mai tânăr dintre nenumărații Barbey care sunt proprietarii a aproape tot ce există în Insulele Seychelles, veni și se opri, privind pisica-de-mare.

— Frumos exemplar! Ai noroc că ai lovit-o unde trebuia; altfel te-ar fi târât peste recif și ar fi trebuit să dai drumul armei. Le ia al naibii de mult să moară. Dar haide, trebuie să te duc înapoi la Victoria! A apărut ceva. Ceva bun. Trimit pe un om de-al meu după armă. Vrei coada?

Bond zâmbi.

— N-am nevastă. Dar ce-ai spune despre niște *raie au beurre noir*[34] diseară?

— Diseară nu, prietene. Vino! Unde-ți sunt hainele?

În timp ce mergeau pe drumul de coastă cu mașina lui, Fidele întrebă:

— Ai auzit vreodată de un american pe nume Milton Krest? Ei bine, pe cât se pare, e proprietarul lanțului de hoteluri Krest și al unei chestii numite Fundația Krest. Un lucru îți pot spune cu siguranță: deține cel mai frumos afurisit de iaht din Oceanul Indian. L-a pus la apă ieri. *Wavekrest* se cheamă. Aproape două sute de tone, treizeci de metri lungime. Dotat cu absolut totul, de la o soție frumoasă și până la un gramofon mare cu tranzistori, pe balansiere, astfel încât valurile să nu facă acul să sară. Mochetă din perete-n perete, groasă de doi centimetri și jumătate. Aer condiționat peste tot. Singurele țigări uscate care

[33] Aluzie la romanul cu același titlu al lui Ernest Hemingway.

[34] Pisică de mare cu unt rumenit (fr.).

pot fi găsite de partea asta a continentului african și cea mai bună sticlă de șampanie pe care am băut-o după micul dejun de când am fost ultima oară la Paris. (Fidele Barbey râse încântat.) Prietene, e o ambarcațiune a mamei naibii de aleasă și dacă domnul Krest e un mare șlem dublat cu ticăloșie, cui naiba îi pasă?

— Cui îi pasă oricum? Ce are de-a face cu tine – sau cu mine, la drept vorbind?

— Doar asta, prietene: vom petrece câteva zile pe mare cu domnul Krest – și cu doamna Krest, frumoasa doamnă Krest. Am acceptat să duc iahtul la Chagrin – insula despre care ți-am vorbit. E la naiba în praznic, aproape de țărmul african, și familia mea nu i-a găsit nicio utilizare, în afară de adunatul ouălor de cormoran. E doar la un metru mai sus de nivelul mării. N-am mai fost în locul ăla afurisit de cinci ani. În fine, Krest ăsta vrea să meargă acolo. Colectează specimene marine – ceva legat de fundația lui – și e un spurcat de peștișor care se zice că există numai în jurul Insulei Chagrin. Cel puțin Krest spune că singurul exemplar din lume provenea de acolo.

— Sună distractiv. Rolul meu care e?

— Știam că te plictisești și că mai ai o săptămână până să ridici ancora, așa că am spus că ești expertul local la căutări submarine și că vei găsi rapid peștele cu pricina, dacă chiar există, și că oricum fără tine nu merg. Domnul Krest s-a învoit, și asta-i tot. Știam că pierzi vremea undeva, pe coastă, așa că am mers cu mașina de-a lungul coastei până când un pescar mi-a spus că un alb nebun încearcă să se sinucidă, de unul singur, la Belle Anse și am știut că tu ești acela.

Bond râse.

— E extraordinară frica de mare a insularilor ăstora! Te-ai aștepta ca de-acum să fi căzut la pace cu ea. Foarte puțini din locuitorii Insulelor Seychelles știu măcar să înoate!

— Vina e a Bisericii Romano-catolice. Nu agreează ideea dezbrăcării de haine. O aiureală afurisită, dar asta e. Cât privește frica, nu uita că ești aici doar de o lună. Rechini, baracude – încă n-ai întâlnit un exemplar flămând. Plus peștele de piatră! Ai văzut vreodată un om care a călcat pe un pește de piatră? Corpul i se îndoaie pe spate ca arcul de durere. Uneori e atât de cumplită încât omului îi sar la propriu ochii din orbite. Supraviețuitorii sunt foarte rari.

— Ar trebui să poarte încălțăminte ori să-și lege tălpile când merg pe recif, zise Bond fără pic de compătimire. Există toți peștii ăștia de Pacific, ca să nu mai spun de scoica uriașă. E o prostie absolută! Toți se jeluiesc cât de săraci sunt, cu toate că marea e de-a dreptul doldora de pești! Iar sub stâncile alea sunt cincizeci de soiuri de scoici din acelea cu cochilie frumoasă, lucioasă. Ar putea trăi mai mult decât bine vânzându-le prin lume!

Fidele Barbey râse cu poftă.

— Bond, guvernator! Asta-i soluția! La următoarea întrunire a Consiliului Legislativ am să avansez ideea. Ești omul perfect pentru funcția asta – cu vederi largi, plin de idei, motivație din belșug. Scoici! Splendid! Scoicile vor aduce bugetul la echilibru pentru prima oară de la boomul plantelor de paciuli, după război! „Vindem cochilii de mare din Seychelles”, ăsta ne va fi sloganul! Mă voi îngriji să ți se recunoască meritele. Vei deveni Sir James cât ai bate din palme!

— Din asta ar ieși mai mulți bani decât din încercarea de a cultiva vanilie în pierdere!

Continuară să se ciorovăiască astfel, cu virulență veselă, până când pâlcurile de palmieri lăsară locul uriașilor arbori *sangdragon* de la periferia prăpăditei capitale, Mahe.

Trecuse aproape o lună de când M. îi spusese lui Bond că-l trimite în Insulele Seychelles.

— Amiralitatea are probleme cu noua bază din Maldive a flotei sale. Se strecoară comuniștii din Ceylon. Greve, sabotaje – tabloul obișnuit. Ar putea fi nevoită să renunțe și să se mute în Seychelles. O mie opt sute de kilometri mai la sud, dar cel puțin insulele respective par destul de sigure. Însă nu vrea să fie prinsă din nou pe picior greșit. Chiar dacă Biroul Colonial spune că sunt cât se poate de sigure, am fost de acord să trimit pe cineva care să ofere o evaluare independentă. Acum câțiva ani, când Makarios a fost închis acolo, au existat câteva sperieturi legate de securitate. Ambarcațiuni japoneze de pescuit dând târcoale, vreo doi escroci refugiați din Anglia, legături strânse cu Franța. Tu du-te și uită-te bine. Ai grijă să nu faci insolație! completă M. privind pe fereastră lapovița deasă de martie.

Bond își terminase raportul, care conchidea că singurul pericol posibil în privința securității în Insulele Seychelles consta în frumusețea și disponibilitatea femeilor insulare, de o

săptămână, după care nu mai avusese nimic de făcut, decât să aștepte sosirea vaporului Kampala, care să-l ducă la Mombasa. Se săturase până peste cap de căldură, de palmierii pleoștiți, de țipetele plângărețe ale pescărușilor pitici și de conversațiile interminabile despre miezul de nucă de cocos. Perspectiva unei schimbări îl încânta.

Bond își petrecea ultima săptămână acasă la Barbey, așa că, după ce trecură pe acolo ca să-și ia genții, merseră până la capătul Cheiului Lung și lăsară mașina în șopronul oficiului vamal. Iahtul alb lucios se afla la opt sute de metri distanță, în rada portului. Cei doi luară o barcă pescărească prevăzută cu motor outboard ca să străbată golful neted ca oglinda și se strecurară prin deschizătura recifului. *Wavekrest* nu era frumos – lățimea chilei și suprastructura aglomerată îi îngreuna silueta –, însă Bond își dădu seama de la prima privire că e o navă adevărată, construită pentru a naviga oriunde în lume, nu doar prin Florida Keys. Părea pustie, dar când traseră lângă ea, doi marinari cu înfățișare îngrijită, în pantaloni scurți și bluză albă, apărură și se postară lângă scară, cu cange pentru bărci pregătite ca să țină barca mizeră la distanță de vopseaua lucioasă a iahtului. Luară cele două genți, iar unul dintre ei ridică un tambuchi de aluminiu și le făcu semn să coboare. Pe Bond îl izbi o adiere de aer ce-i păru aproape geros când coborî cele câteva trepte ce duceau la careu.

Careul era pustiu. Și nu era câtuși de puțin o cabină. Era o încăpere de mare bogăție și confort, pe care niciun element n-o asocia cu interiorul unei ambarcațiuni. Ferestrele din spatele jaluzelelor venețiene pe jumătate închise erau de mărime obișnuită, la fel și fotoliile adânci din jurul măsuței centrale scunde. Mocheta, albastru-deschis, era cum nu se poate mai deasă. Pereții aveau lambriuri dintr-un lemn argintiu, iar tavanul era vopsit în alb-gălbui. Exista un birou, dotat cu articolele de scris obișnuite, și un telefon. Lângă gramofonul cel mare se afla un bufet încărcat cu băuturi. Deasupra bufetului se vedea o pictură ce părea a fi un Renoir deosebit de bun – capul și umerii unei fete brunete frumoase, îmbrăcată cu o bluză în dungi, alb cu negru. Impresia de salon luxos dintr-o casă la oraș era completată de vasul mare cu flori albe și albastre de hiacint, pe masa centrală, și de raftul îngrijit cu reviste aflat lângă birou.

— Ce ți-am spus, James?

Bond clătină din cap admirativ.

— Asta e categoric cea mai bună cale de a trata marea – ca și cum nici măcar n-ar exista! (Inspiră adânc.) Ce ușurare, să pot trage în piept aer proaspăt! Aproape uitasem ce gust are.

— Cel de-afară e proaspăt, băiete! Ăsta-i conservat.

Domnul Milton Krest intrase în încăpere fără zgomot și stătea și-i privea. Era un bărbat puternic, tăbăcit, abia trecut de cincizeci de ani. Părea dur și în formă, iar blugii decolorați, cămașa cu croială militară și cureaua lată din piele sugerau că-și făcuse un fetiș din a arăta dur. Ochii căprui-deschis de pe fața bătută de intemperii erau ușor adumbriți și privirea lor era somnoroasă și disprețuitoare. Gura avea colțurile lăsate în jos, într-o expresie care putea fi de umor sau de dispreț – probabil a doua variantă, iar cuvintele pe care le aruncase în încăpere, inofensive în sine, cu excepția acelui „băiete” arogant, fuseseră azvârlite ca un pumn de mărunțiș spre doi culi. Lui Bond, cea mai ciudată trăsătură a domnului Krest i se păru a fi vocea: era moale și cu un sâsâit deosebit de atractiv printre dinți. Era exact vocea răposatului Humphrey Bogart. Bond îl cercetă cu privirea pe individ, de la părul tuns scurt, negru, cu fire cărunte ca niște pilitură de fier presărată peste capul lunguieț, la vulturul tatuat deasupra unei ancore strâmbe pe antebrațul drept și până la tălpile tăbăcite, plasate marinărește, depărtate și ferme, pe mochetă. Își zise: „Omului ăstuia îi place să fie considerat erou stil Hemingway. N-am să mă înțeleg cu el.” Domnul Krest înaintă și întinse mâna.

— Ești Bond? Mă bucur să te am la bord, domnule.

Bond se aștepta la strângerea de mână capabilă să zdrobească oasele și o contracara încordând mușchii.

— Scufundare liberă sau cu tub de oxigen?

— Liberă și nu merg la mari adâncimi. E doar un hobby.

— Ce faci în restul timpului?

— Sunt funcționar public.

Domnul Krest râse scurt, aspru.

— Politețe și servitute[35]! Voi, englezii produceți cei mai buni majordomi și valeți din lume! Funcționar public, zici? Bănuiesc că o să ne înțelegem de minime. Funcționarii publici sunt tocmai oamenii pe care-mi place să-i am în jur.

---

[35] În original, „Civility and Servitude” – joc de cuvinte intraductibil, bazat pe echivalentul în engleză al expresiei „funcționar public” – „civil servant”.

Declicul ce anunță deschiderea tambuchiului dinspre punte preîntâmpină răbufnirea de mânie a lui Bond. Gândurile domnului Krest fură întrerupte de apariția unei fete bronzate, dezbrăcate, care coborî treptele spre careu. Nu, de fapt nu era cu totul dezbrăcată, dar costumul de baie foarte sumar, din satin maro deschis era conceput pentru a da această impresie.

— Salut, comoară! Unde-ai stat ascunsă? Nu te-am văzut demult! Fă cunoștință cu domnul Barbey și domnul Bond, băieții care vin cu noi. (Domnul Krest ridică o mână în direcția fetei.) Băieți, ea e doamna Krest. A cincea doamnă Krest. Și ca să nu-i vină nimănui idei, să știți că-l iubește pe domnul Krest. Nu-i așa, comoară?

— O, Milt, nu fi caraghios, știi bine că da! replică doamna Krest, zâmbind drăgălaș. Îmi pare bine de cunoștință, domnule Barbey. Și domnule Bond. Ne bucurăm să vă avem la bord. Ați vrea să beți ceva?

— Stai așa o clipită, comoară! Ce-ar fi să mă lași pe mine să aranjez lucrurile la bordul navei mele, hm? interveni domnul Krest pe un ton moale și plăcut.

Femeia roși.

— A, da, Milt, sigur că da!

— Atunci e în regulă; doar să știm cine e comandantul la bordul frumoasei *Wavekrest*. (Zâmbetul amuzat îi cuprinse pe toți cei trei.) Așa deci, domnule Barbey. Apropo, care ți-e prenumele? Fidele, hm? Impresionant nume. „Bătrânul credincios”, chicoti bonom domnul Krest. Acum, Fido, ce zici să mergem noi doi pe punte și să punem schiful ăsta bătrân în mișcare, hm? Poa’ că ai face bine să-l scoți în larg, după care poți să stabilești un curs și să-i dai cârma lui Fritz. Eu sunt căpitanul, el e secundul și mai există doi marinari care se îngrijesc de sala motoarelor și de bucătărie. Germani toți trei. Singurii afurisiți de marinari rămași în Europa. Și domnul Bond. Prenumele? James, hm? Păi Jim, ce părere ai să exersezi un pic din politețea și servitutea aia cu doamna Krest? Că veni vorba, spune-i Liz. Ajut-o să prepare gustările și ce-o mai fi pentru băuturile pe care o să le servim înainte de prânz. Pe vremuri a fost și ea englezoaică. Puteți sporovăi despre Picadilly Circus și despre alte locuri băștinașe pe care le cunoașteți amândoi. Bine? Mișcă, Fido! (Urcă scările cu pași elastici, băiețești.) Hai să ieșim naibii de-aici!

După ce tambuchiul se închise, Bond expiră prelung. Doamna Krest spuse pe ton de scuză:

— Te rog, nu te supăra de glumele lui! Are un simț al umorului mai aparte. Și e puțin îndărătnic, îi place să vadă dacă reușește să irite oamenii. O obrăznicie din partea lui, dar la drept vorbind totul e în glumă.

Bond îi zâmbi liniștitor, întrebându-se cât de des era nevoită să rostească acest mic discurs, să încerce să calmeze enervarea oamenilor pe care-și exersase domnul Krest „simțul umorului”.

— Presupun că e nevoie de ceva timp să se obișnuiască omul cu soțul tău. La fel se poartă și acasă, în America?

— Numai cu mine, zise ea fără resentiment. Îi iubește pe americani. Doar când e în străinătate… Știi, tatăl lui era neamț, de fapt prusac, iar el are ideea asta germană caraghioasă că europenii și așa mai departe sunt decadenți, că nu mai sunt buni de nimic. N-are niciun rost să-l contrazici, e o idee a lui.

Așadar, asta era! Iarăși bătrânul hun. Mereu la picioarele tale sau la beregata ta. „Simțul umorului”! Nu, zău! Și oare ce trebuia să rabde femeia aceea, fata aceea frumoasă pe care individul a pus stăpânire ca să-i fie sclavă – sclava lui englezoaică? O întrebă:

— De cât timp sunteți căsătoriți?

— De doi ani. Lucram ca recepționeră la unul din hotelurile lui. Știi, e proprietarul Grupului Krest. A fost minunat, ca un basm! Și acum mai trebuie să mă ciupesc câteodată ca să mă conving că nu visez. Asta, de exemplu (arătă cu un gest larg încăperea luxoasă), plus că e teribil de bun cu mine! Îmi face mereu cadouri. Știi, e un om foarte important în America! E amuzant să fii tratat ca un cap încoronat oriunde te-ai duce.

— Negreșit! Bănuiesc că-i place asta, nu?

— O, da! zise ea râzând, cu o notă de resemnare. Firea lui e în foarte mare măsură fire de sultan. Se enervează rău dacă nu e servit corespunzător. Spune că atunci când omul a muncit pe brânci ca să ajungă în vârful copacului, are dreptul la cele mai bune fructe care cresc acolo.

Doamna Krest își dădu seama că vorbește prea deschis, așa că adăugă rapid:

— Dar ce tot vorbesc? Oricine ar crede că ne cunoaștem de ani buni. (Zâmbi cu timiditate.) Presupun că e efectul cunoștinței cu cineva din Anglia. Dar serios, trebuie să merg să

pun niște haine mai consistente pe mine. Făceam plajă pe punte.

De sub punte, din mijlocul ambarcațiunii, se auzi un huruit sonor.

— Așa, am pornit! Ce-ar fi să mergi pe puntea de la pupa și să privești cum ieșim din port? Vin și eu într-o clipă. Vreau să aflu atât de multe despre Londra! Pe aici. (Trecu pe lângă el și deschise o ușă glisantă.) La drept vorbind, dacă ești deștept, revendică locul ăsta pentru noapte! Sunt perne din belșug, iar cabinele se cam încing, în ciuda aerului condiționat.

Bond îi mulțumi, ieși și închise ușa în urma lui. Era o punte adâncită, mare, acoperită cu rogojini de cânepă, având în partea dinspre pupa o canapea semicirculară din cauciuc expandat. Ici și colo erau împrăștiate fotolii din împletitură de nuiele, iar într-un colț se afla un bar. Lui Bond îi trecu prin minte că se putea ca domnul Krest să bea zdravăn. Se întrebă dacă doar i se pare sau doamna Krest chiar e îngrozită de el. Atitudinea ei față de el avea ceva de un servilism dureros. Fără îndoială că-și plătise cu vârf și îndesat „basmul”. Bond privi coastele verzi ale orașului Mahe îndepărtându-se încet la pupa. Estimă că se deplasau cu vreo zece noduri. În scurt timp vor ajunge la North Point, iar de acolo se vor îndrepta spre larg. Ascultând gâlgâitul eșapamentului, își lăsă mintea să țeasă într-o doară gânduri despre frumoasa doamnă Elizabeth Krest.

Ar fi putut să fie manechin – probabil chiar fusese înainte de a deveni recepționeră la hotel –, acea respectabilă profesie feminină care conține totuși o undă vagă de viață demimondenă de înaltă clasă. Își mișca trupul frumos cu lipsa totală de timiditate a femeii obișnuite să circule dezbrăcată sau aproape dezbrăcată.

Însă ființa ei n-avea nimic din răceala manechinelor – avea un corp cald și o față prietenoasă, încrezătoare. Avea poate treizeci de ani, cu siguranță nu mai mult, și drăgălășenia ei – căci nu ajungea la frumusețe – era încă imatură. Cea mai bună trăsătură a ei era părul blond-cenușiu des, lung până la baza gâtului, dar părea plăcut lipsită de vanitate în privința lui: nu-l flutura și nu se juca cu el. Îi trecu prin minte că, de fapt, nu vădea niciun semn de cochetărie. Stătuse liniștită, aproape docilă, cu ochii mari, albaștri și limpezi ațintiți aproape tot timpul asupra soțului ei. Nu purta ruj pe buze, nici lac pe unghiile de la mâini și de la

picioare și nu-și pensa sprâncenele. Oare domnul Krest îi poruncise să procedeze astfel – să fie o copilă germanică a naturii? Probabil că da. Bond ridică din umeri. Erau categoric un cuplu ciudat – un Hemingway de vârstă mijlocie, cu voce de Bogart și o fată drăguță, ingenuă. Și mai exista încordarea din atmosferă – din felul cum se făcuse mică atunci când, după ce le oferise de băut, el o pusese la punct, din masculinitatea lui forțată. Bond se jucă într-o doară cu ideea că individul era impotent și că rolul dur și grosolan pe care-l juca nu era decât o etalare exagerată a virilității. N-avea să fie în niciun caz ușor de trăit cu el timp de patru, cinci zile. Privind cum dispare frumoasa Insulă Silhouette la tribord, Bond își jură să nu-și piardă cumpătul. Cum era expresia aceea americană? „A mânca plăcinta umilinței”. Va fi un exercițiu mintal interesant pentru el. Va mânca plăcinta umilinței timp de cinci zile și nu-l va lăsa pe acel individ blestemat să strice o călătorie care trebuia să fie plăcută.

— Ei, băiete, te relaxezi?

Domnul Krest, aflat pe puntea bărcilor de salvare, privea în jos spre puntea adâncită.

— Ce-ai făcut cu femeia cu care trăiesc? Ai lăsat-o să facă ea toată munca, bănuiesc. Ei, și de ce nu? Doar pentru asta-s făcute, nu? Ai chef să vezi iahtul? Fido o să stea o vreme la cârmă iar eu am timp liber.

Fără să aștepte un răspuns, domnul Krest se aplecă și coborî pe puntea adâncită, dându-și drumul de la un metru.

— Doamna Krest se îmbracă. Da, mi-ar plăcea să vizitez iahtul.

Domnul Krest îl țintui pe Bond cu privirea lui dură, disprețuitoare.

— ’N regulă. Mai întâi, datele concrete. E construit de Corporația de construcții navale Bronson. Întâmplarea face să dețin nouăzeci la sută din acțiunile ei, așa că am obținut ceea ce-am vrut. Proiectat de frații Rosenblatt – cei mai buni arhitecți navali. Treizeci de metri lungime, șapte lățime și linia de plutire la doi metri față de chilă. Motoare diesel Superior de două sute cincizeci de cai-putere. Viteza maximă, paisprezece noduri. Distanța de croazieră: două sute cincizeci de mile marine la opt noduri. Aer condiționat peste tot. Corporația Carrier a proiectat două camere frigorifice speciale a câte cinci tone fiecare, așa că

pot transporta destule alimente congelate și băuturi pentru o lună. Ne trebuie doar apă dulce pentru băi și dușuri. În regulă? Acum, să mergem la prova, unde vei putea vedea cabinele echipajului, și vom porni de-acolo spre pupa. Și încă un lucru, Jim (Domnul Krest lovi cu piciorul în punte.) Asta-i podeaua, vezi? Iar toaleta e budă. Iar dacă vreau ca o persoană să se oprească din ceea ce face, nu strig „stop”, strig „stai”. Mă înțelegi, Jim?

Bond încuviință amiabil.

— N-am nicio obiecție. E nava ta.

— Bun, hai să mergem. Nu trebuie să-ți ferești capul, toate ușile și tavanele sunt la un metru nouăzeci.

Bond îl urmă pe domnul Krest pe culoarul îngust ce străbătea nava pe toată lungimea ei și, timp de jumătate de oră, făcu comentariile de rigoare pe tema iahtului, categoric cel mai de soi și mai luxos proiectat din câte văzuse. La fiecare detaliu exista o marjă destinată să ofere un plus de confort. Chiar și baia cu duș a echipajului avea mărimea normală, iar cambuza – sau bucătăria, cum îi spunea domnul Krest – lucrată în oțel inoxidabil era la fel de mare ca și cabina principală a soților Krest. Domnul Krest deschise ușa acesteia fără să bată. Liz Krest se afla la măsuța de toaletă.

— O, comoară, zise domnul Krest cu vocea lui blândă, mă gândeam că aranjezi deja măsuța cu băuturi! Ți-a trebuit al naibii de mult timp ca să te gătești. Un pic de dichis în plus pentru Jim, ha?

— Îmi pare rău, Milt! Tocmai voiam să vin. S-a blocat un fermoar.

Fata luă în grabă o pudrieră, se îndreptă spre ușă oferindu-le amândurora un mic surâs neliniștit și ieși.

— Lambriuri din mesteacăn de Vermont, lămpi cu sticlă de Corning, covoare mițoase mexicane. Și apropo, tabloul acela cu corabia e un Montague Dawson autentic…

Domnul Krest continuă pe același ton cu catalogarea, dar Bond se uita la un obiect atârnat pe perete, aproape ascuns, lângă noptiera alăturată jumătății de pat uriaș care-i aparținea evident domnului Krest. Era un bici subțire, lung cam de un metru, cu mâner din piele împletită. Era o coadă de pisică-de-mare.

Bond ocoli ca din întâmplare patul, luă biciul și-și trecu degetul peste cartilajul țepos. Simplul gest îl duru.

— Unde l-ai găsit? Chiar azi dimineață am vânat un animal din ăsta.

— În Bahrain. Arabii le folosesc pe spinarea nevestelor. (Domnul Krest chicoti relaxat.) Până acum, n-a trebuit să-i aplic lui Liz mai mult de o lovitură odată. Minunate rezultate! Îl numim „Corectorul” meu.

Bond puse biciul la loc și-i aruncă o privire dură domnului Krest.

— Nu mai spune! În Seychelles, unde creolele sunt destul de dure, e ilegal chiar și să deții așa un obiect, darămite să-l folosești.

Îndreptându-se spre ușă, domnul Krest zise cu indiferență:

— Băiete, întâmplarea face ca nava asta să fie teritoriu al Statelor Unite. Hai să mergem să bem ceva.

Domnul Krest bău trei duble de votcă cu consomé de la gheață înainte de prânz și o bere în timpul mesei. Ochii spălăciți se întunecară puțin și căpătară o lucire apoasă, dar vocea sâsâitoare rămase moale și relaxată în timp ce explică obiectivul călătoriei, monopolizând complet conversația.

— Vedeți voi, băieți, treaba stă așa: în State avem un sistem al fundațiilor pentru tipii norocoși care au lovele din belșug și se întâmplă să nu vrea să contribuie la trezoreria țării. Faci o fundație – ca asta, Fundația Krest – într-un scop caritabil – caritate pentru oricine și orice, copii, bolnavi, cauza științei, faci cadou banii oricui și pentru orice, mai puțin ție și familiei tale, și scapi de impozitul pe ei. Așa că am băgat vreo zece milioane de dolari în Fundația Krest și, cum întâmplarea face să-mi placă să navighez și să văd lumea, am construit cu două din alea zece milioane iahtul ăsta și le-am zis celor de la Smithsonian – asta-i marea noastră instituție de istorie a naturii – că sunt dispus să merg în orice parte a lumii și să adun exemplare pentru ei. Asta mă transformă în expediție științifică, înțelegeți? Timp de trei luni, în fiecare an, am o vacanță pe cinste care nu mă costă nici cât negru sub unghie! M-ați priceput?

Domnul Krest își privi oaspeții, așteptând aplauze. Fidele Barbey clătină din cap a îndoială.

— Sună excelent, domnule Krest. Dar exemplarele astea rare sunt ușor de găsit? Cei de la Smithsonian vor un panda uriaș, o

cochilie marină rară – poți obține aceste lucruri dacă ei n-au reușit?

Domnul Krest clătină încet din cap și spuse cu regret:

— Băiete, zău că te-ai născut ieri! Bani: asta-i tot ce trebuie. Vrei un panda? Îl cumperi de la vreo grădină zoologică afurisită care nu-și poate permite încălzire centrală pentru secția reptilelor ori vrea să construiască un set nou de cuști pentru tigri sau mai știu eu ce! Cochilia marină? Găsești un om care-o are și-i oferi atâția afurisiți de bani încât ți-o vinde chiar dacă după aia plânge o săptămână. Uneori ai mici necazuri cu guvernele – câte un afurisit de animal e protejat sau mai știu eu ce. Bun, să-ți dau un exemplu! Am sosit pe insula ta ieri. Vreau un papagal negru din Insula Praslin. Vreau o țestoasă uriașă din Aldabra. Vreau o colecție completă a scoicilor voastre cu cochilia lucioasă și pestriță și vreau peștele ăsta după care ne ducem acum. Primele două sunt protejate prin lege. Aseară i-am făcut o vizită guvernatorului vostru, după ce am pus anumite întrebări în oraș. Îi zic: „Excelență, înțeleg că vreți să construiți o piscină publică unde copiii localnici să învețe să înoate. În regulă, Fundația Krest va oferi banii. Cât? Cinci mii, zece mii? Bun, deci zece mii. Poftim cecul.” Și i-l scriu chiar acolo, pe loc. Zic, fără să las cecul din mână: „Doar un singur lucru mărunt, excelență. Întâmplarea face să vreau un exemplar din specia de papagal negru pe care-o aveți aici și o țestoasă de Aldabra. Înțeleg că sunt protejate prin lege. Vă deranjează dacă iau câte un exemplar din fiecare și le duc în America, pentru Smithsonian?” Ei, urmează ceva palavre, dar văzând că e vorba de Smithsonian și văzând că încă n-am lăsat cecul din mână, la urmă batem palma și toată lumea-i fericită. Corect? Ei, și pe drumul de întoarcere mă opresc în oraș ca să aranjez cu simpaticul domn Abendana, comerciantul, ca papagalul și țestoasa să fie capturate și păstrate pentru mine, și ajung să vorbesc despre scoicile voastre. Ei bine, întâmplarea face că acest domn Abendana colecționează blestemățiile astea încă din copilărie. Mi le arată. Perfect întreținute – fiecare pe bucata ei de vată. Într-o stare excelentă, și colecția conține mai multe exemplare Isabella și Mappa, pe care mi s-a cerut în mod special să le caut. Spune că regretă dar nici nu se gândește să le vândă, înseamnă nespus de mult pentru el și așa mai departe. Tâmpenii! Mă uit la domnul Abendana și întreb doar: „Cât?” Nu,

nu, nici nu concepe. Iar tâmpenii! Scot carnetul de cecuri, scriu un cec în valoare de cinci mii de dolari și i-l bag sub nas. Cinci mii de dolari! Nu rezistă. Împăturește cecul, îl bagă în buzunar și după aia pămpălăul naibii se pune pe bocit! Vă vine să credeți? (Domnul Krest desfăcu mâinile, arătând că nu-i vine să creadă.) Pentru câteva afurisite de scoici! Așa că-i spun să se calmeze, iau cutia cu scoici și ies naibii de-acolo înainte ca nebunul să se împuște din cauza remușcărilor! (Domnul Krest se lăsă pe speteaza scaunului, foarte mulțumit de sine.) Ce părere aveți de asta, băieți? După douăzeci și patru de ore pe insulă, mi-am rezolvat deja trei sferturi din listă! Deștept, nu, Jim?

— Probabil că vei primi o medalie când te întorci acasă, replică Bond. Ce-i cu peștele acela?

Domnul Krest se ridică de la masă, cotrobăi într-un sertar al biroului și se întoarse cu o foaie de hârtie scrisă la mașină.

— Poftim, ascultați: „Raritatea Hildebrand. Prins de profesorul Hildebrand de la Universitatea Witwatersrand cu plasa, în aprilie 1925, în apropierea insulei Chagrin din Arhipelagul Seychelles. (Domnul Krest ridică privirea.) Urmează o grămadă de tâmpenii științifice. Le-am cerut să le formuleze în engleza obișnuită, și uite traducerea. (Se uită din nou la hârtie.) Singurul exemplar cunoscut, numit „Raritatea Hildebrand”, după descoperitorul ei, are lungimea de cincisprezece centimetri. Culoarea e roz intens, cu dungi transversale negre. Înotătoarele anale, ventrale și dorsale sunt roz. Înotătoarea caudală e neagră. Ochii, mari, albastru-închis. Dacă este găsit, trebuie avut grijă cu manevrarea acestui pește, fiindcă toate înotătoarele au țepi chiar mai ascuțiți decât este obișnuit pentru restul acestei familii. Profesorul Hildebrand a consemnat găsirea acestui specimen în apa adâncă de un metru, la marginea recifului sud-vestic. (Domnul Krest aruncă hârtia pe masă.) Poftim, băieți! Călătorim vreo mie de mile marine, la un cost de câteva mii de dolari, ca să încercăm să găsim un blestemat de pește de cinșpe centimetri! Și când te gândești că acum doi ani, indivizii de la Fisc au avut tupeul de a sugera că fundația mea e falsă!

Liz Krest interveni cu entuziasm:

— Dar tocmai asta e, Milt, nu-i așa? E foarte important ca de data asta să ducem acasă exemplare și lucruri din belșug! Nu vorbeau oamenii aceia oribili de la fisc despre respingerea iahtului și a cheltuielilor și așa mai departe, pentru ultimii cinci

ani, dacă nu arătăm o realizare științifică extraordinară? Nu așa s-au exprimat?

— Comoară, rosti domnul Krest pe un ton moale precum catifeaua. Să presupunem că-ți ții fleanca aia slobodă când e vorba de treburile mele personale. Da? (Vocea era prietenoasă, nonșalantă.) Știi ce-ai făcut, comoară? Tocmai ți-ai câștigat o mică întâlnire cu Corectorul diseară. Exact asta ai făcut.

Fata duse iute mâna la gură și șopti, cu ochii mari:

— O, nu, Milt! O, te rog, nu!

A doua zi de la plecare, în zori, ajunseră în dreptul Insulei Chagrin. Mai întâi o surprinse radarul – o mică protuberanță pe linia absolut plată a scanerului –, apoi apăru o pată minusculă pe întinsul orizont curbat, ce crescu cu încetineală infinită, devenind o dungă verde, lungă de opt sute de metri, mărginită cu alb. Era extraordinar să dea de pământ după două zile în care iahtul păruse a fi singurul lucru mișcător, singurul lucru viu într-o lume pustie. Bond nu mai văzuse niciodată calmul ecuatorial și nici nu și-l imaginase clar. Acum își dădea seama ce pericol cumplit trebuie să fi constituit în vremurile ambarcațiunilor cu pânze – marea de sticlă sub un soare de bronz, aerul stătut, greu, dâra de nori mici la marginea lumii, care nu se apropiau niciun pic, nu aduceau strop de vânt sau de binecuvântată ploaie. Cum trebuie să fi binecuvântat mateloții, secole la rând, acest mic punct din Oceanul Indian în timp ce trăgeau la rame, făcând corăbiile grele să înainteze poate o milă pe zi! Stând la prova, privi cum peștii zburători țâșnesc din apă pe sub cocă în timp ce marea albăstrui-negricioasă căpăta treptat aspectul pestriț, cafeniu cu alb și cu verde, al apelor mai puțin adânci. Cât de minunat era că în curând va putea să se plimbe din nou și să înoate, în loc să stea doar pe scaun și lungit! Cât de minunat era că va avea câteva ore de solitudine – câteva ore departe de domnul Milton Krest!

Lăsară ancora în afara recifului, în apa adâncă de optsprezece metri, iar Fidele Barbey îi duse cu barca cu motor prin gura recifului. Chagrin era în toate amănuntele prototipul insulei de corali. Era alcătuită din circa opt hectare de nisip, coral mort și arbuști scunzi, fiind înconjurată, dincolo de laguna puțin adâncă, lată de cincizeci de metri, de un colier de recife de care valurile calme și lungi se spărgeau cu un foșnet slab. Când coborâră la mal, în aer se înălțară nori de păsări – pescărușI, gâște de mare,

cormorani –, care însă coborâră imediat la loc. Aerul mirosea puternic a amoniac, din cauza găinațului lor, care albise tufele. Singurele alte vietăți erau crabii de uscat, care se foiau printre tulpinile plantelor parazite și printre crabii lăutari ce-și duceau viața în nisip.

Scânteierea nisipului alb era năucitoare și nu exista strop de umbră. Domnul Krest porunci să se ridice un cort și șezu în el, fumând un trabuc, în timp ce fură aduse la țărm echipamente de diferite feluri. Doamna Krest înotă și culese scoici, în timp ce Bond și Fidele Barbey își puseră fiecare vizorul și, pornind înot în direcții opuse, începură să cerceteze sistematic reciful de jur-împrejurul insulei.

Când cauți o anumită specie sub apă – scoică, pește, algă sau formațiune de coral –, trebuie să-ți concentrezi mintea și privirea la acel tipar anume și numai la el. Bogăția de culori și mișcare și varietatea nesfârșită a luminilor și umbrelor îți atacă permanent concentrarea. Bond înainta încet prin tărâmul minunilor, având în minte o singură imagine: un pește roz cu dungi negre, lung de cincisprezece centimetri și cu ochii mari – al doilea pește de acest fel văzut vreodată de ochii omului. „Dacă-l vedeți, ordonase domnul Krest, strigați tare și rămâneți lângă el. De restul mă ocup eu. Am în cort ceva, o șmecherie care e cea mai bună din câte ați văzut pentru prinsul peștilor.”

Bond se opri ca să-și odihnească ochii. Concentrația de sare a apei era atât de mare încât putea să plutească la suprafață, cu fața în jos, fără să se miște. Sparse într-o doară un arici-de-mare cu vârful harponului și urmări hoarda peștilor de recif ce țâșniră ca să înșface fâșiile de carne gălbuie din mijlocul țepilor negri, ascuțiți precum acul. Ce oribil era faptul că, dacă găsea într-adevăr Raritatea, numai domnul Krest va beneficia de pe urma ei! Oare să nu spună nimic dacă găsea peștele? Un gest copilăros și oricum, era, ca să spunem așa, angajat prin contract. Porni încet mai departe, ochii săi reluând automat căutarea, în timp ce mintea îi era ocupată cu fata. Aceasta petrecuse ziua anterioară în pat. Domnul Krest spusese că o doare capul. Oare se va întoarce împotriva lui într-o bună zi? Își va face oare rost de un cuțit sau un pistol și într-o seară, când el se va întinde după blestematul de bici, îl va omorî? Nu. Era prea moale, prea maleabilă. Domnul Krest alesese bine: fata avea fire de sclavă. Și accesoriile „basmului” ei erau prea prețioase. Nu-și

dădea seama că juriul ar achita-o cu siguranță dacă biciul din coadă de pisică-de-mare era prezentat la tribunal? Putea să aibă accesoriile, fără acest individ oribil, abominabil. Oare ar trebui să-i spună acest lucru? „Nu fi ridicol!” Cum s-ar exprima? „Ă, Liz, dacă vrei să-ți omori soțul, e în regulă.” Bond zâmbi pe sub mască. „La naiba cu povestea asta! Nu te amesteca în viața altora. Probabil că ei îi place – e masochistă.” Dar știa că răspunsul e prea facil. Fata aceea trăia cu frica-n sân. Poate că trăia și cu aversiune în suflet. În ochii aceia blânzi, albaștri nu se puteau citi prea multe, dar ferestrele se deschiseseră o dată sau de două ori, dând la iveală o strălucire de emoție ce semăna cu ura copilărească. Să fi fost oare ură? Probabil fusese indigestie. Bond și-i scoase pe soții Krest din minte și ridică privirea, ca să vadă cât de mult înaintase în jurul insulei. Tubul de respirat al lui Fidele Barbey se afla la doar o sută de metri de el. Aproape încheiaseră circuitul. Avansară amândoi până când se întâlniră, după care înotară la mal și se lungiră pe nisipul fierbinte. Fidele Barbey spuse:

— Pe partea mea de teren, nimic, doar toți peștii din lume, exceptând unul. A dat însă norocul peste mine: am găsit o colonie mare de melci verzi. Cochilia lor de sidef e cât o minge de fotbal mai mică. Face o mulțime de parale. Am să-mi trimit o barcă într-o zi să culeagă una. Am văzut un pește-papagal albastru care cântărea pe puțin cincisprezece kilograme. Blând ca un cățel, ca toți peștii de pe-aici. Nu m-a lăsat inima să-l omor, iar dacă o făceam totuși, aș fi putut avea probleme. Am văzut doi sau trei rechini-leopard plimbându-se pe deasupra recifului. Sângele în apă i-ar fi putut aduce în lagună. Acum sunt gata să beau și să mănânc ceva. După aia putem să facem schimb de locuri și să mai încercăm o dată.

Se ridicară și porniră pe plajă, spre cort. Domnul Krest le auzi vocile și le ieși în întâmpinare.

— N-ați avut noroc, eh? (Se scărpină furios la subsuoară.) M-a ciupit un blestemat de sclepț! Oribilă blestemăție de insulă! Liz n-a putut suporta mirosul, s-a întors pe navă. Cred că am face bine să mai căutăm o dată și pe urmă să plecăm naibii de-aici! Luați-vă de-ale gurii și vedeți că este bere rece în răcitor. Dați-mi un vizor dintr-ăla! Cum se folosesc blestemățiile astea? Cred că aș putea foarte bine să mă duc să arunc o privire la fundul mării, dacă tot sunt aici.

Șezură în cortul încins, mâncară salată de pui și băură bere, privindu-l posomorâți pe domnul Krest cum iscodea prin apele puțin adânci. Fidele Barbey spuse:

— Are dreptate, firește. Insulițele astea sunt de-a dreptul îngrozitoare. Nimic altceva în afară de crabi și rahat de pasăre, iar în jur, prea multă afurisită de mare! Numai bieții europeni înghețați până-n măduva oaselor visează la insule de corali. La est de Suez nu vei găsi niciun om zdravăn la cap căruia să-i pese de ele! Familia mea deține vreo zece – și încă de dimensiuni decente, cu mici sate și un venit frumos din nucă de cocos și țestoase. Ei bine, dau toată afurisita de grămadă pe un apartament în Paris sau Londra!

Râzând, Bond replică:

— Dă anunț în *The Times* și ai să primești oferte cu nemi…

În clipa aceea, la cincizeci de metri de ei, domnul Krest începu să facă semne frenetice. Bond zise:

— Ticălosul fie l-a găsit, fie a călcat pe un pește-chitară!

Își luă vizorul și alergă spre mare. Domnul Krest, în apă până la brâu, în porțiunea incipientă a recifului, arăta entuziasmat cu degetul spre suprafață. Bond înotă lin spre el. Covorul de iarbă de mare se termina cu sfărâmături de coral, presărate ici-colo de câte o formațiune de coral negru. Mai mult de zece soiuri de pește-fluture și alți pești de recif flirtau printre stânci; o langustă mică își întinse cercetător antenele spre Bond. Dintr-o gaură ieșea capul unui țipar verde mare, ale cărui fălci pe jumătate deschise lăsau la iveală șirurile de dinți ascuțiți ca acul. Ochii aurii ai țiparului îl urmăriră pe Bond cu atenție. Acesta constată amuzat că picioarele păroase ale domnului Krest, pe care efectul de lupă al apei le făcea să semene cu două trunchiuri de copac palide, se aflau la doar un pas de fălcile țiparului. Îl împunse încurajator cu vârful harponului, însă țiparul nu făcu decât să clănțănească o dată, încercând să înșface vârfurile metalice, după care se retrase în gaura lui și se făcu nevăzut. Bond se opri și rămase plutind pe apă cercetând din priviri jungla în culori vii. Din negurile îndepărtate se materializă o formă roșiatică neclară, ce venea spre el. Descrise un cerc chiar sub el, de parcă s-ar fi etalat, și ochii albastru-închis îl examinară fără teamă. Micul pește își făcu de lucru, timid, cu niște alge de pe partea inferioară a unei formațiuni de coral negru, țâșni spre un grăunte neidentificat, suspendat în apă,

după care porni alene înapoi spre neguri, de parcă și-ar fi spus poezia și acum părăsea scena.

Având grijă să se îndepărteze de gaura țiparului, Bond lăsă picioarele jos, își scoase vizorul și-i spuse domnului Krest, care-l privea nerăbdător prin vizor:

— Da, într-adevăr, el e. Am face bine să plecăm de-aici fără zarvă. N-o să plece decât dacă-l sperie ceva. Peștii ăștia de recif își păstrează același teritoriu.

Domnul Krest își scoase masca și exclamă aproape pios:

— Pe toți dracii, l-am găsit! Pe toți dracii, zău că da!

Îl urmă încet pe Bond la țărm. Fidele Barbey îi aștepta. Domnul Krest spuse, plin de lăudăroșenie:

— Fido, am găsit blestematul de pește! Eu, Milton Krest! Ce părere ai de una ca asta! După ce voi, doi afurisiți de experți, l-ați căutat toată dimineața! Am luat vizorul ăla al vostru – ține cont, e prima oară când port așa ceva – și am plecat și am găsit blestematul de pește în fix cinșpe minute! Ce zici de asta, ei, Fido?

— Foarte bine, domnule Krest. Foarte bine. Acum, cum îl prindem?

— Aha! zise domnul Krest făcând încet cu ochiul. Am exact ce ne trebuie! O chestie care se cheamă rotenon. Am căpătat-o de la un prieten chimist. E făcută din rădăcină de *Derris eliptica.* Băștinașii din Brazilia pescuiesc cu ea. O torni în apă, unde plutește peste ceea ce te interesează și-i vine de hac la fel de sigur cum e sigur că mă cheamă Krest. Un fel de otravă. Provoacă constricția vaselor de sânge din branhii. Îi sufocă. N-are efect asupra oamenilor, fiindcă noi n-avem branhii, vedeți? (Se întoarse spre Bond.) Ține, Jim, tu du-te și stai de pază. Ai grijă ca blestematul de pește să n-o întindă de-acolo. Fido și cu mine ducem substanța colo (arătă spre un loc aflat în susul curentului față de zona-țintă). Dau drumul la rotenon când îmi dai semnalul. O să plutească la vale, spre tine. Bine? Dar, în numele cerului, ai grijă să alegi momentul potrivit! N-am decât un bidon de cinșpe litri. Bine?

— În regulă, spuse Bond.

Se depărtă încet, intră în apă și înotă leneș spre locul în care se aflase înainte. Da, toată populația se afla la locul ei, văzându-și de treabă. Capul ascuțit al țiparului se ițea iarăși la marginea găurii, langusta îl iscodi iarăși. După un minut apăru și Raritatea

Hildebrand, de parcă ar fi avut întâlnire cu Bond. De astă dată se apropie mult de fața lui; îi privi ochii prin sticla vizorului, după care, parcă tulburat de ceea ce văzuse, țâșni cu iuțeală și se depărtă. Se jucă printre stânci o vreme, apoi dispăru în negură.

Treptat, mica lume subacvatică aflată în câmpul vizual al lui Bond începu să-i considere prezența firească. O caracatiță mică, ce fusese deghizată în chip de coral, își dezvălui prezența și porni să coboare precaut spre fundul nisipos. Langusta colorată în albastru și galben ieși de sub piatră câțiva pași, curioasă. Niște pești foarte mici îi ciuguliră picioarele și degetele de la picioare, gâdilându-l. Sparse pentru ei un arici-de-mare, iar peștii se repeziră la masa mai bună. Bond scoase capul la suprafață. Domnul Krest se afla în dreapta lui, la douăzeci de metri, cu canistra plată în mâini. Avea să înceapă să toarne curând, la semnalul lui astfel încât lichidul să se răspândească mult la suprafață.

— E în regulă? strigă domnul Krest.

Bond clătină din cap.

— Ridic degetul mare când se întoarce. Atunci va trebui să torni repede.

— În regulă, Jim. Tu te afli la locul bombardamentului!

Bond lăsă capul în apă și privi micuța comunitate în care fiecare-și vedea de treabă. În curând, pentru obținerea unui singur pește pe care cineva dintr-un muzeu aflat la opt mii de kilometri distanță îl voia nu tocmai cu convingere, aveau să moară o sută, poate o mie de omuleți. Când dădea semnalul, curentul va aduce cu el umbra morții. Oare cât va dura efectul otrăvii? Cât de departe va fi purtată de-a lungul recifului? Poate că victimele nu se vor număra cu miile, ci cu zecile de mii.

Apăru un mic pește împlătoșat galben, cu înotătoarele minuscule rotindu-se ca niște elice. Un pește-fluture splendid, auriu cu roșu și negru, ciuguli nisipul și din senin se materializă inevitabila pereche de sergent-majori cu dungi galbene și negre, atrași de mirosul ariciului-de-mare spart.

Cine era prădătorul în lumea peștilor mici din interiorul recifului? De cine se temeau aceștia? De baracude mici? De ocazionalul pește-spadă? Acum un prădător mare, un prădător pe deplin dezvoltat, un om pe nume Krest aștepta în culise. Și nici măcar nu-i era foame, ci doar urma să ucidă – aproape ca distracție.

În câmpul vizual al lui Bond apărură două picioare bronzate. Ridică privirea; era Fidele Barbey, cu un coș mare legat de gât și o plasă cu mâner lung. Bond își ridică vizorul.

— Mă simt ca individul care a lansat bomba la Nagasaki!

— Peștii au sânge rece, nu simt nimic.

— De unde știi? I-am auzit țipând când îi doare.

Barbey spuse cu indiferență:

— Cu chestia asta nu vor putea să țipe. Îi sufocă. Ce te roade? Sunt simpli pești!

— Știu, știu.

Fidele Barbey își petrecuse toată viața omorând animale și pești, iar el însuși nu șovăise să ucidă ocazional oameni. Ce se tot agita? Nu-l deranjase să omoare pisica-de-mare. Da, dar acela era un pește dușman. Cei de aici erau omuleți prietenoși. Omuleți? Ce idee eronată jalnică!

— Hei! rosti vocea domnului Krest. Ce se întâmplă acolo? N-avem acuma timp pentru bârfe! Bagă capul în apă, Jim!

Bond își coborî vizorul pe față și se întinse din nou la suprafața apei. Văzu imediat frumoasa umbră roșiatică apărând din negurile îndepărtate. Peștele înota repede spre el, de parcă i-ar fi considerat și el prezența ca fiind firească. Se opri mai jos de el, privindu-l. Bond rosti pe sub vizor:

— Pleacă de-aici, naiba să te ia!

Împunse peștele cu harponul, iar acesta fugi înapoi în neguri. Bond scoase capul la suprafață și ridică mânios degetul mare. Actul de sabotaj de care se rușina deja fusese ridicol și mărunt. Lichidul uleios, maro închis se revărsa pe suprafața apei lagunei. Mai era timp să-l oprească pe domnul Krest înainte să toarne totul – mai era timp să-i ofere încă o ocazie de a prinde Raritatea Hildebrand. Bond privi golirea canistrei până la ultimul strop. Să-l ia naiba pe domnul Krest!

Substanța se întindea încet, purtată de curent – o pată lucioasă, tot mai mare, ce reflecta cerul albastru cu un luciu metalic. Domnul Krest, secerătorul uriaș, o urma.

— Pregătiți-vă, băieți! strigă el vesel. Acum e chiar lângă voi.

Bond își cufundă iarăși capul în apă. În comunitatea mică, totul era neschimbat, dar dintr-odată, cu o bruschețe stupefiantă, toți înnebuniră. Era ca și cum îi lovise epilepsia. Mai mulți pești se dădură peste cap de câteva ori, nebunește, după care căzură pe fundul nisipos ca niște frunze grele. Țiparul ieși

încet din gaura din coral, cu fălcile căscate, se sprijini cu grijă pe vârful cozii și se prăbuși ușor pe o parte. Mica langustă zvâcni de trei ori din coadă și căzu pe spate, iar caracatița se desprinse de pe coral și pluti spre fund, cu burta în sus. Apoi apărură în arenă cadavrele din susul curentului – pești cu burta albă, crevete, viermi, crabi, țipari pestriți și verzi, languste de toate mărimile. Corpurile stângace, al căror colorit pălea deja, trecură încet pe lângă Bond ca suflate de o adiere ușoară a morții. Un pește-spadă de două kilograme și ceva clănțăni din fălci, luptându-se să respire. În josul recifului, suprafața apei se agita ici-colo, semn că niște pești mai mari încercau să fugă pentru a scăpa cu viață. Unul câte unul, sub ochii lui Bond, aricii-de-mare se desprinseră de pe stânci și căzură pe nisip, ca niște pete negre de cerneală.

Bond simți o atingere pe umăr. Domnul Krest, cu buzele date cu o pastă albă de protecție solară și ochii injectați din cauza soarelui și a scânteierii apei și nisipului, îi strigă nerăbdător:

— Unde naiba e blestematul nostru de pește?

Bond își ridică vizorul.

— Se pare că a reușit să scape chiar înainte să ajungă aici substanța. Încă mă mai uit după el.

Nu așteptă să audă răspunsul domnului Krest, ci-și băgă repede capul în apă. Mai mult carnaj, mai multe cadavre. Dar de bună seamă că substanța trecuse de-acum. De bună seamă că zona era sigură, în caz că se întorcea peștele, peștele lui, fiindcă el îl salvase! Încremeni: în negura îndepărtată apăru o strălucire roz. Dispăruse, iar acum se întorcea. Raritatea Hildebrand înotă alene spre el prin labirintul de canale dintre avanposturile sfărâmate ale recifului.

Fără să-i pese de domnul Krest, Bond scoase din apă mâna liberă și o coborî cu o plesnitură puternică. Peștele continuă să se apropie. Ridică piedica armei sale cu harpon și trase în direcția peștelui. Niciun efect. Își lăsă picioarele pe fund și porni spre pește, printre cadavrele împrăștiate. Frumosul pește roz cu negru păru să se oprească și să tremure, apoi țâșni prin apă direct spre Bond, plonjă pe fund, la picioarele lui și rămase nemișcat. Bond trebui doar să se aplece pentru a-l lua. Peștele nici măcar nu mai lovi apa cu coada pentru ultima oară, ci se lăsă cules, umplând palma lui Bond și înțepând-o ușor cu înotătoarea dorsală spinoasă. Purtându-l pe sub apă ca să-i

păstreze culorile, se duse la domnul Krest și-i înmână micul pește.

— Poftim!

Apoi porni înot spre țărm.

În seara aceea, în timp ce *Wavekrest* se îndrepta spre casă pe cărarea desenată de luna uriașă și galbenă, domnul Krest dădu ordine pentru ceea ce el numea „ospăț”.

— Tre’ să sărbătorim, Liz! E o zi excelentă, excelentă! Am rezolvat ultima țintă și putem să plecăm naibii din blestematele astea de Insule Seychelles și să ne întoarcem la civilizație. Ce zici să pornim spre Mombasa după ce luăm la bord broasca țestoasă și blestematul de papagal? Luăm avionul până la Nairobi, iar de acolo altul, spre Roma, Veneția, Paris – orișiunde vrei! Ce zici, comoară?

Îi strânse bărbia și obrajii în mâna-i mare, făcând buzele palide să se țuguieze, și le sărută sec. Bond privi ochii fetei: se închiseseră strâns. Domnul Krest o eliberă și ea începu să-și maseze fața, pe care se vedeau urmele albe lăsate de degete.

— Vai, Milt, cât pe ce să mă zdrobești! zise ea pe jumătate râzând. Nu-ți cunoști forța. Dar da, hai să sărbătorim! Cred că va fi foarte distractiv. Iar ideea cu Parisul e grozavă. Hai s-o facem, da? Ce să comand pentru cină?

— La naiba caviar, desigur! replică domnul Krest desfăcând brațele. O cutie din acelea de un kilogram, de la Hammacher Schlemmer, cu bobul mare, și toate accesoriile. Și șampanie din aia roz. (Se întoarse spre Bond.) Îți convine, băiete?

— Pare o masă sănătoasă. Ce-ai făcut cu premiul? întrebă Bond schimbând subiectul.

— E în formalină. Sus, pe punte, împreună cu alte borcane cu chestii pe care le-am cules de ici, de colo – pești, crustacee, toate puse la păstrare, în siguranță în morga noastră. Așa ni s-a spus să conservăm exemplarele. Vom trimite cu poșta aeriană blestematul ăla de pește când revenim la civilizație. Întâi ținem o conferință de presă. Ar trebui să facă valuri mari în ziarele de acasă. Am trimis deja telegrame la Smihsonian și la agențiile de presă. Contabilii mei au să se bucure precis să aibă niște tăieturi din ziare pe care să le arate afurisiților ălora de la fisc!

În seara aceea, domnul Krest se îmbătă foarte tare. Beția nu era foarte vizibilă. Vocea moale de Bogart deveni și mai moale, mai tărăgănată. Capul cel rotund și dur se întorcea cu mișcări

mai atente pe umeri. Flacăra brichetei avea nevoie de tot mai mult timp pentru a reaprinde trabucul și un pahar fu măturat de pe masă. Dar starea de beție se vădea în lucrurile pe care le spunea domnul Krest. Exista în el, aproape de suprafață, o cruzime violentă, o dorință patologică de a răni. În seara aceea, după cină, prima țintă fu James Bond, care avu privilegiul de a primi o explicație, rostită pe ton scăzut, a motivelor care făceau ca Europa cu tot cu Anglia și Franța să constituie o resursă a lumii a cărei valoare scădea cu repeziciune. În prezent, spunea domnul Krest, există numai trei puteri: America, Rusia și China. Între ele se joacă marea partidă de pocher, și nicio altă carte n-are nici jetoanele, nici cărțile necesare pentru a intra în jos. Câteodată, unei țărișoare agreabile – și recunoștea că acestea făcuseră parte din liga cea mare în trecut – ca Anglia i se împrumutau ceva bani, ca să poată juca o mână, două cu adulții. Dar asta însemna doar o politețe, cum se impunea uneori – ca politețea arătată unui amic de la club care a rămas falit. Nu. Anglia – oameni de treabă, într-adevăr, sporturi bune – e locul în care te duci ca să vezi clădiri vechi, s-o vezi pe regină și așa mai departe. Franța? Importantă doar pentru mâncarea bună și femeile ușuratice. Italia? Soare și spaghete. Un fel de sanatoriu. Germania? Eh, acolo încă mai exista un pic de vână, dar două războaie pierdute o descurajaseră complet. Domnul Krest trimise la plimbare restul lumii cu câteva etichete similare, după care vru să știe comentariile lui Bond.

Acesta se săturase până peste cap de domnul Krest, așa că spuse că, după părerea lui, punctul de vedere al domnului Krest e suprasimplificat – chiar naiv, se putea spune.

— Argumentele tale îmi aduc aminte de un aforism inteligent pe care l-am auzit cândva despre America. Vrei să-l auzi?

— Sigur, sigur!

— Spune că America a trecut de la pruncie la senilitate fără să fi traversat o perioadă de maturitate.

Domnul Krest se uită îngândurat la Bond și într-un final zise:

— I-auzi, Jim! Ce aforism isteț! (Se întoarse spre nevastă-sa, cu pleoapele ușor lăsate.) Cred că ai cam fi de acord cu remarca asta a lui Jim, nu, comoară? Îmi aduc aminte că ai spus o dată că, după părerea ta, americanii au ceva pueril. Mai ții minte?

În ochii lui Liz Krest se citea neliniștea: văzuse semnele și le interpretase.

— O, Milt! Cum poți să aduci asta în discuție? Știi că a fost doar o remarcă întâmplătoare despre secțiunea de benzi desenate din ziare! Sigur că nu sunt de acord cu ceea ce spune James. Și oricum, a fost doar o glumă, nu-i așa, James?

— Întocmai. Ca atunci când domnul Krest a spus că Anglia nu are decât ruine și o regină.

Cu ochii ațintiți în continuare asupra fetei, domnul Krest rosti moale:

— Nu mai spune, comoară! De ce ai aerul ăsta așa de neliniștit? Sigur că a fost o glumă. (După o pauză adăugă:) Una pe care am s-o țin minte, comoară. Una pe care sigur am s-o țin minte.

Bond estimă că până la acel moment, domnul Krest îngurgitase aproximativ o sticlă de diferite spirtoase, în principal whisky. După cum arăta situația, dacă domnul Krest nu leșina de beție, momentul în care va trebui să-l pocnească doar o dată, foarte tare, în falcă nu era prea departe. Acum, Fidele Barbey primea doctoria.

— Insulele astea ale tale, Fido... Prima oară când le-am căutat pe hartă am crezut că simt niște urme de murdărie de muscă pe foaie, zise chicotind domnul Krest. Chiar am încercat să le șterg cu dosul mâinii. Pe urmă am citit nițel despre ele și mi s-a părut că prima mea idee a fost la marele fix! Nu-s bune de prea mare lucru, nu-i așa, Fido? Mă mir că un tip inteligent ca tine nu pleacă naibii de-acolo. Umblatul pe plajă după scoici nu-i viață. Am auzit însă că o rudă de-a ta a prăsit peste o sută de copii ilegitimi. Poa' că asta-i atracția, ce zici, băiete?

Domnul Krest rânji cu un aer cunoscător. Fidele Barbey răspunse calm:

— Acela e unchiul meu Gaston. Restul familiei nu-l aprobă. Purtarea lui a făcut o gaură serioasă în averea familiei.

— Averea familiei, ha? (Domnul Krest îi făcu cu ochiul lui Bond.) În ce constă? În cochilii de scoici?

Fidele Barbey nu era obișnuit cu forma de grosolănie practicată de domnul Krest și părea ușor stânjenit.

— Nu tocmai. Dar am câștigat destul de mult din carapace de țestoasă și din sidef acum vreo o sută de ani, când aceste lucruri erau la mare căutare. Miezul de nucă de cocos a fost întotdeauna principala noastră afacere.

— Folosindu-i pe bastarzii familiei ca forță de muncă, bănuiesc. Bună idee! Aș vrea să pot pune în aplicare ceva similar în cercul meu familial.

Se uită la nevastă-sa. Colțurile buzelor de cauciuc se lăsară și mai mult în jos. Înainte să fie rostită următoarea împunsătură, Bond își împinse scaunul la o parte, coborî pe puntea adâncită și închise ușa în urma lui.

Zece minute mai târziu auzi niște pași coborând ușor scara dinspre puntea bărcilor de siguranță. Se întoarse: era Liz Krest. Veni lângă el, la pupa și rosti cu glas încordat:

— Am spus că merg la culcare, dar apoi m-am gândit să vin aici și să văd dacă ai tot ce-ți trebuie. Mă tem că nu sunt o gazdă prea bună. Ești sigur că nu te deranjează să dormi aici?

— Îmi place. Aerul de-aici îmi place mai mult decât cel conservat dinăuntru. Și e minunat să pot privi puzderia asta de stele! N-am mai văzut niciodată atât de multe.

Agățându-se de subiectul familiar, ea spuse cu entuziasm:

— Cel mai mult îmi plac Centura lui Orion și Crucea Sudului. Știi, când eram mică credeam că stelele sunt de fapt găuri în cer. Credeam că lumea e înconjurată de o mare învelitoare neagră și că dincolo de ea, universul e scăldat de lumină strălucitoare. Stelele erau doar găuri din învelitoare, care lăsau să răzbată mici scântei de lumină. Când ești copil îți vin tot felul de idei grozav de caraghioase.

Ridică privirea spre el, rugându-l din ochi să n-o trateze cu dispreț.

— Probabil că ai dreptate, zise Bond. N-ar trebui să credem tot ce spun oamenii de știință – ei vor să transforme totul în povești plicticoase. Unde locuiai pe atunci?

— La Ringwood, în New Forest. Un loc bun în care să crești. Un loc bun pentru copii. Mi-ar plăcea să mă întorc acolo într-o zi.

— De bună seamă că ai făcut cale lungă de atunci; probabil că ți-ar părea plictisitor.

Ea întinse mâna și-i atinse mâneca.

— Te rog, nu spune asta! Nu înțelegi… (În glasul moale se simțea o undă de disperare.) Nu suport să-mi lipsească mereu ceea ce au alți oameni – oamenii obișnuiți. (Râse cu nervozitate.) N-ai să mă crezi, dar simplul fapt de a vorbi așa preț de câteva minute, de a avea pe cineva ca tine cu care să vorbesc e un lucru de care aproape că uitasem!

Pe neașteptate, întinse mâna spre a lui și i-o cuprinse cu putere.

— Îmi pare rău; am vrut doar să fac asta. Acum mă duc la culcare.

Vocea moale veni din spatele lor. Vorbirea era cleioasă dar fiecare cuvânt era delimitat cu grijă de următorul.

— Măi, măi! Ce să vezi? Ne dezmierdăm cu servitorii scufundători!

În deschizătura ușii ce dădea în salon, domnul Krest stătea cu picioarele depărtate și cu brațele întinse spre pragul de deasupra capului său. Luminat din spate, avea silueta unui babuin. Răsuflarea rece, întemnițată a salonului ieși năvalnic pe lângă el și îngheță preț de o clipă aerul cald al nopții de pe puntea adâncită. Domnul Krest ieși și închise cu grijă ușa în urma lui. Bond făcu un pas spre el, cu mâinile ținute relaxat de-a lungul corpului. Măsurând distanța până la plexul solar al domnului Krest, spuse:

— Nu sări la concluzii, domnule Krest. Și ai grijă ce spui. Ai noroc că n-ai pățit nimic până acum în seara asta. Nu-ți forța norocul! Ești beat. Du-te la culcare.

— Oho! I-auzi ce spune băiatul ăsta obraznic!

Fața luminată de lună a domnului Krest se întoarse încet dinspre Bond spre nevastă-sa; făcu o grimasă de dispreț, subțiindu-și buzele în stil habsburg, scoase din buzunar un fluier de argint și-l învârti de panglică.

— Chiar că nu sesizează imaginea, nu-i așa comoară? Nu i-ai spus că nemțișorii ăia de la prova nu-s doar de ornament? (Se întoarse iarăși spre Bond.) Băiete, dacă te mai apropii, suflu în ăsta – doar o dată. Și știi ce? Domnul afurisit de Bond va face o baie inopinată. (Făcu semn spre mare.) Om la apă! Mare păcat! Ne întoarcem ca să te căutăm și știi ce, băiete? Din pură întâmplare, trecem peste tine cu elicele alea gemene. Să nu-ți vină să crezi! Ce ghinion afurisit pe capul simpaticului Jim la care începeam să ținem cu toții atât de mult! (Domnul Krest se clătină pe picioare.) Ai prins ideea, Jim? Bun, atunci hai să redevenim toți prieteni și să tragem un pui de somn.

Se prinse de marginea de sus a tambuchiului, se întoarse spre nevastă-sa, ridică mâna liberă și îndoi încet un deget.

— Mișcă, comoară! E ora de culcare.

— Da, Milt. (Ochii mari, speriați se feriră.) Noapte bună, James.

Fără să-i aștepte răspunsul, trecu pe sub brațul domnului Krest plecând capul și străbătu salonul aproape în fugă. Domnul Krest ridică mâna.

— Calmează-te, băiete. Fără resentimente, bine?

Bond nu răspunse nimic, ci doar continuă să-l privească dur. Domnul Krest râse nesigur.

— Bine atunci.

Intră în salon și închise ușa glisantă. Bond îl urmări pe fereastră cum umblă cu pași nesiguri prin salon și stinge luminile. Intră pe culoar; preț de o clipă apăru lumina revărsată din cabina principală dar apoi dispăru și aceea.

Bond ridică în umeri. Dumnezeule, ce om! Se sprijini de balustrada de la pupa și privi stelele și scânteierile fosforescente din siajul albicios, propunându-și să-și curețe mintea și să-și relaxeze tensiunile din corp.

Jumătate de oră mai târziu, după un duș în baia echipajului, la prova, Bond își făcea patul printre mormanele de perne Dunlopillo, când auzi un singur țipăt sfâșietor, care străpunse scurt noaptea, apoi fu înăbușit. Era fata. Bond străbătu în fugă salonul și culoarul. Cu mâna pe ușa cabinei principale, se opri. Auzea hohotele ei de plâns și glasul moale, monoton, egal al domnului Krest, acoperindu-le. Își luă mâna de pe ivăr. La naiba! Ce avea asta de-a face cu el? Erau soț și soție. Dacă ea era pregătită să suporte lucrurile de felul ăsta în loc să-și omoare bărbatul ori să-l părăsească, n-ajuta la nimic ca el să joace rolul lui Sir Galahad[36]. Făcu încet cale întoarsă pe culoar. În timp ce traversa salonul răsună iarăși țipătul, de astă dată mai puțin pătrunzător. Înjurând curgător, Bond ieși, se întinse pe pat și încercă să se concentreze la duduitul estompat al motoarelor diesel. Cum se putea ca o fată să aibă atât de puțin curaj? Sau poate că femeile sunt în stare să îndure orice de la un bărbat? Orice, cu excepția indiferenței? Mintea lui Bond refuza să se destindă, iar somnul se îndepărta tot mai mult de el.

O oră mai târziu, Bond se afla pe pragul somnului când, deasupra lui, pe puntea bărcilor de salvare, domnul Krest începu să sforăie. În a doua noapte după plecarea din portul Victoria, domnul Krest ieșise din cabina lui în toiul nopții și urcase pe

[36] În legenda „Artur și cavalerii mesei rotunde”, cel mai pur dintre cavaleri.

punte, în hamacul ce stătea mereu agățat pentru el între barca cu motor și luntre. Dar în noaptea aceea nu sforăise. Acum însă emitea sforăiturile profunde, hârâitoare, complet inconștiente pe care le dau pastilele de dormit mari și albastre, înghițite după prea mult alcool.

„Pe toți dracii, asta-i prea mult!” Bond se uită la ceas: unu și jumătate. Dacă sforăitul nu înceta în zece minute, se va duce în cabina lui Fidele Barbey și va dormi pe podea, chiar dacă se va trezi dimineață țeapăn și înghețat.

Urmări minutarul lucios cum parcurge încet ecranul. Acum! Se ridicase în picioare și tocmai își culegea cămașa și pantalonii scurți, când de sus, de pe puntea bărcilor de salvare se auzi o trosnitură puternică, urmată imediat de zgomote de zbatere și de un sunet cumplit de sufocare. Să fi căzut domnul Krest din hamac? Fără tragere de inimă, Bond își lăsă lucrurile pe punte, se duse la scară și o urcă. Când ajunse cu privirea la puntea bărcilor de salvare, sunetul de sufocare încetase, iar în locul lui apăru altul, și mai îngrozitor – răpăiala rapidă a călcâielor. Bond cunoștea acest sunet. Sări peste ultimele trepte și alergă la silueta ce zăcea pe spate, cu brațele și picioarele rășchirate, în lumina puternică a lunii. Se opri și îngenunche încet, șocat. Oroarea feței strangulate era în sine suficient de rea, dar în plus, din gura căscată nu ieșea limba domnului Krest, ci coada unui pește. Roz cu negru. Raritatea Hildebrand!

Omul era mort – mort în mod oribil. Când îi fusese îndesat peștele în gură, probabil că ridicase mâna și încercase disperat să tragă de el și să-i scoată. Însă țepii înotătoarelor dorsale și anale se agățaseră de interiorul obrajilor și câteva vârfuri țepoase ieșeau acum prin pielea stropită cu sânge din jurul gurii obscene. Bond se cutremură. Moartea se produsese probabil într-un minut – dar ce minut!

Se ridică încet în picioare, se duse la rafturile cu borcane cu exemplare și se uită pe sub prelata protectoare. Capacul de plastic al ultimului borcan se afla lângă recipient. Îl șterse atent cu prelata, după care-l așeză la loc pe gura borcanului, lejer, ținându-l doar cu vârfurile unghiilor.

Se întoarse și se opri lângă cadavru. Care din cei doi comisese fapta? Folosirea premiului valoros ca armă avea o undă de ură diabolică. Asta o sugera pe femeie. Avea cu siguranță motivele ei. Dar Fidele Barbey, cu sângele lui creol, ar fi avut cruzimea

necesară și, totodată, umorul macabru. „*Je lui ai foutu son sacre poisson dans la gueule*!”[37] Îl putea auzi rostind cuvintele. Dacă, după plecarea lui Bond din salon, domnul Krest îl mai împunsese puțin pe Barbey – mai ales în legătură cu familia lui sau cu iubitele lui insule –, acesta nu l-ar fi lovit pe loc și nici n-ar fi folosit un cuțit, ci ar fi așteptat și ar fi uneltit.

Bond privi puntea. Sforăitul individului ar fi putut fi semnalul pentru oricare din cei doi. De ambele părți ale punții cabinelor, de la mijlocul navei, existau scări ce duceau la puntea bărcilor de salvare. Omul aflat la cârmă la prova, în cabina pilotului n-ar fi auzit nimic din cauza zgomotului venit din sala motoarelor. Pentru scoaterea micului pește din baia de formalină și strecurarea lui în gura căscată a domnului Krest ar fi fost nevoie de numai câteva secunde. Bond ridică din umeri. Indiferent cine comisese fapta, nu se gândise la consecințe – ancheta inevitabilă, poate un proces în care el însuși va fi suspect pe lângă ceilalți. Cu siguranță, aveau să intre cu toții într-o foarte urâtă încurcătură dacă nu reușea să facă puțină curățenie.

Privi peste marginea punții bărcilor de salvare. Mai jos era o fâșie de punte lată de un metru, ce mergea de-a lungul întregii nave. Aceasta era despărțită de mare printr-un parapet înalt de șaizeci de centimetri. Presupunând că hamacul se rupsese, iar domnul Krest căzuse, se rostogolise pe sub barca cu motor și peste marginea punții superioare, ar fi fost posibil să ajungă în mare? Improbabil, în calmul încremenit al mării, dar asta va trebui să fi făcut.

Bond se puse în mișcare. Cu un cuțit de masă luat din salon, destrămă cu grijă și apoi rupse una din funiile principale ale hamacului, așa încât hamacul să atârne realist pe punte. Apoi luă o cârpă umedă și șterse stropii de sânge de pe lemnărie și picăturile de formalină ce duceau spre borcanul cu specimenul. Urma partea cea mai dificilă: manevrarea cadavrului. Cu grijă, îl împinse până la marginea punții, coborî scara și, încordându-se, ridică mâinile după leș. Cadavrul căzu peste el într-o îmbrățișare grea, de beție. Cu mortul în cârcă, se duse clătinat până la parapetul scund și-i dădu drumul peste bord. Zări pentru ultima oară o strălfulgerare hidoasă a feței umflate obscen, simți izul îngrețoșător al whisky-ului stătut, după care urmă o plescăitură puternică și cadavrul dispăru, rostogolindu-se alene în micile

[37] I-am înfipt peștele ăla sacru al lui în bot (fr.).

valuri ale siajului. Bond se lipi de tambuchiul ce ducea în salon, gata să se strecoare înăuntru dacă cârmaciul venea la tribord să investigheze. Dar la prova nu se produse nicio mișcare și duduitul metalic al motoarelor diesel rămase constant.

Oftă adânc. Numai un legist foarte sâcâitor ar fi putut încerca recuperarea cadavrului, însă fără sorți de reușită. Se întoarse pe puntea bărcilor de salvare, o mai cercetă o dată cu privirea, aruncă cuțitul și pânza umedă, după care coborî scara, la patul lui. Era două și un sfert. În nici zece minute, Bond dormea.

Ridicând viteza la douăsprezece noduri, ajunseră la North Point la ora șase, în seara zilei următoare. În spatele lor, cerul ardea cu dâre de roșu și auriu pe fundalul acvamarin. Cei doi bărbați, cu femeia între ei, stăteau lângă parapetul punții adâncite și priveau defilarea țărmului scânteietor pe oglinda sidefie a mării. Liz Krest purta o rochie albă de in, cu curea neagră și o basma alb cu negru la gât. Culorile de doliu se potriveau bine cu auriul pielii ei. Cei trei stăteau țepeni și cam intimidați, fiecare preocupat de propriile cunoștințe secrete, fiecare dorind să le transmită celorlalți doi că secretele lor sunt în siguranță din partea sa.

În dimineața aceea parcă ar fi conspirat toți trei să doarmă până târziu. Chiar și pe Bond îl trezi soarele abia după ora zece. Făcu duș în baia echipajului și sporovăi cu cârmaciul, după care coborî să vadă ce era cu Fidele Barbey. Acesta se afla tot în pat; spunea că e mahmur. Îl întrebă dacă fusese foarte grosolan cu domnul Krest. Nu-și amintea mare lucru, dar părea să-și aducă aminte că domnul Krest se purtase foarte grosolan cu el.

— Mai ții minte ce-am spus despre el de la început, James? Un mare șlem dublat cu ticăloșie. Acum ești de acord cu mine? Într-o bună zi, cineva o să-i închidă pentru totdeauna gura aia moale și urâtă!

Neconcludent. Bond își pregăti ceva de mâncare în bucătărie și tocmai se înfrupta când Liz Krest veni ca să facă același lucru. Era îmbrăcată într-un chimono de mătase chinezească albastru-deschis, lung până la genunchi. Avea cearcăne întunecate sub ochi și-și mâncă micul dejun în picioare, dar părea absolut calmă și liniștită. Șopti conspirativ:

— Îmi cer scuze pentru aseară! Cred că și eu am băut puțin cam mult. Dar te rog să-i ierți pe Milt! La drept vorbind, e grozav

de simpatic. Numai când a băut cam mult devine atât de dificil. A doua zi dimineață regretă de fiecare dată. Vei vedea.

Văzând că se face ora unsprezece și niciunul dintre ei nu oferă vreun semn cum că-și va da drumul la gură, ca să zicem așa, Bond hotărî să forțeze lucrurile.

— Apropo, unde-i soțul tău? Încă mai doarme ca să-i treacă beția?

Ea se încruntă.

— Presupun că da. S-a dus în hamac, pe puntea bărcilor de salvare. N-am idee la ce oră. Am luat un somnifer și-am adormit imediat.

Fidele Barbey pusese o undiță, sperând să prindă ceva pește. Fără să se uite spre el, zise:

— Probabil că e în cabina de pilotaj.

— Dacă tot mai doarme pe punte, o să facă o insolație al naibii de urâtă! spuse Bond.

— O, săracul Milt! exclamă Liz Krest. Nu m-am gândit la asta. Mă duc să văd.

Urcă scara; când ajunse cu capul în dreptul punții se opri și strigă neliniștită:

— Jim! Nu-i aici! Și hamacul e rupt.

— Probabil că Fidele are dreptate, spuse Bond. Merg să arunc o privire la prova.

Se duse în cabina de pilotaj, unde se afla Fritz, secundul, și mașinistul.

— L-a văzut careva pe domnul Krest?

— Nu, domnule, răspunse Fritz cu un aer nedumerit. De ce? S-a întâmplat ceva?

Bond lăsă neliniștea să-i inunde fața.

— La tribord nu e. Hai, veniți! Uitați-vă peste tot! A mers să doarmă pe puntea bărcilor de salvare. Acolo nu-i, iar hamacul e rupt. Aseară era cam cherchelit. Haideți, la treabă!

Când se ajunse la inevitabila concluzie, Liz Krest făcu o criză de isterie scurtă, dar credibilă. Bond o duse în cabina ei și o lăsă acolo, scăldată în lacrimi.

— E în regulă, Liz. Tu nu te amesteca, mă ocup eu de toate. Va trebui să transmitem vestea prin radio în portul Victoria și așa mai departe. Am să-i spun lui Fritz să-i dea bice. Mă tem că n-are niciun rost să ne întoarcem să-l căutăm. Au trecut șase ore de lumină a zilei, când n-ar fi putut să cadă peste bord fără

a fi auzit sau văzut. S-a întâmplat negreșit noaptea. Mă tem că șase ore sau mai mult, pe mările astea, nu mai lasă nicio șansă.

Ea îl privi lung, cu ochii mari.

— Te referi la... te referi la rechini și altele?

Bond încuviință cu capul.

— O, Milt! Bietul, scumpul de Milt! O, de ce a trebuit să se întâmple asta?!

Bond ieși și închise ușa fără zgomot.

Iahtul înconjură Cannon Point și reduse viteza. Ținându-se la distanță de sfărâmăturile de recif, lunecă fără zgomot prin golful mare, acum scăldat de nuanțe de galben și roșu în ultima geană de lumină, spre locul de ancorare. Micul oraș de la poalele munților era deja întunecat de umbre indigo, pe fundalul cărora se vedeau ici-colo lumini gălbui. Bond observă barca cu motor a serviciului vamal și de imigrări pornind de pe Cheiul Lung ca să le iasă în întâmpinare. Micuța comunitate fremăta deja, fără îndoială, din cauza veștii, care ajunsese rapid de la stația radio la Clubul Seychelles, iar de acolo, prin șoferii membrilor și prin ceilalți angajați, în oraș. Liz Krest se întoarse spre el.

— Încep să mă neliniștesc. Mă vei ajuta cu restul acestor... acestor formalități și lucruri oribile?

— Sigur că da.

— Nu-ți face prea multe griji, interveni Fidele Barbey. Toți acești oameni îmi sunt prieteni, iar judecătorul Curții Supreme e unchiul meu. Va trebui să dăm cu toții o declarație. Probabil că ancheta se va efectua mâine. Poimâine vei putea să pleci.

— Chiar crezi? (Sub orbitele fetei apărură mici broboane de transpirație.) Problema e că nu știu prea bine încotro să plec și ce să fac mai departe. Presupun... (Șovăi, fără să se uite la Bond.) Presupun, James, că n-ai vrea să vii până la Mombasa, nu? Vreau să spun că oricum te duci într-acolo, iar cu mine ai ajunge cu o zi mai devreme decât cu vaporul acela al tău, Camp-ceva.

— Kampala.

Bond aprinse o țigară ca să-și mascheze șovăiala. Patru zile pe un iaht frumos, cu fata aceea! Dar coada acelui pește ieșind din gură! Oare ea era făptașul? Sau Fidele, care știa că unchii și verii lui din Mahe se vor asigura într-un fel sau altul că nu va păți nimic? Măcar dacă unul dintre ei ar lăsa să-i scape ceva... Spuse pe ton degajat:

— Foarte amabil din partea ta, Liz! Sigur că mi-ar plăcea să vin.

Fidele Barbey chicoti.

— Bravo, prietene! Mi-ar plăcea să fiu în locul tău, exceptând un singur lucru: afurisitul acela de pește. E o mare responsabilitate! Îmi place să cred că veți fi potopiți amândoi cu telegrame de la Smithsonian în legătură cu el. Nu uitați că acum sunteți amândoi curatorii unui Koh-i-noor[38] științific! Și știi cum sunt americanii ăștia: au să-ți scoată peri albi până-l văd în mâinile lor.

Cu ochii duri precum cremenea, Bond o urmări pe fată. De bună seamă că aluzia lui Barbey o atinsese. Acum își va găsi un pretext ca să refuze excursia propusă de ea. Modul acela anume de a omorî un bărbat avusese ceva…

Dar ochii cei frumoși și candizi nici măcar nu clipiră. Fata îl privi drept în față pe Fidele Barbey și spuse degajat, fermecător:

— Asta nu va fi o problemă. M-am hotărât să-l donez Muzeului Britanic.

James Bond observă că-i apăruseră mici broboane de sudoare și pe tâmple. Dar, în definitiv, era o seară cumplit de caldă…

Duduitul motoarelor se opri și lanțul ancorei coborî sonor în golful liniștit.

Sfârșit

virtual-project.eu

[38] Celebru diamant indian.